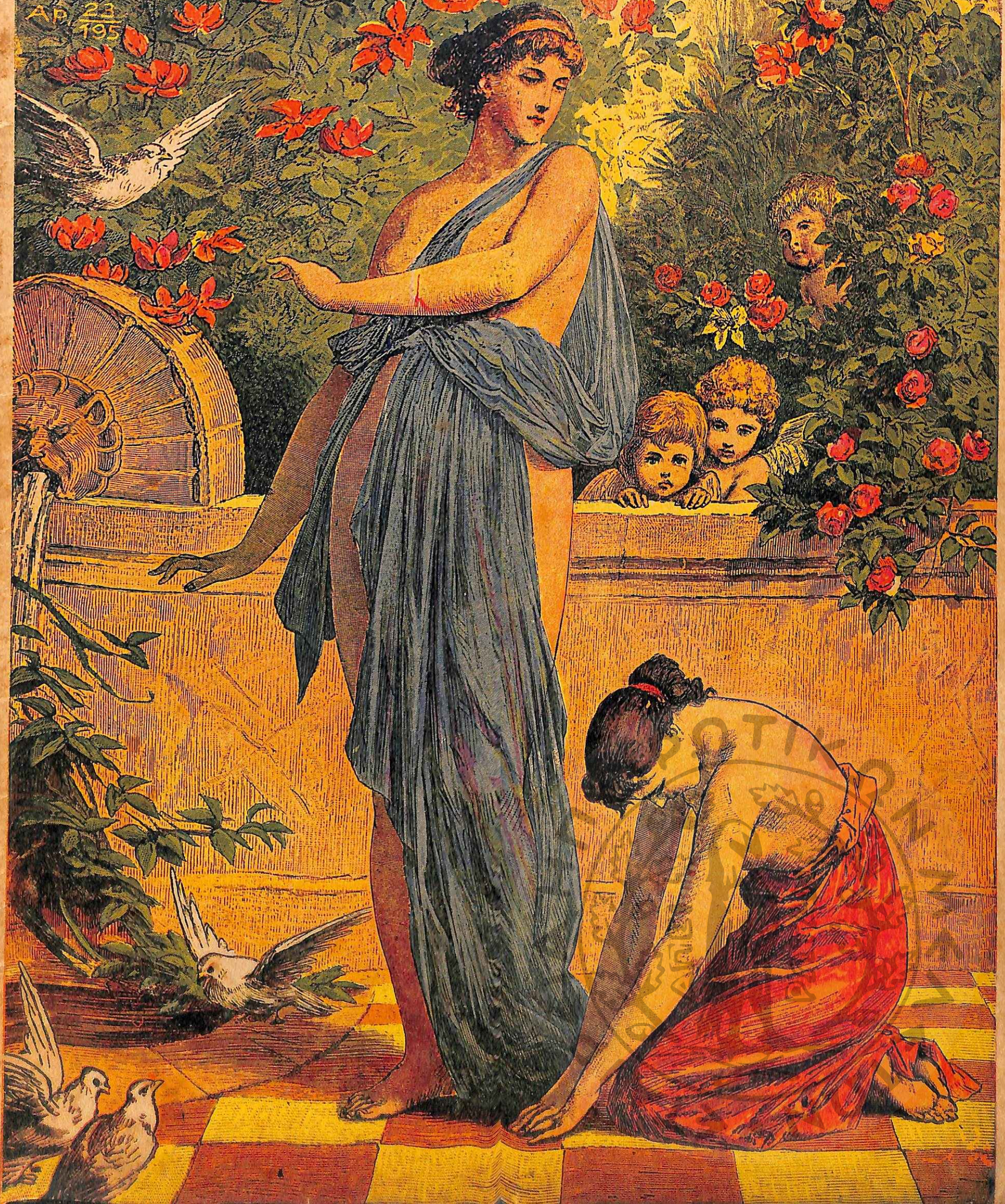

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

Αρ. 23
195

195

ΘΑ ΕΥΡΗΤΕ ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΜΙ ΣΑΙΣΟΝ
ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,
ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ
ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI
(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)
Σας προσφέρει κάθε εδωκίαν διά την επιτυχίαν του άνωτέ-
ρου σκοπού.
Κεφάλαια ασφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δια-
κατομμύρια δραχμαί.
Ασφαλιστήρια ήγγυμένα παρά του Θεσαυροφυλακείου του
Ιταλικού Κράτους.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (2ος ΟΡΟΦΟΣ)

ΕΠΙΠΛΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ
ΕΤΟΙΜΑ & ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
ΠΑΝΤΟΣ ΡΥΘΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ
ΟΜΗΡΟΥ & ΣΟΛΩΝΟΣ
Α. ΚΑΦΟΥΡΟΥ
Επισκεφθείτε μας διά να πεισθήτε εις τας τιμάς μας.

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΗΡΧΙΣΕ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΜΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΙΑΜΑΤΙ-
ΚΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ Ο ΚΑΘΕΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ Ν' ΑΝΤΙΚΑ-
ΤΑΣΤΗΣΗ ΑΝΕΘΩΔΩΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΙΔΗΨΟΥ, ΜΕΘΑΝΩΝ, ΛΟΥ-
ΤΡΑΚΙΟΥ καί ΥΠ' ΑΤΗΣ.
ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "ΟΦΟΙΝΙΕ,"
Γενος 5 Πλατεία Ομονοίας (Παραπλεύρως Θεάτρου Κοτοπούλη)
ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
Ιατρικά συμβούλαι απόλυτος ΔΩΡΕΑΝ
Ώραι εργασίας: 7 π. μ. - 8 μ. μ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
Να βάψετε μόνη Σας τὰ πε-
ρίνα Σας φορέματα με Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας
ARTI
και θα γίνευν έντελώς και-
νούργια.
Αι βαφαί ARTI πωλούνται
εις τὰ Φαρμακεία και τὰ
Εμπορικά της συνοικίας σας
εις 50 μεδέρνους χρωματι-
σμού.
Γεν. Αντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι
Λέκκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»
ἀποδίδει εις ἀπάντασιν έν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερα από ό,τι
ένας καλός φωνογράφος.
Τό ραδιόφωνον «CONCERT»
είνε ό απαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.
Πωλείται: Γραφείον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Αθήναι,
Λέκκα 21α.

ΤΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΝ
ΧΡΩΜΜΑ
ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ
τό επιτυχάνετε με
την χρήση της Κρέ-
μας της Πούδρας και
του Σάπωνος
SIMON
τά οποία πραγματο-
ποιούν τον τριπλούν
πρός τούτο σκοπόν.
Καθαρίζουν τό δέρμα,
τό καθιστούν τρυφε-
ρόν και τό τρέφουν.

CRÈME
SIMON
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τιμήν συμ-
φουσαν μηχανήματα βιβλιοδετείου.
Πληροφορία έδός Λέκκα 7, Γρα-
φεία περιοδικού «Μπουκέτο».

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ..... ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ..... ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ.....

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Εν Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Εν Αιγύπτω-Σουδάν ό κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Εν Βελγική Κογκό ό κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Εν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνωνται οι ενδιαφερόμενοι

Από Ότι Βλέπω Και Άκούω

ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Καθώς θα διαβάσατε στις έφη-
μερίδες, ή νέα Έταιρεία που ά-
γέρσας τις μετοχές της Πάουερ,
έδωσε διάφορες υποσχέσεις προς
τό Υπουργείον της Συγκοινωνί-
ας. Μεταξύ των άλλων, υποσχέθη
ν' αντικαταστήσει και τὰ τροχιο-
δρομικά όχήματα, ως έντελώς ά-
χρηστα πλέον. Πράγματι τὰ βα-
γόνια των τρέν, εκτός του ότι
είνε παμπάλαιον πειά συστήμα-
τες, έχουν σαβαβαλίσει κυριολε-
κτικώς. Νά δούμε όμως κατά πό-
σον ή νέα Έταιρεία θα κρατήσει
τάς υποσχέσεις της. Γιατί και ή
προκάτοχος της μας είχε υποσχε-
θεί, ότι θα μετέβαλε τας Αθή-
νας σε Παράδεισο, αλλά δυστυχώς
την μετέβαλε σε Κόλαση. Η υπο-
σχέσεις έχουν άξια μόνον όταν
πραγματοποιούνται.

Η ΣΟΥΛΑ

Έγραψα και' αυτός ότι πρόκει-
ται να συσταθή Ειδική Έπιτροπή
για να εξακριβώσει αν τὰ βρωμόνερα
της ιστορικής Σούδας μολύνουν την
Φαληρικήν ακτήν προς τό μέρος των
Λουτρών. Ασχέτως του αν την μολ-
λύνουν ή δεν την μολύνουν—και
πιστεύομεν μάλλον ότι την μολύ-
νουν—κάπως άργά τό έσκέφθησαν
αυτό οι άρμόδιοι. Επί σειράν έτών,
χιλιάδες ανθρώπων έλούοντο εις τό
N. Φάληρον, χωρίς να ενδιαφερθή
να εις αν τὰ λουτρά τους απέδιδαν
όλθρια γι' αυτούς. Τώρα πού τό έ-
σκέφθησαν εινε άργά πειά, γιατί
φανταζόμαστε ότι κανείς δεν θα
τολμήση να κάνει μπάνιο στο Φάλη-
ρο, τη στιγμή πού θα υποψιάζεται
έτι, όχι μόνον δεν θα καθαρισθή με
αυτό, αλλά και ότι ένδέχεται ν' άρ-
πάξη καμμί μολυσματική ασθένεια.

Ο κ. ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤ

Από της παρελθούσης εβδομάδος αι
Αθήναι φιλοξενούν τον κ. Πώλ Ζε-
ραλντύ, Γάλλον ποιητή και δραματο-
γράφον. Τά κυριώτερα έργα του είνε
ή συλλογή ποιημάτων με τον τίτλο
«Εσύ κι' εγώ», ή οποία έσημείωσε την
μεγαλειέταν επιτυχίαν πού είχαν ποτέ
ποιήματα, πωληθείσα σε 400.000 περί-
που αντίτυπων και τό θεατρικών έργον
«Αγάπη». Παρ' όλα αυτά όμως, ό κ.
Ζεραλντύ δεν έχει καμμίαν σχέση με
την σύγχρονη γαλλική ποίηση και με

την αληθινή τέχνη. Τά ποιήματά του
είνε βέβαια χαριτωμένα, σάν υπαίτε-
λο, γλυκά σάν... πετιμέτι και διαβάσονται
με πραγματική μαγία από τό όραιο
φύλο, δεν είνε όμως ποιήματα μεγά-
λης πνοής και ούτε καν αληθινά είνε.
Είνε πράγματα πλαστά, φτιαγμένα για
ν' άρέσουν και να δημιουργούν πρόχει-
ρες κι' επιπόλαιες συγκινήσεις. Τό ίδιο
ακριβώς συμβαίνει και με τὰ θεατρικά
έργα του.

Μολαταύτα ή ά-
φιξίς του προκαλέ-
σε σε μερικούς φι-
λολογικούς και δη-
μοσιογραφικούς κύ-
κλους έξαιρετική
συγκίνησι. Έπέρα-
σαν πολλοί ξένοι
συγγραφείς, άσυ-
κρίτως καλύτεροι
από τον κ. Ζεραλ-
ντύ και όλοι σχε-
δόν τους άγνόη-
σαν. Όπερ απο-
δεικνύει ότι δεν
έξορουμε, ό έξος μας
χώμαδα τους ξε-
νους πού μας έρ-
χονται άνάλογα
πρός την άξία τους.

Αν τό ξέραμε αυ-
τό δεν θα βλέπα-
με την εικόνα του
κατά τὰ άλλα συμ-
παθούς κ. Ζεραλ-
ντύ να φιγουράρη
τεραστιά στήν
πρώτη σελίδα με-
γάλης εφημερίδος,
σάν να ήταν του-
λάχιστον ό Βίκτωρ Ουγκώ...

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Τό Γραφείον μας Αλεξανδρείας μας
μεταβιβάζει την εύχάριστον είδησιν τις
τελέσεως των άρραβώνων της κ. Βι-
ρήνης Παν. Χριστοδούλου μετά του κ.
Νικολάου Μ. Αράκων.
Η «Οικονομία» συγχαίρει θερμώς
τους μνηστευθέντας.

ΠΙΕΝΝΙΕΣ

Την περασμένη έβδομάδα έγινε ή
χοίσις του Καλοκαιρινού διαγωνισμού
και έθραβεύθησαν δύο νέες, έντελώς
άγνωστες στους κύκλους των γραμμά-
των.

Τό πράγμα αυτό—να βραβευθούν
δηλαδή άγνωστοί—δεν γίνεται μόνον
στον Καλοκαιρίνειον, αλλά και σ' ό-
λους τους φιλολο-
γικούς διαγωνι-
σμούς...

Τί σημαίνει
δέ αυτό; Απλου-
στατα, ότι οι γνω-
στοί λογοτέχνη ά-
πορεύονται να έπι-
βάλουν έργα τους,
επειδή μιλούν
τό παλαιοντολογι-
κόν πνεύμα, με τό
όποιον κρίνονται
αυτά.

Είς ένα βιβλι-
οπωλείον των Α-
θηνών, ό ξένος μας
Γάλλος συγγρα-
φέας κ. Πώλ Ζε-
ραλντύ έγραφε κα-
τά την παρελθο-
σαν Παρασκευήν
απερρώσεις του σε
δύο έργα του έπι-
λόντο την ημέραν
εξείνην.

Έσμεν ά θ η
συνεπώς κοσμο-
πλημύρα στο έν
λόγω βιβλιοπωλεί-
ον, κυρίως δε από
κυρίας και δεσποι-
νίδας, ή όποιες, ως
γνωστόν, λατρεύουν τον Ζεραλντύ.

Φιλάγεστε από τό σκαλί...
Επιδήμια λύσης έσημειώθη κατά τις
τελευταίες ημέρες και πολλά όθια
της θεραπεύονται ήδη στο Λασιό-
τσειον.
Πρέπει ή Αστυνομία, έν συνε-
ργασία με την Ζωόφιλον Έταιρείαν να
λάβουν τά μέτρα τους, γιατί αν μείνι

ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΟΥ ΠΑΝ;

(Του ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΝΤΟΜ)
Όσοι άπ' άγάπη πέθαναν στον ουρανόν
(δεν πάνε!)
Δέν είν' εκεί ξανάς νυχτιές, έρμείς
(και μονοπάτια,
και μέλι δεν θα βρόσκανε στ' άγγελάκι
(παλάτια
που σάν τό μέλι του φιλιού γλυκό κι'
(έκείνο νάναι!

Δέν πέφτουν και στην κόλασιν ή φλό-
(γες να τους φάνε.
Τους κάψαν πού τους κάψανε δύο χεί-
(λη και δύο μάτια,
και των δαυμόνων ή νυχτιές τὰ στήθια
(δεν έσκάνε,
πού φείδια ή ζήλεια φώλησε και τὰ
(κανε κοιμάτια.

Πού πάν; Ποιά γλύκα, πούς καίμω-
(πού άκόμα δεν έγράφη
—αν τις καρδούλες ποίηλσαν δεν άλ-
(λαξαν οι τάφοι—
θα ξεπεράση τους καίμους, τις γλύκες
(πάχουν ζήσεις;

Τρομάρες του Αδη κι' ουρανοί, σάς
(έχουνε γνωρίσει!
Ζώντας έδώ τ' απόλαφιν εκείνοι και
(πεθαίνει
ως κι' ή ψυχή τους! Απ' αυτούς τίπο-
(τε πειά δεν μένει!
Μετάφρ. ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Όλλοτε στην Αθήνα, επί της οδού
Λυσίων, έπληρε ή έξής αξιοθαύμαστη
επιγραφή:
Πεταλούγειον
γεωμανικού και ελληνικού σιστύματος
επισκευάζοντε παντός είδους
παθολογικά νοσήματα,
επισηκεπισ του ιατρού δοραϊάν.

τό πράγμα έτοι και άρχίσουν ή μεγά-
λες έξοστες... χαχάριμε!
— Πάντως ό μύθος μας είνε άνε-
πιδήμητος.
— Προτιμάμε την... λύσαν!...

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού έξοφυλλού
της «Οικονομίας» είνε έργο του ζω-
γράφου Τούμαν, γνωστό με τον τί-
τλο «Ψυχή και Αφροδίτη».

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΓΙΟΥΝ, Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΗΣ MYRIAM HARRY

—'Αγιούν (Πηγή), του άπαντη-
σε εκείνη.

—Δόσε μου τότε να πιώ.

Η 'Αγιούν συμμορφώθηκε με τη διαταγή του και του πήγε να πιή. Ο Άγκι έγειρε τότε προς αυτόν και άγγιξε με το πόδι του το στήθος της νέας. Ένώ δέ έπινε, κύτταζε τους γυνικούς της ώμους.

—Ποιος είναι ο βοσκός που είναι μαζί σου; τη ρώτησε ο Χακέμ άρξού ηπια.

—Είνα ο σύντροφός μου...

—Είν' άρραβωνιαστικός σου;

—'Ετσι λένε.

—Κι' εγώ είμαι ο βασιλιάς του Μοάμπ, της είπε ο Χακέμ. Ποιά είναι η φυλή σου και η σκηνή του πατέρα σου;

Το τραγούδι του αλλού ένεδ Βεδουίνου συνάδευε το μονότονο και έπλοδο αυτό παιγνίδι της. Κάθε τόσο ο αλλός σταματούσε. Τότε κι' η 'Αγιούν σταματούσε το παιγνίδι της και χαμογελούσε στον αλητή βοσκό που καθόταν ξεπλωμένος δίπλα της στον ίσσιο ένεδ δέντρο και την έκτύπαζε, με το κεφάλι άκουμπισμένο στα χέρια του.

—'Ολόγουρά τους άπλωνόταν η έρμος.

Έξαφνα, φάνηκε να σηκώνεται μακριά ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης και σε λίγο ξεχώριζε κανείς μερικούς καβαλλάρηδες, που τά σπλα τους, έστραφταν κάτω από τον ήλιο, οι όποιοι έφταναν καλπάζοντας.

—'Ο Χακέμ-ιλ-Ντιν ξαναγυρίζει άπ' τη μάχη! φώναζε ο βοσκός και πετάχτηκε όρθιος.

Η 'Αγιούν άμέσως κρύφτηκε πίσω άπ' το πηγάδι.

Οι καβαλλάρηδες πλησιάζουν όλοένα. Οι λευκοί τους μανδύες άνεμίζονταν στον άνερα και ο κρότος των όπλων τους άντηχόσε μέσα στην έρμος. Τ' άλογά τους και η καμήλα τους με τον άνοήτο δρόμο τους, έκαναν τά πρόβατα που έβσκαν να φεύγουν τρομαγμένα. 'Ο βοσκός κι' η 'Αγιούν, η όποια άφρησε την κόμπη της, έτρεξαν για να τη μάζεψουν, σφυρίζοντας.

—'Εσύ που τρέχεις σαν το έλάφι και σφυρίζεις σαν το πουλί, άφρησε το κοπάδι σου και δόσε μας να πιούμε! της σώναζε τότε ένα; άπ' τους καβαλλάρηδες.

—'Αμέσως όλ' οι Βεδουίνοι ξεπέζεψαν. Τ' άλογα έτρεξαν προς το πηγάδι και οι άνδρες τά άκολούθησαν. Ήσαν όλοι άπ' το νερό που η 'Αγιούν έχε βγάλει με τον κουβά της. Έτσι ξεψέψαν, δοξολόγησαν το Θεό και εύχαρίστησαν τη νέα κοπέλλα.

—'Ενας μονάχα πολεμιστής είχε μείνει πάνω στ' άλογό του, ο Χακέμ, ο άρχηγός της φυλής.

—'Η φυλή του Μπέη-Σαλέμ και η σκηνή του Ντιάρ. Έν τώ μεταξύ οι Βεδουίνοι είχαν ξαναγενθεί στ' άλογά τους.

—'Ο Χακέμ τότε κίνηρισε το άλογό του και, έπι κεφαλής των συντόφων του, άρχισε να καλπάζει. Σε λίγο είχε εξαφανιστεί στο βάθος της έρμου...

—'Η μαλωδιά του βοσκού δέν έβγαίνε πεία από τον αυλό του, ούτε και η 'Αγιούν έπαιζε πεία με την άμμο. Έβλεπαν κι' οι δυο σιωπηλοί κι' έκτύπαζαν κάτω. Σε λίγο ο βοσκός είπα:

—Είδα έναν άνδρα να σε κυττά-

ζει και ο άνδρας αυτός ήταν ο Χακέμ...

—'Ησύχασε, ήσύχασε! του άπάντησε η 'Αγιούν. Έσένα διάλεξε εγώ κι' έσένα θα πάρω σύζυγό μου... Κι' αν με κύτταζε ο Χακέμ, εγώ δέν τον έκτύπαζα... Τά λουλούδια μου τράβηξαν τα βλέμματά του άπάνω μου...

Και μ' ένα άργό κίνημα, η νέα κόρη έβγαλε άπ' τα μαλλιά της το στεφάνι των κόκκινων άσφιδέων και το έρριξε μέσα στο πηγάδι...

—'Ο Χακέμ μπήκε μέσα στη σκηνή του Ντιάρ, του πατέρα της 'Αγιούν. Κρατούσε στα χέρια του ένα κλάδι μυρικής. 'Ο μαύρος κι' έπίχρυσος μανδύας του σερνόταν κάτω, ενώ η μακριά σάβλα του, η κρεμασμένη άπ'...

—'Η συνοδεία διάσχιζε τώρα την έρμος, όπου η νέα κόρη κι' ο βοσκός σύντροφοί της φύλαγαν άλλοτε το κοπάδι τους.

Καμήλας έβσκαν έδώ κι' εκεί. Η 'Αγιούν τις άναγνώρισε άμέσως, με το χάμου άναζήτησε με τα βλέμμά της το βοσκό της. Μονάχα, κάτω άπ' το δέντρο, όπου συνήθιζε να κάθεται, είδε τα άχνάρια του σώματός του.

—'Η πουπή στάθηκε υποδύ στο πηγάδι και η 'Αγιούν ζήτησε να πιή.

Καθώς έφερε στα χείλη της το κύπελλο με το νερό, είδε μέσα ένα λουλούδι. Ήταν ένα από τους άσφιδέους του στόματός της.

—Δέν διψάω πεία, είπα τότε άπότομα.

Κι' έξαφνα την ίδια στιγμή, άκουσε πολύ μακριά, πέρα, το τραγούδι ένεδ αλλού... Ήσαν ένα τραγούδι γεμάτο παράπονο, γεμάτο κλάμα...

Τό καράβι του ένεδ συνέχισε πάλι το δρόμο του...

—'Ο Χακέμ εκείνη τη νύχτα άφρησε τη σκηνή της 'Αγιούν για να κάνει ένα γύρο στην κατασκήνωσή του... Έξαφνα, ξεχώρισε κάτω σαν πινυμένους λυγμούς που διάκοπτε την άπέραντη νυχτερινή σιωπή.

Και τότε, κάτω άπ' το φώς των άστρων, άναγνώρισε το νέο βοσκό του πηγαδιού... Ήσαν ξεπλωμένοι κάτω και έλκαιγε, σιλώντας την άμμο, την όποια άνασφάλιζε όλοένα.

—Τί κανείς άνάμεσα στις σκηνές μου; τον έρώτησε άπότομα ο Χακέμ.

—Θάβω την εύτυχία μου, του άπάντησε ο βοσκός.

Μιά άστραπή μίσους πέρασε άπό τα μάτια του βασιλιά του Μοάμπ, ο όποιος έσφιξε νευρικά μέσα στο χέρι το μαχαίρι του...

Μά κρατήθηκε... Και σκεπάζοντας το πρόσωπό του με το μανδύα του για να κούνη τη γκούφα γενειάδας του, κύτταζε το νερό αντίπαλό του με μία δεσποτική γλήνη. Έπειτα άπομακρύνθηκε μέσα στο σκοτάδι...

—Οι άγγελιοφόροι μου, του είπα, θά σε πληροφορήσουν ότι είδα την κόρη σου που φύλαγε τα κοπάδια σου και μου άρεσε. Σού έστειλα τά δώρα σου. Σού δίνω τώρα και το κλαδί αυτό...

Και το έδωσε το κλαδί της μυρικής φίλτρα τους, ούτε η προσευχή τους

—'Αγιούν (Πηγή), του άπαντη-
σε εκείνη.

—Δόσε μου τότε να πιώ.

Η 'Αγιούν συμμορφώθηκε με τη διαταγή του και του πήγε να πιή. Ο Άγκι έγειρε τότε προς αυτόν και άγγιξε με το πόδι του το στήθος της νέας. Ένώ δέ έπινε, κύτταζε τους γυνικούς της ώμους.

—Ποιος είναι ο βοσκός που είναι μαζί σου; τη ρώτησε ο Χακέμ άρξού ηπια.

—Είνα ο σύντροφός μου...

—Είν' άρραβωνιαστικός σου;

—'Ετσι λένε.

—Κι' εγώ είμαι ο βασιλιάς του Μοάμπ, της είπε ο Χακέμ. Ποιά είναι η φυλή σου και η σκηνή του πατέρα σου;

Το τραγούδι του αλλού ένεδ Βεδουίνου συνάδευε το μονότονο και έπλοδο αυτό παιγνίδι της. Κάθε τόσο ο αλλός σταματούσε. Τότε κι' η 'Αγιούν σταματούσε το παιγνίδι της και χαμογελούσε στον αλητή βοσκό που καθόταν ξεπλωμένος δίπλα της στον ίσσιο ένεδ δέντρο και την έκτύπαζε, με το κεφάλι άκουμπισμένο στα χέρια του.

—'Ολόγουρά τους άπλωνόταν η έρμος.

Έξαφνα, φάνηκε να σηκώνεται μακριά ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης και σε λίγο ξεχώριζε κανείς μερικούς καβαλλάρηδες, που τά σπλα τους, έστραφταν κάτω από τον ήλιο, οι όποιοι έφταναν καλπάζοντας.

—'Ο Χακέμ-ιλ-Ντιν ξαναγυρίζει άπ' τη μάχη! φώναζε ο βοσκός και πετάχτηκε όρθιος.

Η 'Αγιούν άμέσως κρύφτηκε πίσω άπ' το πηγάδι.

Οι καβαλλάρηδες πλησιάζουν όλοένα. Οι λευκοί τους μανδύες άνεμίζονταν στον άνερα και ο κρότος των όπλων τους άντηχόσε μέσα στην έρμος. Τ' άλογά τους και η καμήλα τους με τον άνοήτο δρόμο τους, έκαναν τά πρόβατα που έβσκαν να φεύγουν τρομαγμένα. 'Ο βοσκός κι' η 'Αγιούν, η όποια άφρησε την κόμπη της, έτρεξαν για να τη μάζεψουν, σφυρίζοντας.

—'Εσύ που τρέχεις σαν το έλάφι και σφυρίζεις σαν το πουλί, άφρησε το κοπάδι σου και δόσε μας να πιούμε! της σώναζε τότε ένα; άπ' τους καβαλλάρηδες.

—'Αμέσως όλ' οι Βεδουίνοι ξεπέζεψαν. Τ' άλογα έτρεξαν προς το πηγάδι και οι άνδρες τά άκολούθησαν. Ήσαν όλοι άπ' το νερό που η 'Αγιούν έχε βγάλει με τον κουβά της. Έτσι ξεψέψαν, δοξολόγησαν το Θεό και εύχαρίστησαν τη νέα κοπέλλα.

—'Ενας μονάχα πολεμιστής είχε μείνει πάνω στ' άλογό του, ο Χακέμ, ο άρχηγός της φυλής.

—'Η φυλή του Μπέη-Σαλέμ και η σκηνή του Ντιάρ. Έν τώ μεταξύ οι Βεδουίνοι είχαν ξαναγενθεί στ' άλογά τους.

—'Ο Χακέμ τότε κίνηρισε το άλογό του και, έπι κεφαλής των συντόφων του, άρχισε να καλπάζει. Σε λίγο είχε εξαφανιστεί στο βάθος της έρμου...

—'Η μαλωδιά του βοσκού δέν έβγαίνε πεία από τον αυλό του, ούτε και η 'Αγιούν έπαιζε πεία με την άμμο. Έβλεπαν κι' οι δυο σιωπηλοί κι' έκτύπαζαν κάτω. Σε λίγο ο βοσκός είπα:

—Είδα έναν άνδρα να σε κυττά-

ζει και ο άνδρας αυτός ήταν ο Χακέμ...

μπορούσαν να κάνουν τίποτε στην ά-
μέσμεση άρρώστεια της.

—Είπα να ή πόρτα της σκηνής ά-
νοίγτηκε άπότομα και μπήκε μέσα
ο Χακέμ. Με το βλέμμα άναρωτήσε
τις γυναίκες που βοσκόντουσαν μέσα
για την άρρώστη.

—Θά γίνη το θέλημα του 'Αλ-
λάχ! του άπάντησαν εκείνες.

Σιγά-σιγά, ο Χακέμ έσκυψε πάνω
άπ' την 'Αγιούν κι' άμέσως τά άγρια
μάτια του γέμισαν άπό τρυφερότη-
τα. Η νέα γυναίκα άνάπνεε με δυ-
σκολία και τά μελανισμένα μάτια
της χαμογελούσαν θλιβερά.

—'Ασφάδελε της έρήμου μου, της
είπε, ένας άνθρωπος βόσκειται άπέ-
ξω, που ήλθε άπό μακριά. Λέει πως
είνε σοφός γιατρός και ξέρει να θε-
ραπεύη όλες τις άρρώστειες. Θέλεις
ν'άβη μέσα;

—'Η 'Αγιούν έκούνησε το κεφάλι
της...

—Μη φοβάσαι τίποτε, της είπε ο
Χακέμ. Έγώ θά είμαι έδώ... 'Ο άν-
θρωπος αυτός είναι ένας βοσκός που
ξέρει όλα τά μυστικά της έρμου...

—Πές του ναβή! ψιθύρισε η 'Α-
γιούν.

—'Ο βοσκός ήταν σκεπημένος με
προβεία και άνοίχοντας ήσαν υπλεγ-
νικά στη νευρίδα του.

—'Η μυρωδιά των κάμπων μπήκαν
μαζί του μέσα στη σκηνή.

—'Η 'Αγιούν τον έκτύπαζε κι' άμέ-
σως τά μάγουλά της κοκκίνησαν.

—'Ο βοσκός κύτταζε την άρρώστη
και είπα μέσα στο Χακέμ:

—Γιά να τη σώσω, πείπει ν' ά-
ναζώνω μόνος μου άπό τά χείλη της
και άρρώστεια που τη σκοτώνει...

Και, χωρίς να πεσιμένη άπάντησε,

—'Ο γονάτις μπρός στην 'Αγιούν. Τά δέ-
χτολά του που έτρεμαν, χάλειψαν το
λακί της και τά... ή του πλησία-
σαν τά δικά της, σαν ναβηλε να τά
σιλήσει...

Μιά κραυγή διω- λύσσας άντήχη-
σε εκείνη τη στιγμή. 'Ο Χακέμ είχε
άναγνώρισε το βοσκό. Ήταν ο σύν-
τροφός της 'Αγιούν.

Και, τραβώντας το μαχαίρι του,
το έχωσε στην πλάτη του άνιζή-
λου του.

Κάλεσε άμέσως τους άνθρώπους
του και μετέφεραν το πτώμα του.

—'Επειτα κάθισε στο προσκέφαλο
της 'Αγιούν, και, ζηλότυπος ως το
θάνατο, την έκτύπαζε να πεθάνει...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΔΥΟ ΝΥΦΑΔΕΣ

Νύφη πλένει στο σκοτάδι
κι' άλλη νύφη τη ρωτάει:

—Τ' είσαι νύφη μ' πικραμένη
και δέν μου μιλείς καμμένη;

—'Εχω άντρα άρρωστιάρα
ή πανούκλα να τον πάρει,

άρρωστα και δέν πεθαίνει,
κι' ούτ' ο Διάβολος τον παίρνει.

Κάθεται στον πυρομάχο
κι' όλη μέρα με πικραίνει,

γι' και χάματα να γένει!

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΩΝ

Βασιλεύς άνδρωποφάγος! Κουδούνι άντί για σκήπτρο. Στη χώρα του βασιλέως της 'Αμπεμένης. 'Ο άρχιστράτηγος με τίς... άλογονορές. Ένας φιλόξενος μονάρχης. Ή άγορεύσεις της Α. Μεγαλειότη-
της. Ή δοκιμή ένεδ έπλου. 'Ο...πολύχρωμος άυτοκράτωρ του Νιάμ-Νιάμ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

—'Ενας όλόκληρος κόσμος, ένας κό-
σμος παράδοξος και έξωφρενικός, που
σιγά-σιγά εξαφανίζεται μπρός στο πέ-
ρασμα του Εύρωπαϊκού πολιτισμού ζή
μέσα στα βάθη της 'Αφρικής. Έκα-
τοντάδες δηλαδή λαών και φυλών με
ιδιαιτέρη ζήτη, με ίδιους τρόπους
ζωής που κατοικούν μέσα στις άπέ-
ραντες 'Αφρικανικές έκτάσεις, διατη-
ρώντας τά πρωτόγονα και περίεργα
έθικά τους.

Οι λαοί αυτοί έχουν και τους βα-
σιλείς των, οι όποιοι είναι σωστές και
ζωντανές γελοιογραφίες βασιλείων.

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς και Πατρι-
άρχης των ιερών νήσων 'Υοντογέ-
ουρο, π. χ., είναι... άνθρωποφάγος!
Σύμβολο της εξουσίας του είν' ένα
μεγάλο... κουδούνι, το όποιο στα
χέρια του άντικαθιστά το σκήπτρο!

Η σπολή δέ του Βασιλέως αυτού
άποτελείται από ένα παρδαλό υπέ-
ρδεμα όλων των Εύρωπαϊκών ένδυμα-
σιών.

Περιεργότατες επίσης είναι και ή...
έθιμοτυπία που επικρατούν στα άν-
κτορα των 'Αφρικανών βασιλείων.

Αυτές ποικίλουν άναλόγως της φαν-
τασίας του κάθε ήγειμόνος.

—'Ο ξένος π. χ., ο όποιος θά θελή-
ση να ίδι την Α. Μ. τον βασιλέα
της 'Αμπεμένης, πούν πατήση άκούη
το έδαφος του βασιλείου του, πρέπει
να του στείλη το μπαστούνι του,
άντι... επισκεπτηρίου!

—'Επειτα, μόλις φθάση στην πρω-
τεύουσα του κράτους, περικυκλώ-
νται έξαφνα από ένα πλήθος παρδαλών
ατοατευμάτων, όπισπιδίων με παυ-
πάλια τρομπόνια και βέλη. Έπ' τη
συνοδεία των υπογεγραμμένων αυτών
συντρόφων, ο ξένος περιφέρεται ά-
ναγκαστικώς μέσα στους δρόμους της
πρωτεύουσας επί άοκλή ώρα, ως ο
του, έπι τέλους, γίνη δεκτός άπό το
βασιλέα, ο όποιος φοβάει την έπί-
ση σπολή του.

—'Ο βασιλέας, κατά την ώρα της
δεξιώσεως, είναι περιτριγυρισμένος
άπό τους υπαπιστάς του και το
τάγμα των άμαζόνων, ή όποιες κά-
θονται πεταρροπόδι καταγής, με τή
τρομπόνι τους άνάμεσα στα πόδια
τους.

Δίπλα στο βασιλέα στέκεται ο άρ-
χιτοστάτης, ο όποιος έχει κρεμασμέ-
να στο στήθος του, σαν παράσημο,
διάσημα αβουακόζι!

—'Επίσης, με γαυρία άλογονορές
κάθονται νύμφη άπ' την καλή του
είς ένδειξη του ύψηλός του έθι-
ματος!

—'Αν στην Αβλή υπάρχη κανείς
που να έξω τη γλώσσα του έπισκε-
πτου, πούνα πολλοί άπ' αυτον, έχει
καλώς, άλλως άρχίζει με παντομί-
μη να διάλεξε.

Πολλές φορές ο βασιλεύς της 'Α-

μπεμένης για να εύχαριστήση τους
φιλόξενους του, διοργανώνει
προς τιμήν του έορτές, με άραζιόν
των όποιων είναι και τό... πνέιμο
μερικών φυλακισμένων!

—'Η πιο περίεργη όμως από τις έ-
ξωτικές αυτές 'Αφρικανικές Μεγα-
λειότητες είναι ο βασιλεύς Μτέσα, ο
όποιος κυβερνάει εν ειρήνη και όμο-
νοία ένα πολυπληθές λαό που κατοί-
κει στις άβυθες της λίμνης Βικτωρίας,
στο κέντρο ακριβώς της 'Αφρικής.
'Ο μονάρχης αυτός, περίφημος για
τέμα του!...

—'Εξίσου περίεργη είναι και ή ύπο-
δοχή της όποιας έρχετο ένας Γερμα-
νός έξερευνητής άπό τον άυτοκρά-
τορα του Νιάμ-Νιάμ, Μούντζα.

—'Ο άυτοκράτωρ, κατά την ώρα της
υποδοχής, ήταν... χρωματισμένος
κόκκινος σε όλο του το σώμα και
τυλιγμένος σε μία χάλκινη ταινία,
άπό την όποια κρεμόταν ένα κουρέλι.

Στά χέρια του κρατούσε το βασι-
λικό σκήπτρο, ένα είδος δρεπάνου από
χαλκό. Ήταν δέ τόσο φύλαρος, που
δέν έπαυε ούτε στιγμή να άγορεύει,
άλλοτε προς τον ξένο του, άλλοτε
προς τη φρουρά του και τότε-τότε
προς τις γυναίκες του χαρμίου του!

—'Επειδή όμως ή άτελείωτη αυτή
φουαρία, όσο βασιλική και άν ήταν,
προκαλούσε νύστα στο άκρασμήριό
του, ο Μούντζα, βροντούσε άπό καιρό
σε καιρό ένα μεγάλο νταούλι, που έ-
χε δίπλα του και που άντηχόσε τό-
σο δυνατά, ώστε θά μπορούσε να ά-
ναστήσει και νεκρούς!

—'Αστόμα, κάθε τόσο ο Μούντζα
διάκοπτε τις άγορεύσεις του και έπαι-
ζε μουσική, γιατί πίστευε κι' αυτός
σαν το Νέρινα πως είναι περίφημος
μουσικός.

—'Εκτός των άλλων, ο Μούντζα ή-
ταν και φιλόσεκος. Άλλάζε χρώ-
μα δέκα φορές την ημέρα και βαρύ-
ταν άλλοτε λευκός, άλλοτε γαλάζιος
και άλλοτε κόκκινος.

—'Εκείνος όμως, ο όποιος είχε πε-
ρισσότερες σχέσεις με τον πολιτισμό,
ήταν ο βασιλεύς του Καμερόν Κόν-
κο, ο όποιος ζούσε διαρκώς μεταξύ
δύο... ποταμών ούσιων.

—'Ο καλοαθρομένος αυτός ήγειμόν
φορούσε μία λυομένη σπολή του Γαλ-
λικού ναυτικού, τη δέ βασιλική του
κεραλή έκείζε ένα... τριαντό
Λουδοβίκου του ΙΔ'.

—Δέν δεχόταν δέ παρά μονάχα τους
ξένους έκείνους, οι όποιοι το έθι-
ναν ούσιων.

—'Ολοι αυτοί οι μονάρχαι εκλείπουν
σιγά-σιγά, έφθσαν ο Εύρωπαϊκός πο-
πός να έξω στην άφ' άφης.

—'Ο λιτωμένος θείσθαι στις χώρες τους.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

—'Ο βασιλεύς της 'Αμπεμένης.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΥΠΟ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Άκουσε, μητέρα, είπε η βαρώνη ντε Μαρσιγνὸς στη μητέρα της. Όταν φεύγαμε από τη Γαλλία, έπηρεα μαζί μου τὰ κοσμήματά μου. Σήμερα πειρά, στην κατάσταση που φτάσαμε, μόνον μ' αὐτὰ θὰ μπορούσαμε νὰ σωθούμε. Πρόπει λοιπὸν νὰ τὰ βάλουμε ἀνέχυρο. Θὰ μὰς δώσουν ἕνα καλὸ ποσὸν κι' ἔτσι θὰ εὐνοουθώμε ἐπὶ ἀκετὸν καιρὸ. Χοσιάζεται ὅμως οἰκονομία, μητέρα. Πρόπει ν' ἀρχίσουμε νὰ ζῶμε πρὸ περιορισμένα.

Ἡ μαρκησία ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, χωρίς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση.

— Πρόπει ἀκόμα, μητέρα, εἶπε ἡ βαρώνη, νὰ δώσουμε μαζί μὲ τὰ δικὰ μου κοσμήματα καὶ τὰ διαμαντικὰ τὰ δικὰ σας.

Ἡ γηραιά μαρκησία τινάχτηκε ξεφυσισμένη.

— Τὰ διαμαντικὰ μου, εἶπε μὲ συγκίνηση, τὰ προορίζω γιὰ τὴν Καικιλία. Θὰ τῆς τὰ χάριζα στὸ γάμο της. Μὰ ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἄλλοις, θὰ τὰ θυσιάσω...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ βαρώνη πήγε στὸ Λονδίνο καὶ ἐναγύρισε μόνη της τὰ κοσμήματά της. Τῆς ἔδωσαν ἕνα ἀκατέκτατο καλὸ ποσὸν κι' ἔτσι μπορούσαν νὰ ζήσουν ἄνετα ἐπὶ κάμποσον καιρὸ ἀκόμα.

Μὰ τὰ χρήματα φεύγουν γρήγορα. Κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ἡ βαρώνη ἀναγκάστηκε νὰ κἀνὲ νέες οἰκονομίες γιὰ νὰ μὴν περῶν νὰ τὸ βγάλουν πέρα.

Μπορούσαν, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ πωλήσουν τὰ ἐναγυρισμένα κοσμήματά τους. Αὐτὸ ἄλλοτε ἦσαν ἡ τελευταία τους ἐλπίδα.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ καιρὸς πενοῦσε, χωρίς νὰ πράγματα ν' ἀλλάζουν στὴ Γαλλία.

Ἡ Καικιλία εἶχε ἀκατέκτατο μεγάλωσε πειρά.

Ἦσαν τώρα μιὰ χαριτωμένη νεομυαζελίτσα, θαύμα νεανικῆς δροσιάς, θαύμα ὁμορφίας, γεμάτη καλοσύνη.

Μὲ τὸν Ἐδουάρδο Νουβάλ βλέποντας πρὸ σὺν. Ἐκείναν περιπάτους στὶς γύρω ἐξοχέ, ἔλεγαν τὰ μυστικὰ τους, τοὺς πόθους τους, ἀνοίγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν καρδιά τους.

Ἡ βαρώνη δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ κόρη της συμπαθεῖ στὸν Ἐδουάρδο. Τὸ πρῶμα αὐτὸ δὲν τὴν δυσάρεστε καθόλου. Γιατί νὰ μὴν ἐνοφθονε τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ;

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἦταν βέλαια πλούσιος, μὰ ἦταν τίμιος νέος καὶ ἡ κόρη της θὰ εὐνοουθώσε ἀσφαλῶς μαζί του. Μόνον ἡ μητέρα της δὲν θέλε ποτὲ καὶ ποτὲ αὐτὸ τὸ γάμο.

Ἡ γηραιά μαρκησία ἀναιρέυταν γιὰ τὴν ἐγγονή της ἕνα γρηγορὸ πᾶν.

πλούτο καὶ κυρίως εὐγενῇ, πρίγκηπα, βαρὼν, μαρκησία.

Μιὰ μέρα πού ἡ βαρώνη καθόταν μόνη της μὲ τὴν Καικιλία, γύρισε καὶ ῥώτισε τὴν κόρη της:

— Πέε μου, παιδί μου, πὼς σοῦ φαίνεται ὁ κ. Ἐδουάρδος;

— Γιατί μὲ ρωτᾷς, μητέρα; ῥώτισε ἡ νέα μὲ κάποια ευστολῇ.

— Θέλω νὰ μάθω, παιδί μου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, καλή μου μητέρα... ἀπάντησε ταρκαμένη ἡ Καικιλία. Ὁ Ἐδουάρδος εἶνε ἕνας νέος καλός, τίμιος κι' ἐργατικός.

— Τὸν συμπαθεῖς, Καικιλία;

Ἡ Καικιλία κοκκίνισε.

— Καταλαβαίνω... εἶπε ἡ μητέρα της. Ἀγαπᾷς, φαίνεται, τὸν Ἐδουάρδο καί...

— Μητέρα! φώναξε ἡ Καικιλία παρακαλώντας τὴν μὲ τὸ βλέμμα νὰ σωπάσῃ.

— Ναί, τὸν ἀγαπᾷς. Γιατί μοῦ τὸ κρύβεις;

— Ὁ! μητέρα μου! φθόβισε ἡ Καικιλία κρυβοντας νεροπαλὰ τὸ πρόσωπό της κάτω ἀπὸ τὰ χεῖρά της.

— Γιατί κάνεις ἔτσι; τῆς εἶπε ἡ βαρώνη. Γιατί ντρέπεται;

— Δὲν ὑπάρχει κανένας τέτοιος λόγος. Ὁ κ. Ἐδουάρδος εἶνε πραγματικῶς νέος ἀξιόλογος.

Ἡ Καικιλία δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ πρὸ πολλὴ τὴν συγκίνή της.

Τὰ μάτια της βούρκωσαν... Ἐνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ παρθενικὸ της στήθος...

Ἐσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς μητέρας της φιθυρίζοντας:

— Μητέρα μου, μητέρα μου, καλή μου μητέρα, πόσο, μὰ πόσο εἶσαι καλή!...

Ἡ βαρώνη τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

— Εἶμαι καλή, κορούλα μου, τῆς εἶπε, γιατί ὑπέφερα περὶ σὲν κόσμο αὐτό. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν θέλω νὰ πονέσῃς καὶ σὺ ὅσο πόνεσα κι' ὑπέφερα ἐγώ.

Ἀγαπᾷς τὸν Ἐδουάρδο; Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, παιδάκι μου, νὰ σὲ δῶ κοντὰ του εὐτυχισμένη...

Ἡ βαρώνη ντε Μαρσιγνὸς λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἄρχισε νὰ κλαίει.

Ἡ Καικιλία βλέποντας

τὴν μητέρα της συγκινημένη, συγκινημένης κι' αὐτὴ κι' ἄρχισε τὰ κλάματα.

Ἐκείνη ἀγκάλιασε, μητέρα καὶ κόρη, ἔκλαιγαν ἀρκετὴ ὥρα, χωρίς νὰ λέν λέξι, φιλώντας κάθες τόσο ἡ μητέρα τὴν κόρη κι' ἡ κόρη τὴν μητέρα...

Ἐξάφνα χτύπησε ἡ πόρτα.

Μιὰ μικρὴ ὑπηρετοῖσα πύχαν πάρεσε τελευταία, εἰδοποιήσε πὼς ἡ μητέρα της εἶχε ἐμφανικὰ λιποθυμήσει!

Ἡ βαρώνη κι' ἡ Καικιλία ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς γηραιᾶς μαρκησίας. Τὴ βοήθην ἀνάσθησε πᾶν στὸ κρεβάτι της καὶ προσπαθῶσαν μὲ κάθε μέσον νὰ τὴν ξαναφέρουν στὶς αἰσθήσεις της.

Ἡ μητέρα τῆς βαρώνης πᾶθαι νὰ συχὴν νὰ τελευταία συχὴν νὰ τελευταία ζήλες, σκοτοδίνες, λιποθυμίες. Τὰ βάσανα τῆς ἐξορίας ἔχουν τρακίσει τὴ γοτὰ ἀρχόντισσα.

Μὰ μὴν ὡς ἡ βαρώνη ἦταν σὲ καλύτερη κατάσταση; Μόνον πὸν ἔκρυβε ἀπ' ὅλους τὴν κατάστασί της, πὸν δὲν ἤξερε κανένας τὸ κακὸ πὸν τὴ βασάνιζε.

Ναί, ἡ βαρώνη ἦταν πρὸ πολλὴ ἰσως; Ἄρρωστη ἀπὸ τὴν μητέρα της. Τὰ μαρτύρια τῆς ἐξορίας κι' ἡ στενοχώρια, ὁ πόνος τῆς γιὰ τὸ χαλὸ τοῦ λατρευτοῦ της συζύγου, τῆς εἶχαν ὑπονομεύσει κι' αὐτῆς τὴν ὑγεία.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἔχουμε αἰνιόμτσι, μὰ δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα. Ὅστε γιατί ἐκάλει κανέναν;

Ἦξερε πὼς θὰ πέθαινε καὶ ἦταν εὐχαριστήμενη κατὰ βάθος πὸν θὰ πῇ γαίνε νὰ συναντήσῃ τὸ σὺνυό της, φιλὰ στοὺς οὐρανούς. Ἀρκεὶ νὰ ἀποκαθιστοῦσε πρῶτα τὴ γλυκειὰ της Καικιλία, τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

Ἡ βαρώνη κατέβαλε κάθε φροντίδα γιὰ νὰ φέρῃ στὶς αἰσθήσεις της τὴν μητέρα της καὶ κατόπιν κλήρε πλὴν τῆς στὸ κρεβάτι, μαζί μὲ τὴν Καικιλία.

Ἡ γηραιά μαρκησία γύρισε τότε στὴν κόρη της καὶ τῇ εἶπε:

— Άκουσε, παιδί μου. Καταλαβαίνω πειρά καλὰ

τὸν λατρευτὸ της συζύγου, τῆς εἶχαν ὑπονομεύσει κι' αὐτῆς τὴν ὑγεία.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἔχουμε αἰνιόμτσι, μὰ δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα. Ὅστε γιατί ἐκάλει κανέναν;

Ἦξερε πὼς θὰ πέθαινε καὶ ἦταν εὐχαριστήμενη κατὰ βάθος πὸν θὰ πῇ γαίνε νὰ συναντήσῃ τὸ σὺνυό της, φιλὰ στοὺς οὐρανούς. Ἀρκεὶ νὰ ἀποκαθιστοῦσε πρῶτα τὴ γλυκειὰ της Καικιλία, τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

Ἡ βαρώνη κατέβαλε κάθε φροντίδα γιὰ νὰ φέρῃ στὶς αἰσθήσεις της τὴν μητέρα της καὶ κατόπιν κλήρε πλὴν τῆς στὸ κρεβάτι, μαζί μὲ τὴν Καικιλία.

Ἡ γηραιά μαρκησία γύρισε τότε στὴν κόρη της καὶ τῇ εἶπε:

— Άκουσε, παιδί μου. Καταλαβαίνω πειρά καλὰ

τὸν λατρευτὸ της συζύγου, τῆς εἶχαν ὑπονομεύσει κι' αὐτῆς τὴν ὑγεία.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἔχουμε αἰνιόμτσι, μὰ δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα. Ὅστε γιατί ἐκάλει κανέναν;

Ἦξερε πὼς θὰ πέθαινε καὶ ἦταν εὐχαριστήμενη κατὰ βάθος πὸν θὰ πῇ γαίνε νὰ συναντήσῃ τὸ σὺνυό της, φιλὰ στοὺς οὐρανούς. Ἀρκεὶ νὰ ἀποκαθιστοῦσε πρῶτα τὴ γλυκειὰ της Καικιλία, τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

Ἡ βαρώνη κατέβαλε κάθε φροντίδα γιὰ νὰ φέρῃ στὶς αἰσθήσεις της τὴν μητέρα της καὶ κατόπιν κλήρε πλὴν τῆς στὸ κρεβάτι, μαζί μὲ τὴν Καικιλία.

Ἡ γηραιά μαρκησία γύρισε τότε στὴν κόρη της καὶ τῇ εἶπε:

— Άκουσε, παιδί μου. Καταλαβαίνω πειρά καλὰ

τὸν λατρευτὸ της συζύγου, τῆς εἶχαν ὑπονομεύσει κι' αὐτῆς τὴν ὑγεία.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἔχουμε αἰνιόμτσι, μὰ δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα. Ὅστε γιατί ἐκάλει κανέναν;

Ἦξερε πὼς θὰ πέθαινε καὶ ἦταν εὐχαριστήμενη κατὰ βάθος πὸν θὰ πῇ γαίνε νὰ συναντήσῃ τὸ σὺνυό της, φιλὰ στοὺς οὐρανούς. Ἀρκεὶ νὰ ἀποκαθιστοῦσε πρῶτα τὴ γλυκειὰ της Καικιλία, τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

Ἡ βαρώνη κατέβαλε κάθε φροντίδα γιὰ νὰ φέρῃ στὶς αἰσθήσεις της τὴν μητέρα της καὶ κατόπιν κλήρε πλὴν τῆς στὸ κρεβάτι, μαζί μὲ τὴν Καικιλία.

Ἡ γηραιά μαρκησία γύρισε τότε στὴν κόρη της καὶ τῇ εἶπε:

— Άκουσε, παιδί μου. Καταλαβαίνω πειρά καλὰ

τὸν λατρευτὸ της συζύγου, τῆς εἶχαν ὑπονομεύσει κι' αὐτῆς τὴν ὑγεία.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἔχουμε αἰνιόμτσι, μὰ δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα. Ὅστε γιατί ἐκάλει κανέναν;

Ἦξερε πὼς θὰ πέθαινε καὶ ἦταν εὐχαριστήμενη κατὰ βάθος πὸν θὰ πῇ γαίνε νὰ συναντήσῃ τὸ σὺνυό της, φιλὰ στοὺς οὐρανούς. Ἀρκεὶ νὰ ἀποκαθιστοῦσε πρῶτα τὴ γλυκειὰ της Καικιλία, τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

Ἡ βαρώνη κατέβαλε κάθε φροντίδα γιὰ νὰ φέρῃ στὶς αἰσθήσεις της τὴν μητέρα της καὶ κατόπιν κλήρε πλὴν τῆς στὸ κρεβάτι, μαζί μὲ τὴν Καικιλία.

Ἡ γηραιά μαρκησία γύρισε τότε στὴν κόρη της καὶ τῇ εἶπε:

— Άκουσε, παιδί μου. Καταλαβαίνω πειρά καλὰ

τὸν λατρευτὸ της συζύγου, τῆς εἶχαν ὑπονομεύσει κι' αὐτῆς τὴν ὑγεία.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἔχουμε αἰνιόμτσι, μὰ δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα. Ὅστε γιατί ἐκάλει κανέναν;

Ἦξερε πὼς θὰ πέθαινε καὶ ἦταν εὐχαριστήμενη κατὰ βάθος πὸν θὰ πῇ γαίνε νὰ συναντήσῃ τὸ σὺνυό της, φιλὰ στοὺς οὐρανούς. Ἀρκεὶ νὰ ἀποκαθιστοῦσε πρῶτα τὴ γλυκειὰ της Καικιλία, τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

πὼς δὲν θὰ ζήσω πολλὸν καιρὸ ἀκόμα. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ μέλλον τῆς Καικιλίας.

Ἦσχυσε, μητέρα, εἶπε τέλος ἡ βαρώνη. Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ κανονίζουμε ἄλλοτε. Δὲν μὰς βιάζει κανεὶς. Ἡ Καικιλία εἶνε τόσο μικρὴ ἀκόμα.

— Ὁχι, ὄχι, εἶπε ἡ μαρκησία. Μὰς βιάζει, μὲ βιάζει ἐμένα, ὁ Θεὸς! Θέλω λοιπὸν νὰ πεθάνω ἡσυχῇ. Θέλω νὰ πάθῃ ἡ Καικιλία, καὶ τῆς τὸ λέω μπροστὰ της, ἕνα νέο πὸν νὰ τῆς ταιριάζῃ. Ποῦτα-πρῶτα πρῶτα ὁ νέος αὐτὸς νὰ εἶνε εὐγενής.

Ἀπὸ παλὴν οἶκο εὐγενῶν. Πολλὸ πλούσιος.

Ἡ Καικιλία ἀναστάντας.

Ἡ μητέρα της ὅμως τῆς ἔγνεψε νὰ ἡσυχάσῃ κι' ἄφησε τὴν μητέρα της νὰ τῆς ἀραδιᾶξῃ διάφορα ὀνόματα Γάλλων εὐπατριδῶν.

Γιατί νὰ δυσχερᾶσῃ τὴν μητέρα της, στὴν κατάσταση μάλιστα πὸν βρισκόταν;

— Ναί, μητέρα, τῆς εἶπε τέλος. Θὰ σὲ ὑπακούσω. Μείνε ἡσυχῇ. Μὴν κοροῦξέσαι πειά...

Ἡ μαρκησία ἔμεινε ἱκανοποιημένη. Φίλησε τὴν Καικιλία, ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ἡ βαρώνη ἔμεινε μόνη μὲ τὴν Καικιλία, τῆς εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχῇς, παιδί μου. Τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασί μου. Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ δυσχερᾶσῃς τὴν γιαιὰ σου. Ἦνε τόσο ἄρρωστη ἡ καλή μου μητέρα!

Πραγματικῶς, ἡ μαρκησία δὲν ἐναγυριόθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ἡ κατάσταση της ὅλο καὶ γειοτέρευε. Κι' ἔκλαινε, ὅσοτε ἀπὸ μιὰ βρομάδα, πένθιμα ἕνα βράδυ ἡσυχῇ-ἡσυχῇ, ἔσθισε ὅπως σβύνει ἕνα λυχνάρι πὸν δὲν ἔχει πειρά λάδι, ἀφοῦ εὐλόγησε τὴν κόρη της καὶ τὴν ἐγγονή της.

Τώρα πειρά ἡ βαρώνη ἦταν μόνη στὸν κόσμο. Δὲν τὴν ἔμελλε γιὰ τὴ ζωὴ της. Λαχταροῦσε ὅμως γιὰ τὴν κόρη της.

Τί θὰ γινόταν ἡ Καικιλία της μόνη στὸν κόσμο, χωρίς αὐτή;

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προλάβῃ καὶ νὰ κανονίσῃ τὰ πάντα, πρὶν κλείσῃ κι' αὐτὴ τὰ μάτια της.

Ἡ κατάσταση της τὸν τελευταίον καιρὸ εἶχε ἐπιδεινωθῇ. Ἐπάθαινε αἰμοπεύσεις διαρκῶς, ἐνοίωθε μεγάλη ἐξάντληση.

Κι' ὅταν ἡ Καικιλία βρισκόταν στὸν κῆπο, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα στὴ σκέψι ὅτι θ' ἄφινε ὀφθαλμὸν τὴν λατρευτὴ της κορούλα...

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ Καικιλία ἀναστάντας.

Ἡ μητέρα της ὅμως τῆς ἔγνεψε νὰ ἡσυχάσῃ κι' ἄφησε τὴν μητέρα της νὰ τῆς ἀραδιᾶξῃ διάφορα ὀνόματα Γάλλων εὐπατριδῶν.

Γιατί νὰ δυσχερᾶσῃ τὴν μητέρα της, στὴν κατάσταση μάλιστα πὸν βρισκόταν;

— Ναί, μητέρα, τῆς εἶπε τέλος. Θὰ σὲ ὑπακούσω. Μείνε ἡσυχῇ. Μὴν κοροῦξέσαι πειά...

Ἡ μαρκησία ἔμεινε ἱκανοποιημένη. Φίλησε τὴν Καικιλία, ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ἡ βαρώνη ἔμεινε μόνη μὲ τὴν Καικιλία, τῆς εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχῇς, παιδί μου. Τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασί μου. Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ δυσχερᾶσῃς τὴν γιαιὰ σου. Ἦνε τόσο ἄρρωστη ἡ καλή μου μητέρα!

Πραγματικῶς, ἡ μαρκησία δὲν ἐναγυριόθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ἡ κατάσταση της ὅλο καὶ γειοτέρευε. Κι' ἔκλαινε, ὅσοτε ἀπὸ μιὰ βρομάδα, πένθιμα ἕνα βράδυ ἡσυχῇ-ἡσυχῇ, ἔσθισε ὅπως σβύνει ἕνα λυχνάρι πὸν δὲν ἔχει πειρά λάδι, ἀφοῦ εὐλόγησε τὴν κόρη της καὶ τὴν ἐγγονή της.

Τώρα πειρά ἡ βαρώνη ἦταν μόνη στὸν κόσμο. Δὲν τὴν ἔμελλε γιὰ τὴ ζωὴ της. Λαχταροῦσε ὅμως γιὰ τὴν κόρη της.

Τί θὰ γινόταν ἡ Καικιλία της μόνη στὸν κόσμο, χωρίς αὐτή;

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προλάβῃ καὶ νὰ κανονίσῃ τὰ πάντα, πρὶν κλείσῃ κι' αὐτὴ τὰ μάτια της.

Ἡ κατάσταση της τὸν τελευταίον καιρὸ εἶχε ἐπιδεινωθῇ. Ἐπάθαινε αἰμοπεύσεις διαρκῶς, ἐνοίωθε μεγάλη ἐξάντληση.

Κι' ὅταν ἡ Καικιλία βρισκόταν στὸν κῆπο, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα στὴ σκέψι ὅτι θ' ἄφινε ὀφθαλμὸν τὴν λατρευτὴ της κορούλα...

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ Καικιλία ἀναστάντας.

Ἡ μητέρα της ὅμως τῆς ἔγνεψε νὰ ἡσυχάσῃ κι' ἄφησε τὴν μητέρα της νὰ τῆς ἀραδιᾶξῃ διάφορα ὀνόματα Γάλλων εὐπατριδῶν.

Γιατί νὰ δυσχερᾶσῃ τὴν μητέρα της, στὴν κατάσταση μάλιστα πὸν βρισκόταν;

— Ναί, μητέρα, τῆς εἶπε τέλος. Θὰ σὲ ὑπακούσω. Μείνε ἡσυχῇ. Μὴν κοροῦξέσαι πειά...

Ἡ μαρκησία ἔμεινε ἱκανοποιημένη. Φίλησε τὴν Καικιλία, ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ἡ βαρώνη ἔμεινε μόνη μὲ τὴν Καικιλία, τῆς εἶπε:

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

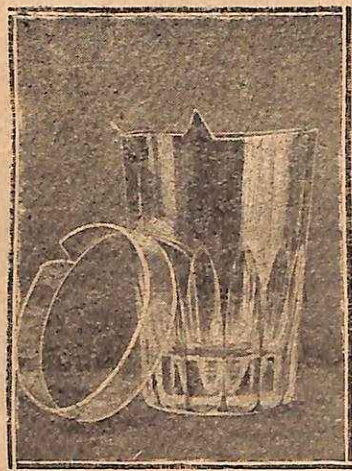
Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Τὸ πρῶτο προμήνυμα τῆς καταστροφῆς. Ἡ υποχώρησις ἀρχίζει... Τὰ πόδια τῶν ἀλόγων παγώνουν. Ὅπου ἔλει κλέβουν. Οἱ στρατιῶτες μὲ τὰ ἐκπαινεμένα τῶν χορευτῶν. Ἡ περιπετειώδης διάδοσις μιᾶς γεφύρας. Μιὰ μαρτυρικὴ πορεία. Τὰ πτώματα γεμίζουν τὸ Βερέζινα. Ἡ τραγικὴ διάδοσις του. Ἡ κατάρρευσις τῆς γεφύρας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Η καταπληκτική δύναμη των κεραυνών. Πώς σκοτώθηκε ένας πυροβολητής. Περίπολος... έναέριος! Η φωτιά που εξατμίζει το χρυσάφι. Κεραυνός που... ζωγραφίζουν! Μία δέντροστοιχία ζωγραφισμένη στο στήθος του κυνηγού! Το πάθος του μικρού παραμαγειρέυ. Πώς τιμωρήθηκε το παιδάκι που ήθελε να κλέψει τη φωλιά. Το σχήμα και η πορεία των κεραυνών. Η πυρίνη σφαίρα που χοροπηδούν. Ο κεραυνός... καλεσμένος σ' έναν ιστορικό γάμο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΚΕΡΑΥΝΟ.— Η ιδιοτροπία του κεραυνού έκοψε με περιεργον τρόπο αυτό το ποτήρι, σαν χέρι επιδιέξου τεχνίτη.

Τί είναι λοιπόν ο κεραυνός, ή μυστηριώδης και τρομερή αυτή δύναμη που σκοτώνει και καταστρέφει; Απλούστατα, ένας τεράστιος ηλεκτρικός σπινθήρ της φύσεως, του οποίου το αποτέλεσμα είναι καταπληκτικά και αφάνταστα.

Ο κεραυνός έχει τη δύναμη, όχι μόνο να λιώνει, αλλά και να εξατμίζει τα μέταλλα, να αναφλέγει τις εύφλεκτες ύλες, να συντρίβει και να διαλύει τα σώματα που είναι κακοί αγωγοί του ηλεκτρισμού, όπως τα δένδρα και τους σίλους, να παραλύει τέλος και να σκοτώνει τους ανθρώπους και τα ζώα.

Απειρα δράματα τρομερά και παρόδοξα οφείλονται στους κεραυνούς! Απ' αυτά θα σας αναφέρουμε σήμερα μερικά.

Στις 4 Μαΐου 1892, 18 άνδρες της 37ης Γαλλικής πυροβολαρχίας διευθύνονταν προς το στρατόντα τους. Ο ούρανός ήταν σκοτεινισμένος κι' ή μπόρα φαινόταν έτοιμη να ξεσπάσει. Έξαφνα, μέσ' στη βαρεία εκείνη ατμόσφαιρα αντήχησε τρομερός ένας κεραυνός, φωτίζοντας με την εκτυφλωτική λάμψη του το διάστημα. Αμέσως όλοι οι άνδρες του αποσπασμάτος έπεσαν κάτω με τα μούτρα. Σε λίγο σηκώθηκαν πάλι, εκτός από τέσσερες, οι οποίοι έμειναν ακίνητοι καταγής. Οι σύντροφοί τους τους μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο, όπου με τις περιποιήσεις των γιατρών, οι τρεις απ' αυτούς κατόρθωσαν να συνέλθουν. Ο τέταρτος όμως είχε στο κεφάλι μια βαθιά πληγή, το στήθος του είχε σπείδον απανθρακωθεί και σε λίγο πέθανε. Ο κεραυνός τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι, του είχε κατακομματιάσει το πλίκρι και του είχε κάψει όλα τα μαλλιά. Έπειτα, ο κεραυνός αφού έστριψε από το αριστερό του, είχε ορίσει ολόκληρη την περισκελίδα του, είχε λιώσει τα κουμπιά της γκέτας του και είχε κατακομματιάσει τα παπούτσια του!

Στις 9 Ιουνίου 1903, ένας στρα-

τιώτης διέσχισε την κεντρική πλατεία της Γαλλικής πόλεως Μπούρς τρέχοντας, γιατι έδραχε ραγδαία. Έξαφνα ένας κεραυνός έπεσε. Ο στρατιώτης ένοιωσε άμέσως κάτι να τον σηκώνει στον αέρα και έπειτα έπεσε άπάνω σ' ένα τοίχο, σε απόσταση πενήντα μέτρων από το μέρος όπου βρισκόταν! Το παντελόνι του ήταν

καταζεσκιμένο και τα χέρια του γδαρμένα. Ο ίδιος κεραυνός που χτύπησε το στρατιώτη, προχωρώντας εκατό μέτρα παραπέρα, έσπασε την πόρτα ενός ταβλιού, μπήκε μέσα, σκότωσε μερικά ζώα και έλυωσε ένα σωρό μποτίλιες που βρέθηκαν μπροστά του.

Στις 5 Ιουνίου 1883, ένας κεραυνός χτύπησε μια γυναίκα, που εργαζόταν στους άγρους της Μπουφόν. Η χωρική δεν ένοιωσε τίποτε άλλο, εκτός από ένα έλαφο που έκοψε στο αυτί. Έφερε σ' αυτό το χέρι της και έμεινε κατάπληκτη βλέποντας ότι ο κεραυνός είχε διαλύσει το χροστό σκουλαρίκι της, χωρίς να πληγώσει καθόλου το αυτί της. Για να διαλυθεί δε το χρυσάφι, χρειάζεται θερμοκρασία 100 βαθμών.

Μια άλλη φορά, ένας κεραυνός έξέτρεψε έντελως τη χρυσή αλυσίδα μιας κυρίας, αφήνοντας μόνο στο λαιμό της ένα έλαφο απότοπωμα του κοσμήματός της. Κάποια άλλη φορά πάλι, ένας κεραυνός έπεσε μέσα σ' ένα δωμάτιο, έ-

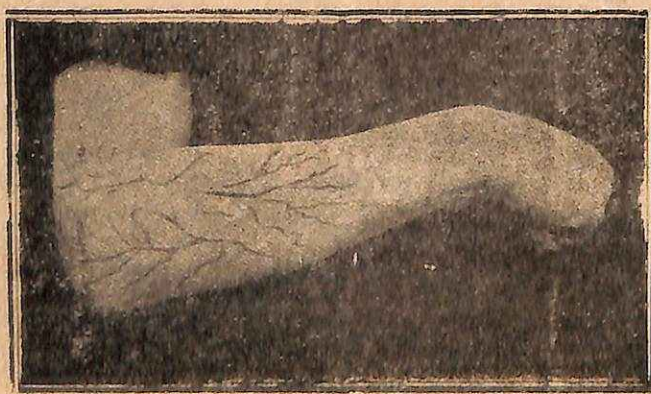
που κεντούσαν μερικές γυναίκες. Η γυναίκες δεν έπαθαν τίποτε, αλλά ένοιωσαν τις βελόνες τους να διαλύονται μέσ' στα χέρια τους!

Σ' ένα σπίτι κάποτε, όπου εδίδετο χορός, έπεσε κεραυνός. Δεν έκανε δέν κανένα άλλο κακό, εκτός του ότι έσθωσε όλα τα φώτα και έκοψε τη στεφάνη όλων των ποτηριών με αφάνταστη ευθυγράμια!

ΕΝΑΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΠΟΥ ΤΗ ΓΛΥΤΩΣΕ ΦΘΗΝΑ.— Η κάνη του όπλου τράβηξε τον κεραυνό. Κι' αυτό κόντενε να στοιχίσει τη ζωή του. Τα ρούχα του ξεσχίσθηκαν, έγιναν κομμάτια και διέστη άρκετά ελκυσμάτα.

Επίσης στις 20 Αυγούστου 1902, στο σταθμό των Άλπεων Πιέρ-α-Βουάρ έπεσε ένας κεραυνός σ' ένα πεικίο σε απόσταση εκατό μέτρων από το ξενοδοχείο του σταθμού. Την ίδια στιγμή ένας υπερελάτος,

Βραχίον κεραυνόπληκτου, με τας χαραχθείσας επ' αυτού γραμμές.

μέσ' στην κουζίνα του ξενοδοχείου, γυάλιζε μια κατσαρόλα. Ένοιωσε εξαφνα ένα δυνατό τσίμπημα στο πλευρό και μια νευρική ταραχή, που τον έκανε να βάλει τις φωνές. Οι ένοικοι του ξενοδοχείου έτρεξαν τότε μέσα στην κουζίνα και είδαν με κατάπληξη στο μέρος όπου είχε νοιώσει το τσίμπημα ο μικρός ζωγραφισμένος το πεικίο, έπάνω στο οποίο είχε πέσει ο κεραυνός.

Τα δυο αυτά γεγονότα που τα είδαν και τα έπιστοποίησαν έπιστήμονες μεγάλης άξιας, δεν είναι μοναδικά. Αναφέρονται και πολλά άλλα παρόμοια.

Έτσι, κάποτε ένας στρατιώτης, καθώς έδρανε από το στρατόντα του με το όπλο επ' ώμου, χτυπήθηκε από ένα κεραυνό κι' έπεσε κάτω. Όταν τον έγδυσαν, είδαν χαραγμένο έπάνω στην πλάτη του το σχεδιάγραμμα του λιθόστρωτου του δρόμου. Ένα παιδάκι πάλι κατακεραυνώθηκε έπάνω σε μια ιτιά, στην οποία είχε ανέβει για ν' αρπάξει μια φωλιά. Όταν το βρήκαν νεκρό, είδαν έπάνω στο στήθος του την εικόνα της φωλιάς και του κλαδιού που βρισκόταν πάνω σ' αυτή. Τέλος, αναφέρουν την περίπτωση μιας κυρίας, η οποία καθώς παρακολουθούσε μια μόρτα στη λίμνη του Λογκάν, είδε εξαφνα ότι ένας κεραυνός είχε αποτυπώσει έπάνω στο χέρι της την εικόνα κάποιου λουλουδιού που είχε μπροστά της. Η εικόνα αυτή μάλιστα δεν έσθωσε ποτέ.

Επίσης περίεργο είναι το σχήμα, καθώς και η πορεία των κεραυνών. Έτσι, κατά τη διάρκεια της καταιγίδας, η οποία έξσπασε στο Παρίσι κατά το πρωί της 15 Ιουνίου 1902, μια πυρίνη σφαίρα παρουσιάστηκε εξαφνα μπρος στα μάτια των τρομοκρατημένων κατοίκων της Μον-μάρτης. Η σφαίρα αυτή, αφού στριφογύρισε λίγο μέσ' στον αέρα, μπήκε μέσα σε μια άποθηκη κρασιών κι' άρχισε ν' ανεβοκατεβαίνει από το ταβάνι στο πάτωμα. Έπειτα έσκασε με τρομακτικό πάταγο, χωρίς να προξενήσει μεγάλες ζημιές.

Πολλές φορές η σφαίρα αυτές των κεραυνών κομματιάζονται και πολλαπλασιάζονται. Έτσι, στις 2 Οκτωβρίου 1915, ένας αξιωματικός του πυροβολικού στη Γρενόβλη, καθώς καθόταν μπρος στο παράθυρό του, είδε καθαρά έναν κεραυνό να πέφτει και να σχηματίζει μια πυρίνη σφαίρα στην κορυφή ενός αιδωνίου στόλου που βρισκόταν μπρος στο σπίτι. Από τη σφαίρα αυτή, που είχε διάμετρο τριάντα εκατοστομέτρων, πετιόντουσαν όλόγωνα σπίνες εκτυφλωτικές. Έξαφνα η σφαίρα χωρίστηκε σε τρεις μικρές, η οποίες πήδησαν στη στέγη ενός σπιτιού, χοροπηδώντας.

Επίσης και τα ψηλά δένδρα τραβούν το κεραυνό και γι' αυτό είναι επικίνδυνο να προσφύλαγεται κανείς κάτω απ' αυτά κατά τη διάρκεια της μπόρας. Κατά τον περασμένο Σεπτέμβριο, μια άγρια θύελλα έξσπασε στις ανατολικές ακτές της Κορσικής κι' ένας κεραυνός έπεσε πάνω σ' ένα δένδρο, κάτω απ' το οποίο είχαν καταφύγει πέντε γυναίκες. Μία απ' αυτές κάηκε ολόκληρη ζωντανή, μια άλλη πάλι κάηκε τόσο πολύ στο στήθος, ώστε δεν άργησε να πεθάνει κι' αυτή. Στην τρίτη, ο κεραυνός δεν έκανε τίποτε. Μονάχα χάραξε ένα βαθύ χαντάκι όλόγωνα της. Ένα απ' τα κλα-

σαν λίγο και διαλύθηκαν κατόπιν χωρίς να έκραγουν.

Στις 3 Μαρτίου 1557 μια τέτοια πυρίνη σφαίρα έπεσε στο Παρίσι μέσα στην αήθουσα του ανακτόρου, όπου γινόταν ο γάμος της Αρτεμίδας της Γαλλίας και του Φραγκίσκου Μοντμορανσύ. Μολοντί δε ο κεραυνός δεν έκανε καμμία ζημία, οι περισσότεροι από τους προσκαλεσμένους έλατρώθηκαν.

Ο κεραυνός έινε χωρίς άλλο ένα από τα πιο τρομερά κακά που προέρχονται από τη φύση. Έκνεον δε που μεγαλώνει τον κίνδυνο, είναι ή ιδιοτροπία του. Μπορεί ο καιρός να μην προηυνή θύελλα και όμως να πέσι κεραυνός.

Στις 14 Σεπτεμβρίου, ο Γάλλος άντισταγγελεύς κ. Περεν είχε βγει κυνήγι με το όπλο του επ' ώμου. Ο ούρανός ήταν σκεπασμένος από μικρά άσπρα σύννεφα. Τίποτε δεν προηυνόσε μόρτα. Μονάχα ένα μικρό γκριζό σύννεφο φαινόταν σε μια άκρη του ούρανού. Έξαφνα, μια άστραπη έλυνε σε μικρό αυτό σύννεφο κι' έβγαλε ξερός κρότος αντήχησε. Ο δυστυχήμένος κυνηγός, χτυπημένος από τον κεραυνό, σωριάστηκε καταγής νεκρός. Έπειτα το σύννεφο διαλύθηκε, χωρίς να πέσει δεύτερος κεραυνός.

Όταν βρέχταν το πτώμα του κεραυνόπληκτου, τα ρούχα του είχαν κυριολεκτικώς κατακομματιαστεί και το όπλο του είχε λιώσει. Ένα παρόμοιο δυστύχημα συνέβη και σε κάποιο Αμερικανό από το Ράντ, του οποίου παραθέτουμε την εικόνα. Είχε βγει κυνήγι μαζί με το γυνί του, όταν έξαφνα ένας κεραυνός τους χτύπησε και τους δύο. Τα ρούχα του πατέρα καταζεσκιίστηκαν και τα παπούτσια του έγιναν κομμάτια. Το σώμα του γέμιζε εγκαύματα. Ο γυνίς πάλι προσεβλήθη από μερική παραλύση. Μα και οι δυο κατόρθωσαν να σωθούν.

Σύμφωνα μ' ένα παλιό θρύλο, πιστεύεται από το λαό ότι ή καμπάνες απομακρύνουν τον κεραυνό. Στην πραγματικότητά όμως συμβαίνει έντελως το αντίθετο, όπως αποδεικνύεται από διάφορα σχετικά γεγονότα. Έτσι στις 25 Ιουλίου 1895, ένας κεραυνός χτύπησε δυο παιδιά, καθώ χτυπούσαν την καμπάνα μιας εκκλησίας των Άρδενων. Σκότωσε το έ να και τραυμάτισε το άλλο. Δεν πρέπει λοιπόν να χτυπάει κανείς τις καμπάνες για ν' απομακρύνει τον κεραυνό.

Επίσης και τα ψηλά δένδρα τραβούν το κεραυνό και γι' αυτό είναι επικίνδυνο να προσφύλαγεται κανείς κάτω απ' αυτά κατά τη διάρκεια της μπόρας. Κατά τον περασμένο Σεπτέμβριο, μια άγρια θύελλα έξσπασε στις ανατολικές ακτές της Κορσικής κι' ένας κεραυνός έπεσε πάνω σ' ένα δένδρο, κάτω απ' το οποίο είχαν καταφύγει πέντε γυναίκες. Μία απ' αυτές κάηκε ολόκληρη ζωντανή, μια άλλη πάλι κάηκε τόσο πολύ στο στήθος, ώστε δεν άργησε να πεθάνει κι' αυτή. Στην τρίτη, ο κεραυνός δεν έκανε τίποτε. Μονάχα χάραξε ένα βαθύ χαντάκι όλόγωνα της. Ένα απ' τα κλα-

διά του δένδρου έπεσε στο κεφάλι της τετάρτης και της το έσπασε, αφήνοντας να φανή το μυαλό της. Η πεμπτή δεν έπαυε τίποτε. Την ίδια ημέρα, ένας άλλος κεραυνός σκότωσε έξι τραγικές που είχαν καταφύγει επίσης κάτω από ένα μεγάλο δένδρο. Μια άλλη φορά, ένας κεραυνός έπεσε πάνω σ' ένα δένδρο, κάτω απ' το οποίο είχαν καταφύγει τρεις στρατιώτες. Έτσι, παρ' όλο τον τρομερό κρότο του, οι στρατιώτες έμειναν όρθιοι. Μερικοί χωρικοί τους πλησίασαν και άρχισαν να τους μιλούν, μα δεν έλασσαν καμμία άρνηση. Σκοτώνοντας τότε τους στρατιώτες και άμέσως τους είδαν να σωριάζονται κάτω, μεταβαλλόμενοι σ' ένα άμορφο σωρό στάχτης!

Το περίεργο σχετικάς είναι ότι τα πουλιά που ρίχνονται έπάνω στα δένδρα δεν παθαίνουν τίποτε απ' τους κεραυνούς.

ΙΝΔΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η δροσοσταλίδα παραπονιόταν κάποτε στο Βράχμα για την τύχη της:

— Όλη τη νύχτα, έλεγε, ζω ακίνητη έπάνω στο χορτάρι, κι' όταν έλμερώσει, ο ήλιος με παίρνει με τις πρώτες ακτίδες του. Παθαίνω πριν ακόμη να ζήσω! Ζηλεύω την τύχη του πουλιού και του λουλουδιού. Αυτά όλη την ημέρα χαίρονται την πλάσι κι' απολαμβάνουν τ' αγαθά της γης. Αφού είσαι παντοδύναμος, Βράχμα, δός μου κι' έμένα αυτή την εύτυχία...

Η εύτυχία βρισκόταν παντού, απάντησε ο Βράχμας. Κάθε πλάσμα μπορεί να την απολαύσει, αλλά πρέπει προητέρα να την γνάρσει. Παθαίνεις αλήθεια το πειρά, αλλά το βράδυ ξαναγεννιέσαι. Έχει κι' ή νύχτα τις χάρες της, όπως κι' ή ημέρα. Αφού όμως δεν είσαι ευχαριστημένη απ' τη ζωή σου, θα πω στον άνεμο να σε σηκώσει από τη γη.

Κι' ο άνεμος, υπάκουος στην προσταγή του θεού, σήκωσε τη δροσοσταλίδα ψηλά και την ανέθεσε πάνω στα σύννεφα.

Νέα ζωή άρχισε τώρα για τη δροσοσταλίδα, νέες περιπέτειες, νέες απογοητεύσεις. Καθώς έπλανώταν στον αέρα από τη μία ως την άλλη άκρη του κόσμου, μόρεσε να ιδεί όλη τη γη που απλωνόταν άποκάτω της. Αλλά, διαλυμένη καθώς ήταν σ' ένα φρόν άτμο, χαμένη μέσα στον άπέραντο όγκο των συννέφων, δεν αναγνώριζε πια τον ένοτό της και της φαινόταν πως δεν ήταν ζωντανή. Μία μέρα λοιπόν που ο άνεμος περνούσε από κοντά της, του έμπιστευτηκε τη λύση της κι' εκείνος της απάντησε:

— Ο Βράχμας με διέταξε να σε

οιά του δένδρου έπεσε στο κεφάλι της τετάρτης και της το έσπασε, αφήνοντας να φανή το μυαλό της. Η πεμπτή δεν έπαυε τίποτε. Την ίδια ημέρα, ένας άλλος κεραυνός σκότωσε έξι τραγικές που είχαν καταφύγει επίσης κάτω από ένα μεγάλο δένδρο. Μια άλλη φορά, ένας κεραυνός έπεσε πάνω σ' ένα δένδρο, κάτω απ' το οποίο είχαν καταφύγει τρεις στρατιώτες. Έτσι, παρ' όλο τον τρομερό κρότο του, οι στρατιώτες έμειναν όρθιοι. Μερικοί χωρικούς τους πλησίασαν και άρχισαν να τους μιλούν, μα δεν έλασσαν καμμία άρνηση. Σκοτώνοντας τότε τους στρατιώτες και άμέσως τους είδαν να σωριάζονται κάτω, μεταβαλλόμενοι σ' ένα άμορφο σωρό στάχτης!

Το περίεργο σχετικάς είναι ότι τα πουλιά που ρίχνονται έπάνω στα δένδρα δεν παθαίνουν τίποτε απ' τους κεραυνούς.

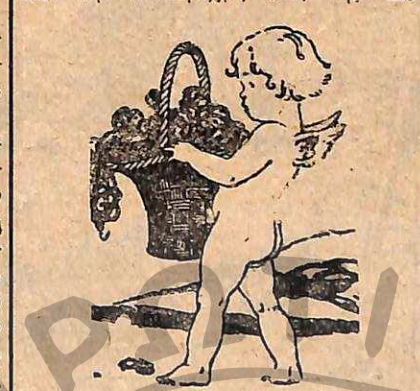
Το περίεργο σχετικάς είναι ότι τα πουλιά που ρίχνονται έπάνω στα δένδρα δεν παθαίνουν τίποτε απ' τους κεραυνούς.

υπακούω και να κάνω ό,τι ζητάς. Λέγε μου, τί θέλεις;

Τότε ή δροσοσταλίδα του έειπε: — Τα βλέπεις αυτά τα πανύψηλα βουνά με τα αιώνια χιόνια; Κότταξε πως αστράφτουν κάτω απ' το φως του ήλιου! Πόσο ώραία κι' άγνά είναι! Αφού λοιπόν ο Βράχμας σου έδωσε την άδεια, βάλε με εκεί, άπάνω σ' αυτά, απ' όπου θα βλέπω τη γη με όλα τα βασίλειά της και θαμαι για πάντα ήσυχη κι' εύτυχισμένη!

Ο άνεμος την άπέθεσε, υπάκουος στην προσταγή του Βράχμα, έπάνω στην κορυφή ενός μεγάλου βουνού, όπου γρήγορα ανακατεύθηκε με το χιόνι και γίνθηκε ένα με τα παγωμένα εκείνα στρώματα που δεν λιώνουν ποτέ.

Αλλά κι' εκεί δεν άργησε να βαρεθεί την παντοτεινή της άκίνησία και την κατάφυχη ζωή της. Δεν

έδλεπε παρά μόνο άστραπές, κεραυνούς και καταιγίδες. Έκάλεσε λοιπόν τον άνεμο ξανά και του έειπε:

— Άδελφέ μου και φίλε μου, έσύ δ' άκούρατος άνεμος δεν πιστεύω να θυμώσης με το νέο μου παράπονο και τη νέα παράκλησί μου. Έδώ ψηλά που βρισκομαι δεν εμαι εύτυχισμένη. Είχα την ελπίδα πως από δω θα έλπεα τη γη σ' όλο το μεγαλείο της. Αλλά τα σύννεφα που σκαρφώνουν ολόένα στο βουνό μ' εμποδίζουν να ιδώ παραπέρα. Εκεί έπάνω στα σύννεφα, π' όπου με πήρες, ήμουν καλύτερα. Τουλάχιστο εκεί θα έβρινα.

— Θα κάνω ό,τι θέλεις, της απάντησε ο άνεμος. Αλλά δεν φοβάσαι μήπως εξαγνίσεις την καλοσύνη του Βράχμα και προκαλέσεις την όργη του με τις άνικανοποίητες άπειτήσεις σου; Λέγε τέλος πάντων και τόρα...

Τί θέλεις; — Όέλω να κατέβω στη γη, να ζήσω κοντήτερα στους ανθρώπους, να ιδώ τις πολιτείες και τα περίεργα έθνη.

Το περίεργο σχετικάς είναι ότι τα πουλιά που ρίχνονται έπάνω στα δένδρα δεν παθαίνουν τίποτε απ' τους κεραυνούς.

γά τους. Φέρε με λοιπόν στο Μπιναν-ρέ, στην άγια πόλη, κοντά στις όχθες του ιερού ποταμού Γάγγη.

Ο άνεμος την έπήρε άμέσως και την έφερε σαν μια σταλαμμάτι στο Μπιναν-ρέ κι' από κεί στο Γ. Η δροσοσταλίδα ανακατωμένη με το νερό του ποταμού, μόρεσε να ιδεί και να θαυμάσει τα παλάτια, τους ναούς κι' όλα τα αξιοπερίεργα. Μία μέρα όμως βρέθηκε μέσα σ' έναν γεμάτο κουβά και είχτηκε στη λάσπη του δρόμου, όπου ταλαπατήθηκε από τα πόδια των ανθρώπων κι' από τους τροχούς των άμαξιών.

Θυμόταν τότε τα χιόνια του βουνού, τα σύννεφα του ούρανού, τα χορτάρια της έσοχής και θρηνούσε πονεμένη για την κατάντια της. Ο άνεμος όμως δεν έρχόταν πια να τη βοηθήσει, γιατί ο Βράχμας ήθελε να την άφήσει λίγον καιρό να τιμωρηθεί, για να μετανιώσει έπειτα πικρότερα.

Τέλος μία μέρα την έλυπήθηκε κι' έστειλε τον άνεμο να την πάρη άπάνω στα γρήγορα σφερα του και να τη φέρη στη θεική κατοικία.

— Ήλθε, δυστυχισμένη άσυλλόγιστη; της έειπε ο θεός μόλις την είδε. Τί θα μου ζητήσεις πάλι; Μάθε όμως πως αυτή είναι ή τελευταία σου έπιθυμία και δεν έχεις πια να μου γυρέψεις άλλο τίποτε, γιατί δεν θα εκπληρώσω την εύχή σου...

— Α! φώναζε με δάκρυα ή δροσοσταλίδα... Θεέ πανάγαθε, φέρε με, σε παρακαλώ, πάλι στο χορτάρι όπου γεννήθηκα, κοντά στο λουλούδι που δεν έπρεπε να μ' αποχωριστώ. Μονάχα εκεί ήμουν αληθινά εύτυχισμένη!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΦΑΙΔΕΞ ΚΟΥΒΝΤΕΣ

Για τρέος. — Σοβόρονται συχνά οι πόνοι; — Ασθενής. — Κάθε πέντε λεπτά...

Για τρέος. — Και βαστούν πολύ; — Ασθενής. — ... Μισή ώρα άπάνω-κάτω!...

Ενας χωρικός, βλέποντας κάποτε ένα πλοίο που λόγω του φορτίου του δεν έδεχτε από το νερό παρά μόνο μια σπιθαμή, φώναζε:

— Αν το νερό ήταν ψηλότερο μια σπιθαμή, το καράβι αυτό θα βούλιαζε χωρίς άλλο...

Ενας χωρικός, βλέποντας κάποτε ένα πλοίο που λόγω του φορτίου του δεν έδεχτε από το νερό παρά μόνο μια σπιθαμή, φώναζε:

— Αν το νερό ήταν ψηλότερο μια σπιθαμή, το καράβι αυτό θα βούλιαζε χωρίς άλλο...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Τί νά σοῦ πῶ, ἀδελφὲ μου; Καλύτερα θάταν νὰ μὴ σούρεχταν ἡ πονηρὴ αὐτὴ σκέψις στὸ μυαλό σου. Τί μπορῶ νὰ ξέρω ἐγὼ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; Τρέμω καὶ πού τὸ σκέφτομαι...

— Θέε νὰ νικήσῃς;
Στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ, ἡ Φιλοθέα ἀπάντησε κάπως ἀόριστα. Σήκωσε τὰ μάτια της ψηλά καὶ ψιθύρισε:

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ πάνσορος! Ὁ Θεὸς κανονίζει ὅλα τὰ πράγματα στὸν κόσμον αὐτό. Ὁ Θεὸς ξέρει... Αὐτὸς θ' ἀποφασίσῃ... Αὐτὸς βασιλεύει στὴς καρδιές...

Ἐχε περάσει τὸ μεσημέρι.
Ἡ Μελανία δὲν εἶχε βάλει μπουκιά στὸ στόμα της.

Τί τὴν ἐνδιέφερε γιὰ τὸ φαγί; Περίμενε τώρα τὴν ὥρα πού θὰ καρουσιάζονταν μπρὸς τὸν Εὐγένιο γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὸ τρομερὸ της μυστικόν. Τὴν περίμενε μὲ χτυποκάρδι...

Ἡ μοναχὴ εἶχαν γευματίσει πρὸ ἀρκετῆς ὥρας καὶ εἶχαν ἀποσυρθεῖ στὰ κελλιά τους. Ἄλλες κοιμόντουσαν, ἀπολαμβάνοντας τὸν γλυκὺν μεσημεριανικὸ ὕπνον, ἄλλες διάβάζαν τοὺς «Ψαλμοὺς» τοῦ Δαυὶδ, γραμμένους πάνω σὲ παπύρους μὲ χρυσοπόρφυρα γράμματα καὶ ἄλλες ἐργάζονταν. Ἀπόλυτὴ ἡσυχία ἦταν ἀπλωμένη στὸ μοναστήρι...

Ἐκείν ὁ ἀφρικανικὸς ἥλιος πυρπολοῦσε τὰ πάντα.
Τὴν ὥρα αὐτὴ περίμενε ἡ Μελανία γιὰ τὸ ἀμαρτωλὸ διάβημά της. Κανένας δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε. Κανένας δὲν θὰ ὑποψιάζονταν τίποτα.

Σηκώθηκε ἀπάνω, κυττάχτηκε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὸ νερό τῆς λεκάνης, ἴσως τὸ κάλυμά της καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της.

Κανένας δὲν ὑπῆρχε στὸ κυκλικὸ ὑπόστεγο τοῦ μοναστηριοῦ...

Κανένας στὴ μεγάλη πλακόστρωτη αὐλῇ...

Μὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἔτριβε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἄνοιξε.

Ἡ Μελανία ταράχτηκε, μὰ ἤσυχασε γρήγορα.

Ἦταν ἡ Φιλοθέα. Ἡ ἀθῶα Φιλοθέα πού τὴν παραμόνευε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα της γιὰ νὰ τὴ συμβουλεύη γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ, τὴν τελευταία, καὶ νὰ τὴν ἐπιτρέψῃ ἀπὸ τὸ παράλογόν της διάβημα.

— Σὺ... ψιθύρισε ἡ Μελανία. Γιατί δὲν ἀναπαύεσαι; Ποῦ πηγαίνεις; Ἡ Φιλοθέα γονάτισε ἀπότομα μπρὸς της καὶ τῆς εἶπε:

— Μή... μὴν τὸ κάνῃς αὐτό, ἀδελφὲ μου. Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν; Πηγαίνεις στὴν καταστροφὴ, στὴν νεκρὴ, στὸν ἐξευτελισμό...

Ἡ Μελανία θύμωσε.

— Ἀσπρὲ με ἦσυχ, ἀδελφὲ. Πήγαναι κοιμήσου. Ὁ ἥλιος καίει φοβερά. Μὰ ἐγὼ καίω πὺ πολλὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, προσέπεσε τῇ Φιλοθέα καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὸ κελλί τοῦ ἡγουμένου.

Ἡ Φιλοθέα σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ ἀπάνω, κύτταξε τὴ Μελανία πού ἀπομακρύνονταν, ἀναστέναξε, κούνησε λυπηρμένῃ τὸ κεφάλι της καὶ ξαναμπήκε στὸ κελλί της.

Ἡ Μελανία προχώρησε ἐλαφροπατώντας ὡς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ υποστέγου καὶ στάθηκε μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Εὐγενίου.

Ἐξάφιν ἡ Εὐγενία σταμάτησε. Ἄκουσε κουνώντας στὸ βάθος τῆς αὐ-

τοῦ προκειμένου νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν της.

Ἀλλὰ τί τῆς ἐννοίαζε αὐτὴ γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς καλογέροντες, τοὺς περαστικούς ἀπὸ τὴ Μονή; Σὲ τί μπορούσαν νὰ τὴν ἐνοχλήσουν;

Τοὺς γύρισε λοιπὸν τὴν πλάτη καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ ἡγουμένου...

Τὴν τελευταία ὥρα αὐτὴ στιγμὴ δόστας. Ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Τὸ χέρι της ἔτρεψε...

Στάθηκε τότε διστακτικὴ καὶ ἀφουγκράζονταν.

Τί γάμπε ἀραγε ὁ Εὐγένιος μέσα στὸ κελλί τοῦ τῆς στιγμῆς αὐτῆς;

Μέσα ἀπὸ τὸ κελλί δὲν ἀκούγονταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

Θὰ τοὺς ἔπιανε κουνέντα, θὰ τοὺς ψέρευε, θὰ μάθαινε πολλὰ γιὰ τὸ χαρακτὴρα τοῦ Εὐγενίου καὶ ὅτι ἐνεργοῦσε πλέον μὲ ἀσφάλεια.

Ποῦ ἔφτανε στὸ κελλί της, βόηκε στὴν πόρτα τῇ Φιλοθέα.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ καλόκαρδη μοναχὴ ἦταν κατασπυγνιμένη. Μόλις εἶδε τὴ Μελανία, ἔτρεψε κοντὰ της καὶ τὴ ρώτησε:

— Πές μου... Πές μου, τί ἔκανες; Ἄν ἤξερες πόσο ἀνησυχούσα!...

— Ἠσύχασε, τῆς εἶπε ἡ Μελανία. Δὲν ἔκανα τίποτα.

— Τὸ μετάνιωσες; Σ' ἐφώτισε ὁ Κύριος; Ἄς εἶνε δοξαζόμενὸ τ' ὄνομά του!...

— Ὅτε μετάνιωσα, ὅτε ὁ Κύριος μ' ἐφώτισε. Ἀπλούστατα ἀνέβηκα τὴν ἐπισκέψι μου γι' αὐτό.

— Αὐτὸ εἶνε! φώναξε ἡ Φιλοθέα μπαίνοντας μὲ τὴ Μελανία στὸ κελλί της. Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς σ' ἐκλόνησε... Γαλήνεψε τὴν καρδιά σου... Νὰ δῇς, ἀδελφὲ μου, πού θὰ λυτρωθῇς ἐντελῶς ἀπὸ τὸν πειρασμό.

Ἡ Μελανία χαμογέλασε.

— Ὡς τὸ δοῦμε, εἶπε.

Ἡ φλόγα τοῦ μεσημεριοῦ ἔδωκε σιγὰ-σιγὰ.

Στὸ μοναστήρι ἐπικρατοῦσε ζωηρὴ χιρίσις.

Ἀπὸ τίς μοναχὰς ἄλλες ἀπασχολοῦντο μὲ διάφορες ἐργασίες καὶ ἄλλες καθόντουσαν στὸν ἱστικὸ τῆς αὐλῆς καὶ συνομιλοῦσαν.

Ἡ Μελανία εἶχε βγεῖ στὸ ὑπόστεγο καὶ κυττοῦσε παντοῦ γιὰ νὰ δῇ τοὺς δύο μοναχοὺς. Δὲν τοὺς ἔβλεπε ὅμως πούθεν καὶ ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ. Μήπως εἶχαν φύγει;

Ῥώτησε ὅμως τὴ Χριστοφίλ καὶ ἔμαθε πὺς οἱ δύο μοναχοὶ βοισκόντουσαν ἀκόμα στὸ κελλί τοῦ ἡγουμένου.

Αὐτὸ εὐχαρίστησε πολὺ τὴ Μελανία. Ἦταν ἀπέδειξε ὅτι οἱ μοναχοὶ σὺνδένονταν πολὺ μὲ τὸν Εὐγένιο. Ὡς μάθαινε λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ μᾶθῃ...

Ἐπαιρνε τέλος νὰ βραδυάζῃ ὅταν εἶδε τοὺς δύο μοναχοὺς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ ἡγουμένου, νὰ κατεβαίνουν στὴν αὐλὴ καὶ νὰ βαδίζουν πρὸς τὸ κίосκι πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ Μονή.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ

Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

Ἐνας βιομήχανος πού ἄρχισε τὸ στάδιό του ὡς ρακοςυλλέκτης. Ἐκατομμύρια πού χανόντουσαν στὸ κάπρὸ τῶν σκουπιδιῶν. Ἡ ἐμπνευσις ἐνὸς φτωχοῦ Λονδρέζου. Πῶς ἔγιναν τὰ πρῶτα κεφάλαια. Ἐνα ἐργαστάσιον τοῦ ὁποίου ἡ δουλειὰς προσδεύουν ὁλοένα. Τί γίνονται τὰ σκουπίδια τοῦ Λονδίνου. Ὅπου τίποτε δὲν πετάγεται. Τὰ διάφορα συνεργεῖα τοῦ ἐργασταρίου Ὡστιν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

σιγὰ κατῶρθωσε νὰ σχηματίσῃ τὰ πρῶτα του κεφάλαια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπέστεινε τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του.

Στὴν ἀρχὴ ἴδρυνε ἕνα μικρὸ ἐργαστάσιον, στὸ ὁποῖο δούλευαν φτωχοὶ ἄρρετα, ἐξωορίζοντας κατὰ εἶδη τὰ διάφορα παληοπράγματα τῶν σκουπιδιῶν. Τὰ ἐκαθάρων καὶ τὰ ἐτακτοποιοῦσαν μὲ πραγματικὴ νοικοκυροσύνη. Μέσα στὸ ἴδιον ἐργαστάσιον ἐγκατέστησε ἀργότερα καὶ διάφορα συνεργεῖα, πού ἐπισκεύαζαν τὰ παληόρουχα, τὰ παληοπάπουσα, καθὼς καὶ μηχανήματα πού πολτοποιοῦσαν τὰ παληόχαρτα καὶ τὰ παληοσιδε-ρικά.

Τὸ πρῶτότυπο αὐτοῦ ἐργασταρίου, τὸ ὁποῖο ὁ μεγαλοφυῆς Ὡστιν ὠνόμασε «Ὁ ἄγων κατὰ τῆς σπατάλης», ἐπείτα ἀπὸ λίγα χρόνια ἄρχισε νὰ τοῦ ἀποφέρῃ ἐτησίως τεράστια κέρδη. Ἀργότερα, ὅταν ἐμεγάλωσαν τὰ τρία παιδιὰ του, τὰ προσέλαβε ὡς συνεταίρους του καὶ ἔτσι ἡ δουλειὰς τοῦ ἐργασταρίου τῶν ἐπὶ τῶν σκουπιδιῶν ἐξάπλωσε.

Χωρὶς νὰ γάνῃ λοιπὸν καιρὸ, πῆγε μιὰ ἔρα καὶ παρουσιάστηκε στὸν ἐπόπτη τῆς καθαριότητος τῆς Δημαρχίας καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πηγαίνῃ καθημερινῶς στὸ μέρος ὅπου ἔδειξαν τὰ κάδρα τοῦ δήμου τὰ σκουπίδια τῆς πόλεως καὶ νὰ μαζεύῃ ὅσα παληοπράγματα ἤθελε.

Καὶ τί θὰ τὰ κάμῃ τέτοια παληοπράγματα; τὸν ἐρώτησε κατὰ πληκτὸς ὁ ὑπάλληλος τῆς Δημαρχίας. — Ἐμὰ φτωχὸς ἄνθρωπος, κύριέ μου, πού ἀπέντησε ὁ Ὡστιν—καὶ ἔχω μιὰ ντουζίνα παιδιὰ!... Ὡς τὰ χρησιμοποιοῦ ὅπως μπορῶ γιὰ νὰ κερδίζω κάτι...

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ δήμου, πού ἦταν φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος, τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια πού τοῦ ζήτησε καὶ ὁ φτωχὸς Ὡστιν ἄρχισε ἔτσι τὸ στάδιόν του. Συγκέντρωσε σὲ μιὰ μάντρα, τὴν ὁποία εἶχε νοικιάσει, ὅσα παληοπράγματα ἀπὸ τὰ σκουπίδια ἐνόμιζε πὺς μπορούσαν νὰ ἐπισκευασθοῦν καὶ νὰ ξαναπουληθοῦν, ἔστω καὶ σὲ ἐξευτελιστικὰς τιμὰς, καὶ ἔτσι σιγὰ-

μα, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἐμπνευσί τοῦ πατέρα μου.

Καὶ δὲν εἶνε μοναχὰ αὐτό. Στὸ ἐργαστάσιόν μας ἐργάζονται σήμερα χιλιάδες φτωχὸν ἐργαζόμεν, ὡς ρακοςυλλέκται, πλανόδιοι ἀγορασταί, ἀχθοφόροι, καθαρισταί, ταξινομοί, ἐπιδιορθωταί καὶ τόσοι-τόσοι ἄλλοι, τῶν ὁποίων ἡ κατηγορία εἶνε ἀναριθμήτης.

Ὅλα τὰ παληοπράγματα τοῦ Λονδίνου, πού μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, καταλήγουν στὸ ἐργαστάσιόν μας. Ἀλλὰ τὰ φέρνουν οἱ ρακοςυλλέκται καὶ οἱ πλανόδιοι ἀγορασταί μας καὶ ἄλλα τὰ μαζεύουν οἱ ἐργάται μας ἀπὸ τὸ μέρος πού ἀδειάζουν τὰ σκουπίδια τὰ αὐτοκίνητα τῆς Δημαρχίας. Σὲ παλαιότερη ἐποχὴ, τὰ παληοπράγματα τῶν σκουπιδιῶν τὰ μαζεύαμε δωρεάν, τώρα ὅμως πληρώνουμε κάθε χρόνον στὴν Δημαρχία 5.000 λίρες!

Μὴ σὰς φαίνεται ὑπερβολικὸ αὐτὸ τὸ ποσόν, γιὰτί πολλές φορές τὰ κέρδη μας εἶνε δεκαπλάσια τῆς ἐτήσιας ἀποζημίωσης πού καταβάλλουμε στὴν Δημαρχία!

Ἀὐτοὶ ὅμως σπουδαῖοι ἀγορασταί μας, εἶνε οἱ πλανόδιοι ἀγορασταί μας, οἱ ὁποῖοι πρὶν νὰ ἀγοράζουν τὰ διάφορα παληοπράγματα ὅσο τὸ δυνατόν μὲ μικρὰς τιμὰς. Καὶ ἔρετε, δὲν ἀγοράζουν μοναχὰ ὅσα μισαποχρησμένα καὶ παπούσια, ἄλλα καὶ σιδηρικά, μέταλλα, ἔλαια, δέρματα, κλπ. Ὅλα αὐτά, στὰ χέρια τῶν κατόχων τῶν θεωροῦνται ὡς ἀχρηστά παληοπράγματα, ἀλλὰ μόλις φτάσουν στὸ ἐργαστάσιόν μας, ἀπὸ αὐτῶν ἔξιν!

Ὅχι, φυσικά, τὴν περιέργειαν νὰ μάθετε κατὰ ποῖον τρόπο γίνονται ἡ καταργασία. Ἀκούετε, λοιπόν: Πρῶτα-πρῶτα, οἱ ἐργάται μας καθαρίζουν τὰ διάφορα παληοπράγματα καὶ ὕστερα τὰ χωρίζουν καὶ τὰ ταξινομοῦν κατὰ κατηγορίας. Ὅσα πρέπει νὰ πλοῦθουν, στέλλονται στὰ πλυντήρια μας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στέλλονται τὰ ὁποῖα καθαρίζονται καὶ τὰ πούλαμε ὕστερα στὰ διάφορα μηχανοστάσια ὡς παντὶ καθαρίσματος ἢ καὶ ξυκαπνισμάτων. Τέτοια παντὰ πούλαμε καὶ ἐβδομάδα ἄνω τῶν 100,000 τόνων. Τὰ πολὺ σφαιρμένα παληόπανα τὰ προσορίζουμε γιὰ τὰ χαρτοποῖα, ὅπου τὰ ἀγοράζουν καὶ τὰ ἐπεξεργάζονται γιὰ τὴν κατασκευὴ διαφόρων ποιοτήτων χαρτιῶν.

Ἄνδρες, νὰ φαντασθῆτε τί ποσότητες βαμβακερῶν, μάλλινων, λινῶν καὶ μεταξωτῶν ρούχων ἀγοράζουν καθημερινῶς οἱ πλανόδιοι ἀγορασταί μας. Τὰ μάλλινα, ἀφού πλυθῶν στὰ πλυντήρια μας, στέλλονται ὕστερα στὰ ὑφαντήρια καὶ ἐργάζονται σίτου μας, ὅπου ξαναφαινόνται καὶ γίνονται ὑφάσματα ὀλομύλιννα, ἀλλὰ φθηνώτερος ἀξίας. Ἀπὸ τὰ λινὰ δὲ παληόρουχα κάνουμε σχοινιά θαυμαστά, τὰ ὁποῖα καὶ πούλαμε σὲ ἀρκετὰ καλὰς τιμὰς.

Τὰ παληοπάπουσα καὶ ἐν γένει τὰ δέρματα τὰ λυώνουμε καὶ ὕστερα τὰ ἐπεξεργάζομαστε καὶ κάνουμε τὰ τεχνικά δέρματα. Τὸ ἴδιον γίνεται καὶ μὲ τὰ σιδηρικά, μέταλλα καὶ γυαλικά. Λυώνονται καὶ ξαναγίνονται καινούργια.

Νὰ λοιπὸν πού ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐπιχειρήσεών μας: Στὴ μεγαλοφυῆ ἐμπνευσί τοῦ πατέρα μας, χάρις τῇ ὁποία ἐκτερίσσαμεν ἀρκετὰ ἑκατομμύρια καὶ διατηροῦμε στὰ ἐργαστάσιόν μας χιλιάδες φτωχὸν ἐργαζόμεν. Εἶν' ἀλήθεια, ὅτι τὰ τελευταία χρόνια, σὲ ἀρκετὰ Κράτη, ὅπως στὴ Γερμανία, Γαλλία καὶ Τσεχοσλοβακία, πολλοὶ ἐπιχειρηματίαι ἐμυήθησαν τῇ βιομηχανίᾳ μας. Ἀλλ' ἡ ἐμπνευσίς της ὀφείλεται πάντοτε στὸ ἐπιχειρηματικὸν δαιμόνιον τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος, πρῶτος αὐτός, πρὸ ἑξήντα χρόνων, σκεφθῆκε νὰ μεταβάλλῃ τὰ σκουπίδια τοῦ Λονδίνου σὲ πλούτοφορα μέταλλα!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Καχὴ ψυχὴ μέσα σὲ ὥραιο σῶμα μοιάζει μὲ καλὸ πλοῖο πού ἔχει ἀδέξιο κυβερνήτη.

Προτίμησε νὰ σὲ συμβουλευθῶν μάλλον παρὰ νὰ σὲ ἐπαινοῦν.

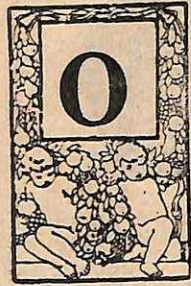
Μπουαλό.

Ἡ μόνη φιλοδοξία τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ ἀγάπη. Κορίνα ντ' Ἀγκού.

Ἡ ἐμπιστοσύνη ἔρχεται σιγὰ-σιγὰ καὶ φεύγει μὲ μιὰς.

ΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Ο Φρίτζ και η Βιολέττα είχαν παντρευτεί από αγάπη. Έχσαν λίγον καιρό καλά, μα τώρα είχαν αποφασίσει να χωρίσουν. «Όσο, εκείνο το βράδυ έρω γαν μαζώναν καλοί φίλοι. Τίποτε δεν έδειχνε την απόφασή τους να πάρουν διαζύγιο. Έφάντο λεπτότατα και περιποιητικότερα ο ένας πρὸς τὸν ἄλλο καὶ οὐτε μιά φορὴ λέξις δὲν ἀκούγονταν μέσα στις κουβέντες τους.

— Μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, Φρίτζ, τὸ μέλι...
— Εὐχαρίστως, Βιολέττα... Ἀλλὰ δὲν μὲν λές, τί ἀπέγινε ἡ τούρτα;... Πέτυχε;...

— Νομίζω πὼς ἔγινε περὶφημη καὶ πὼς θὰ σοῦ ἀρέσει πολὺ...
— Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού εἶχαν ἀποφασίσει νὰ χωρίσουν, εἶχε ἀλλάξει ἡ συμπεριφορὰ τους καὶ εἶχαν γίνε μεταξὺ τους περιποιητικοὶ καὶ λεπτοί, σὰν νὰ εἶχαν μάλιστα γνωριστοί...

— Ἀλήθεια, τί γίνεσαι ἐκεῖνο τὸ διαζύγιο; ρώτησε ἔξωφρα ὁ Φρίτζ τὴ γυναῖκα του...
— Μα ὁ ὑπὸν ἑμπεδωμένη ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα, πράγμα πού ἔκανε τὴ Βιολέττα νὰ μὴν τοῦ ἀπαντήσει...

— Νὰ σεῖς ἀπὸ τὸ ὑπόγειο δὴ μπουτίλις ἀπὸ τὸ παλὸ κρασί, εἶπε ὁ Φρίτζ σὸν ὑπὸν ἑμπεδωμένη.

— Ὁ ὑπὸν ἑμπεδωμένη ἔκανε μιά ὑπόκληση καὶ βγήκε ἔξω γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του.

— Μήπως τὸ ζυμῶνι αὐτὸ σοῦ φαίνεται πολὺ παρὺ; ρώτησε ἡ Βιολέττα τὸ σύζυγό της. Θέλεις νὰ πῶ νὰ σοῦ φέρουν ἄλλοι... Ἀλήθεια, ὁ δικηγόρος μου μοῦ εἶπε ὅτι σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ εἴμαστε ἐλευθεροί...

— Τὸ βούτυρο αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο, ἀπάντησε ὁ Φρίτζ, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει αὐτὸ πού τοῦ εἶπε πῆ ἡ γυναῖκα του.

— Δὲν χαίρεσαι ἀλήθεια γι' αὐτὸ πού μοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος.

— Ἰσα-ἰσα, χαίρω πολὺ... Ἀλλὰ πόσο ἀργεῖ αὐτὸ τὸ κρασί...

Καὶ σὰν νὰ εἶχε θυμηθεῖ ἔξωφρα τὸ θέμα τῆς συζητήσεως, τὴ ρώτησε: — Ἀλήθεια λοιπόν, ὁ δικηγόρος σου σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρίσουμε γρήγορα;...

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Βιολέττα, ἀλλὰ μοῦ θέσει ἕνα ὄρο.

Ἐκείνη ἀκούσας τὴ στιγμή μῆπκε μέσα ὁ ὑπὸν ἑμπεδωμένη καὶ εἰς δὴ μπουτίλις τοῦ κρασιού.

— Θαυμάσιο κρασί γιὰ νὰ εὐραίσουμε τὴν ἀπογοήτσή μας, εἶπε ἡ Βιολέττα.

Ἦλθε τὸ πὺ παλὸ πού ἔχω στὴν ἀποθήκη μου, ἀπάντησε ὁ Φρίτζ. Ἐν ἄλλῳ νύκτωρ...

— Ὅλεις λοιπὸν νὰ μᾶς τὸν 8-ο τοῦ δικηγόρου μου; τὸν ρώτησε ἡ Βιολέττα.

— Ὁ Φρίτζ ἐν τῇ μεταξὺ εἶχε γυμνασθεῖ τὰ ποτήρια τους καὶ, φέρνοντας

τὸ δικὸ του στὰ χεῖλῃ του, εἶπε:

— Βιολέττα, στὴν ὑγείᾳ τοῦ καινοῦ σου συζύγου!

— Κι' ἐγὼ, Φρίτζ, σοῦ εὐχόμαι μιά καινούργια εὐτυχισμένη ἀγάπη!

— Τὸ ποτήρι τῆς Σίγουρα τώρα πὺ θὰ χωρίσουμε. θὰ ξαναθυμηθῇ τὴ Συλβία, τὴν παλὰ σου φιληνάδα...

— Ἡ Συλβία ἔχει καιρὸ πὺ ξαναπαντρεύτηκε, τῆς ἀπάντησε ὁ Φρίτζ. Ἀφοῦ πῆρε τὸ διαζύγιό της, πέντε ὁλόκληρα χρόνια γύρισε ἀπὸ χορὸ σὲ χορὸ, ὡς ὅπου κατῴρωσε τέλος καὶ βρήκε καινούργιο σύζυγο.

— Ἐγὼ, εἶπε περὶφρα ἡ Βιολέττα...

του... — Τί εἶπες; φώναξε. Νὰ σοῦ βρῶ σύζυγ, ἐγὼ... Τέτοιες ἀτιμίες μονάχα ἀπ' τὸ μυαλὸ τῶν δικηγόρων μποροῦν νὰ περάσουν.

— Μὰ συγχωρεῖς, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βιολέττα. Καὶ σὺ, ἂν βρισκόσουν στὴ θέσῃ μου, τὸ ἴδιο θὰ κανες.

— Μὰ καλὰ, γιὰτὶ δὲν σοῦ ἄρεσε ὁ κομικὸς Παριζιάνος πὺ σοῦ γινώρισα στὸ Μοντεκάρο;

— Γιὰτὶ καὶ σὺ εἶσαι Παριζιάνος καὶ κομικώτερος ἀπ' αὐτόν;...

— Καλὰ... Καὶ ὁ Ρώσος πὺ ἦταν τόσο ὠραίος, γιὰτὶ δὲν σοῦ ἄρεσε;...

— Γιὰτὶ κι' ἐσὺ εἶσαι ἀκόμα ὠραιότερος... Θέλω κατὶ καλύτερο... — Κι' ὁ Ἑγγλέζος ὁ λόρδος; — Εἶχε πολὺ μεγάλα πόδια! — Μὰ καὶ τὰ δικὰ μου εἶνε μεγαλύτερα! — Ὅχι, τὰ δικὰ σου εἶνε δὴ νύμερα μικρότερα. Φορεῖς παπούτσι νούμερο σαράντα... Ἐγὼ, ἔχεις τί ἀριθμὸ ποῶν;

— Ὅχι... — Τριανταεφτά... Ἀλήθεια, πὺ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ζήτησὶ κανεὶ διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ἀφοῦ τὴ γινώρισε τόσο λίγο, ὥστε νὰ μὴν ξέρη οὐτὸν ἀριθμὸ τῶν παπουτσιῶν της;...

— Αὐτὰ εἶνε περὶτὰ πράγματα, ἀπάντησε ὁ Φρίτζ.

— Καθόλου! εἶπε ἡ Βιολέττα. Οἱ σύζυγοι πρέπει νὰ ξέρουν ὅλα τὰ προτερήματα καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν συζύγων τους.

— Τότε, πὺ εἶνε τὰ δικὰ μου προτερήματα;

— Εἶσαι καλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ὑποψήφους διαζυγίου σου πὺ μοῦ σύστησες ὡς τώρα... Δὲν μπορῶ νὰ σὲ συγκρίνω μὲ κανένα ἀπ' αὐτούς.

Ἐχεις μικρότερο πόδι, ὡκυότερο πρόσωπο καὶ περισσότερα μυαλὰ ἀπ' ὅλους...

— Δὲν τὸ ἤξερα... εἶπε ὁ Φρίτζ, εὐχαριστήμενος κατὰ τὸ βάθος.

Μετὰ τὸ ταξεῖδι τους, ἀφοῦ τοῦ χάκου ὁ Φρίτζ ἀναζητήσε παντοῦ σύζυγο γιὰ τὴ Βιολέττα, οἱ δὴ σύζυγοι ξαναγύρισαν καὶ πάλι στὸ σπίτι τους.

Καθισμένοι στὴν κομψή τους τραπέζια, ὁ ένας ἀπέναντι σὸν ἄλλο, ἔτρωγαν καὶ κουβέντιαζαν.

— Φέρε μας παλὸ κρασί, εἶπε ὁ Φρίτζ σὸν ὑπὸν ἑμπεδωμένη πὺ μῆπκε ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα...

Καὶ, στρεφόμενος πρὸς τὴ γυναῖκα του, ἐξακολούθησε τὴν κουβέντα του:

— Ὁ γάμος, ἀγαπητὴ μου Βιολέττα, διατηρεῖται θαυμάσια, ἔμα ἡ γυναῖκα ἀναγνωρίζε τὰ προτερήματα τοῦ συζύγου της.

— Μὰ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ τῆς παρουσιαστοῦν εὐκαιρίες νὰ τὸν συγκρίνῃ με τὸν ἄλλον ἄνδρα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βιολέττα.

— Βέβαια, ἡ συγκρίσιμος παῖζε σπουδῶν ὀλο, εἶπε ὁ Φρίτζ.

— Καὶ ἀπὸ τὴ συγκρίσιμος αὐτῇ, ἐ-

αῖθερες, ἐνὸς θὰ βρισκασαί στὴ γῇ...

— Μὰ γιὰτὶ δὲν διαλέγεις ἐπὶ τέλους κανένα; τὴ ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Φρίτζ.

— Δὲν μὲν ἀρέσει κανεὶς, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βιολέττα. Καὶ σὺ, ἂν βρισκόσουν στὴ θέσῃ μου, τὸ ἴδιο θὰ κανες.

— Μὰ καλὰ, γιὰτὶ δὲν σοῦ ἄρεσε ὁ κομικὸς Παριζιάνος πὺ σοῦ γινώρισα στὸ Μοντεκάρο;

— Γιὰτὶ καὶ σὺ εἶσαι Παριζιάνος καὶ κομικώτερος ἀπ' αὐτόν;...

— Καλὰ... Καὶ ὁ Ρώσος πὺ ἦταν τόσο ὠραίος, γιὰτὶ δὲν σοῦ ἄρεσε;...

— Γιὰτὶ κι' ἐσὺ εἶσαι ἀκόμα ὠραιότερος... Θέλω κατὶ καλύτερο... — Κι' ὁ Ἑγγλέζος ὁ λόρδος; — Εἶχε πολὺ μεγάλα πόδια! — Μὰ καὶ τὰ δικὰ μου εἶνε μεγαλύτερα! — Ὅχι, τὰ δικὰ σου εἶνε δὴ νύμερα μικρότερα. Φορεῖς παπούτσι νούμερο σαράντα... Ἐγὼ, ἔχεις τί ἀριθμὸ ποῶν;

— Ὅχι... — Τριανταεφτά... Ἀλήθεια, πὺ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ζήτησὶ κανεὶ διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ἀφοῦ τὴ γινώρισε τόσο λίγο, ὥστε νὰ μὴν ξέρη οὐτὸν ἀριθμὸ τῶν παπουτσιῶν της;...

— Αὐτὰ εἶνε περὶτὰ πράγματα, ἀπάντησε ὁ Φρίτζ.

— Καθόλου! εἶπε ἡ Βιολέττα. Οἱ σύζυγοι πρέπει νὰ ξέρουν ὅλα τὰ προτερήματα καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν συζύγων τους.

— Τότε, πὺ εἶνε τὰ δικὰ μου προτερήματα;

— Εἶσαι καλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ὑποψήφους διαζυγίου σου πὺ μοῦ σύστησες ὡς τώρα... Δὲν μπορῶ νὰ σὲ συγκρίνω μὲ κανένα ἀπ' αὐτούς.

Ἐχεις μικρότερο πόδι, ὡκυότερο πρόσωπο καὶ περισσότερα μυαλὰ ἀπ' ὅλους...

— Δὲν τὸ ἤξερα... εἶπε ὁ Φρίτζ, εὐχαριστήμενος κατὰ τὸ βάθος.

Μετὰ τὸ ταξεῖδι τους, ἀφοῦ τοῦ χάκου ὁ Φρίτζ ἀναζητήσε παντοῦ σύζυγο γιὰ τὴ Βιολέττα, οἱ δὴ σύζυγοι ξαναγύρισαν καὶ πάλι στὸ σπίτι τους.

Καθισμένοι στὴν κομψή τους τραπέζια, ὁ ένας ἀπέναντι σὸν ἄλλο, ἔτρωγαν καὶ κουβέντιαζαν.

— Φέρε μας παλὸ κρασί, εἶπε ὁ Φρίτζ σὸν ὑπὸν ἑμπεδωμένη πὺ μῆπκε ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα...

Καὶ, στρεφόμενος πρὸς τὴ γυναῖκα του, ἐξακολούθησε τὴν κουβέντα του:

— Ὁ γάμος, ἀγαπητὴ μου Βιολέττα, διατηρεῖται θαυμάσια, ἔμα ἡ γυναῖκα ἀναγνωρίζε τὰ προτερήματα τοῦ συζύγου της.

— Μὰ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ τῆς παρουσιαστοῦν εὐκαιρίες νὰ τὸν συγκρίνῃ με τὸν ἄλλον ἄνδρα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βιολέττα.

— Βέβαια, ἡ συγκρίσιμος παῖζε σπουδῶν ὀλο, εἶπε ὁ Φρίτζ.

— Καὶ ἀπὸ τὴ συγκρίσιμος αὐτῇ, ἐ-

ΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ἡ Βιολέττα, βρήκα ὅτι ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

εἶσαι ὁ καλύτερος σύζυγος γιὰ μένα. — Ὁ καλύτερος;... εἶπε ὁ Φρίτζ μὲ ἀπορία. Ναι, βέβαια, εἶμαι καλός... Μὰ δὲν μὲν τὸ εἶχες πεί ποτὶ αὐτό...

— Ἐπρεπε νὰ λάβω ἀφορμὴ... Ἐπρεπε νὰ κάνω τὴ σύγκρισιν...

— Ἐπρεπε νὰ παρουσιάστῃ τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου στὴ μέση. Ἀπὸ δὲν θέλεις νὰ πῆς, Βιολέττα μου. Ὁ γάμος δὲν βρῆθῃ γιὰ νὰ γνωρίζῃ καλύτερα ὁ ἕνας σύζυγος τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἄλλου. Πρέπει οἱ σύζυγοι ν' ἀπομακρυνθοῦν λίγο, γιὰ νὰ γνωριστοῦν καλύτερα.

— Κι' ὅταν γνωριστοῦν; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Βιολέττα, ψάφοντας τὸ ποτήρι της.

— Ὅταν γνωριστοῦν καλύτερα, τῆς ἀπάντησε ὁ Φρίτζ, πίνουν παλὸ κρασί καὶ στέλνουν στὸ Διάβολο ὅλους τοὺς δικηγόρους! Θέλεις ἀκόμη ἕνα ποτηράκι, ἀγάπη μου...

— Ὅσο θέλεις, ἀγάπη μου, ἀπάντησε γελώντας ἡ Βιολέττα. Ἀπόψε εἶνε οἱ γάμοι μας!...

— Στὴν ὑγείᾳ σου λοιπόν, ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα...

— Στὴν ὑγείᾳ σου, ἀντροῦλῃ μου... Α. ΕΓΚΕΛ.

ΕΚΚΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ὅταν ὁ διάσημος Ἀγγλὸς πολιτικός καὶ φιλέλλην Γλάδστον ἀρρώστησε γιὰ καλὰ κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι, κάποιος μικρὸς μαθητὴς ἐξεδήλωσε ἐπανεληθμένως τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν ἰδῇ. Οἱ οἰκείοι του προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν ὅτι αὐτὸ πὺ ζήτησε ἦταν ἀδύνατον, γιὰτὶ οἱ γιαιτροὶ εἶχαν ἀπαγορεύσει στὸν ἀσθενῆ νὰ δέχεται ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Τὸ παιδί δὲν ἐπέμεινε περισσότερο, ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε πολὺ μελαγχολικὸ. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ διαβάσῃ καὶ πήγαινε στὸ σχολεῖο, χωρὶς ν' ἀνοίγῃ βιβλίο. Ἡ μελαγχολία του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε σιγὰ-σιγὰ ἔμαθε ὅλος ὁ κόσμος τὸ παράπονό του καὶ στὸ τέλος ἡ ἐίδις ἔφτασε μέχρι τοῦ ἰδίου τοῦ Γλάδστον.

Ὁ Ἀγγλὸς πολιτικὸς συγκινήθη ἀπὸ τὸ δέγμα αὐτοῦ τῆς παιδικῆς τρυφερότητος καὶ ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδο στὸ μικρὸ. Ἐκείνος τότε, ἐξαλλος ἀπὸ τὴ χαρὰ του, μῆπκε σιγὰ-σιγὰ στὸν κοιτῶνα τοῦ ἀσθενοῦς, πλησίασε στὴν κλινὴν του, προσήλωσε γιὰ λίγες στιγμὲς ἐπάνω του τὰ μάτια του καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε μὲ μιά χαριτωμένη ἀφέλεια:

— Τώρα πὺ εἶχα τὸ μεγάλο εὐτύχημα νὰ σὰς ἰδῶ, μπορεῖτε πειὰ νὰ πεθάνετε!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἐξαιρετικῶς χαλὰς τιμὰς παλαιὰ εἰδήλια καὶ δουλιάρους εἰδωλοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνες (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, εἰδήλια ἐξέων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι σὲ γράφει μας.

Ἡ ἀγάπη τῆς Ἐλισάβετ πρὸς τὴν Ἑλλάδα. «Εἶμαι Ἑλληνίδα!». Βασιλῆς... ἀγελαδὸρς. Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ καὶ ἡ χωρική. Ἡ ἀνθρωπίνη ματαιοδοξία. Ἐνα τέχνασμα τοῦ Δὲν Πέτρου τῆς Βραζιλίας. Ἡ χαμένη σημαία τοῦ Συντάγματος. Ὁ κουρεὺς τοῦ αυτοκράτορος. Τὸ χροστὸ καὶ τὸ νικελίνο ρολοῖ.

Ἡ περιφημὴ αυτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Πολλὲς φορές, ὅταν ἐταξιδεύετο ἔξω ἀπὸ τὸ κράτος της καὶ διάφοροι ἔξωνοι πὺ δὲν τὴν γινώριζαν, τὴ ρωτοῦσαν γιὰ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς της, ἡ αυτοκράτειρα ἀπάντησε:

— Εἶμαι Ἑλληνίδα!

Μιά φορὰ μάλιστα πὺ ἔδωσε σὲ κάποιον τὴν ἀπάντησιν αὐτή, γύρισε ἀμέσως στὸν Ἑλληνα δόξαλο τῆς, τὸν ἀείμνηστο Χρηστομάνο, καὶ δικαιολογούμενῃ τοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶνε διωσδιόλου ψέμμα αὐτὸ πὺ εἶπα, ἀφοῦ ἔχω ἰδιοκτησίαν στὴν Ἑλλάδα καὶ μπορῶ νὰ πολιτογραφηθῶ Ἑλληνίς...

Μιά μέρα, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶχε βγεῖ μαζὺ μὲ τὴ βασίλισσα περὶτὰ στὰ περὶχωρα τοῦ ἀνακτόρου Ραμοντίτς, ὅπου κατοικοῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ.

Ἡ βασίλισσα, ὅποτε ἀπὸ ἀρκετὴ πεζοπορία, ἀισθάνθηκε ἔξωφρα μεγάλη δίνα καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐπειδὴ δὲν εὗρε ποθενά νερό, παρακάλεσε μιά γυναῖκα πὺ φύλαγε πὺ πέρα μιά γελάδα, νὰ τοῦ δώσῃ λίγο γάλα. Ἡ χωρική ὅμως, ἀγνοώντας ποιοὺς εἶχε μπροστά της, προσοκίστηκε ὅτι ἡ ἀγελάδα τῆς ἦταν στεῖρα.

— Θάχης ὅμως τοῦλάχιστο λίγο νερὸ στὸ σπίτι σου, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς.

— Μάλιστα. Νερὸ ἔχω.

— Μπορεῖς νὰ μᾶς φέρῃς;

— Ναι, ἀλλὰ πρέπει νὰ φυλάξῃς τὴ γελάδα μου, ὥσπου νὰ γυρίσω.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς.

— Ὅστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά ἡ χωρική γύρισε μὲ μιά στάμνα γεμάτη δροσερὸ νερὸ, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦσαν μ' εὐχαρίστησιν ἡ βασίλισσα καὶ ὁ βασιλεὺς.

— Δὲ μὲν λές, γιὰτὶ ἐπικρατεῖ τόση ἐρημωσίς ἐδῶ πέρα ἀπὸ ἀνθρώπους; ρώτησε ἔπειτα ὁ βασιλεὺς τὴν χωρική.

— Κατέβηκαν ὅλοι στὴν χώρα γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ βασιλῆα καὶ τὴ βασίλισσα, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἐμὰς τὰς ἡλικιωμένας μᾶς ἄφρασαν, ὅπως πάντα, ἐδῶ, κι' ἔτσι δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ τοὺς ἰδοῦμε ποτὶ κι' ἐμεῖς...

— Ἀφοῦ ἔχεις τόση ἐπιθυμία, εἶπε ὁ βασιλῆας δίνοντάς της ἕνα χρυσὸ νόμισμα, μᾶθε, καλὴ μου γυναῖκα, ὅτι ὁ βασιλῆας κι' ἡ βασίλισσα εἴμαστε μεῖς οἱ δύο πὺ μᾶς βλέπετε...

Ἡ χωρική ἀρχισε τότε νὰ τρέμῃ σπύχοντι, ψιθυρίζοντας μὲ φωνὴ φοβισμένη:

— Νὰ μὲν συγχωρήσης, Μεγαλειότατε. Δὲν τὸ ἤξερα...

Ἡ βασίλισσα ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλὰ ἡ ἀπλοὴ χωρική δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ:

— Ἀκούς ἐκεῖ, ν' ἀφήσω τὸ βασιλῆα νὰ μὲν φυλάξῃ τὴν ἀγελάδα! Πῶ, πῶ, πῶ...

Ὁ βασιλεὺς τῆς Βραζιλίας Δὸν Πέτρος εἶχε ἀποφασίσει κάποτε νὰ ἰδῇ σὺν τὴν πρωτεύουσά του κράτους τὸν ἕνα ἀσπὸ ἀσθενῶν. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἐκπονήθηκε μιά ἐκκλησίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεκαλεῖτο τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῶν πλουσίων ἡμετέρων καὶ ἐξήττουσε τὴ συνδρομὴν τους. Ἀλ-

λὰ δυστυχῶς ἡ ἐκκλησίᾳ του δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ἐλάχιστοι εἰσπρατὶ ἐπαρματοποιήθησαν. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸ ἐξῆς στρατήγημα. Ἐγνωστοποίησε ὅτι σὲ δόσεις ἐπρόκειτο νὰ συνεισφῆρουν 100 χιλ. φρ. θὰ ἀπένευμε τὸν τίτλο τοῦ βαρὼν καὶ σ' ὅσους θὰ ἔδιναν 250 χιλ. φρ. τὸν τίτλο τοῦ κόμητος. Ἡ ἐμπνευσίς του εἶχε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, γιὰτὶ ἀμέσως οἱ εἰσποροὶ ἔσπευσαν νὰ συνεισφῆρουν μὲ προθυμία τὰ ποσὰ αὐτὰ γιὰ νὰποκτήσουν τίτλους κι' ἔτσι τὸ νοσοκομεῖο ἐτελείωσε πολὺ σύντομα. Κατὰ τὴν ἡμέραν τὸν ἔγκαινον τὸ πλῆθος ἔσπευσε πείτερον νὰ παρευρεθῇ στὴν τελετὴ. Φαντασθεῖτε ὅμως πόση ἦταν ἡ ἐκκλησίᾳ ὅταν κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων, εἶδαν στὴν προσθία δὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς κυρίου τὴν ἑξῆς χρυσόπληκτη ἐπιγραφή

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ Ο ΘΕΟΣ ΤΟ ΘΕΛΕΙ!...

«Εν' απόγευμα, ο ένας δασοφύλακος να γίνη βασιλιάς! βασιλιάς μιάς μεγάλης και πλούσιας χώρας, καθώς είχε βγει κυνηγι μαζύ με την ακολουθία του, βλέποντας ένα όρατο έλαφι, το πήρε το κατόπι και άπομακρύνθηκε από τους συντρόφους του. Έτσι, όταν πλούσιας, βρεθείσε δολοφονημένος μέσος, μη ξεροντας ποιά δρόμο ν' ακολουθήσει. Αφού ελθόντο πολλή ώρα στην τύχη, ελθε έλαφον να λάμψη μέσ' στο σκοτάδι της νύχτας ένα φως. Διευθύνθηκε άμέσως πρὸς τὴ διεύθυνση αὐτὴν ὅπου ερχόταν τὸ φῶς αὐτὸ καὶ ἔτσι ἔφτασε μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ σπίτι. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ἕνας ἄνθρωπος με ἑλλοκρινὴ καὶ τίμια φροσύνη, κατέβηκε καὶ τοῦ ἀνοίξε.

— Εἰμαι, τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλιάς, ἕνας εὐγενὴς ἀπ' τὰ περὶχωρα καί, καθὼς κινηγοῦσα με μερικὸν φίλον μου, παραπλανήθηκα μέσ' σ' αὐτὸ τὸ δάσος. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με φιλοξενήσετε ἀπὸψε.

— Πολὺν εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ. Μονάχα νὰ με συχωρέσετε πὺν δὲν θὰ ἀπορέσω νὰ σὰς περιποιηθῶ ὅσο θέλω. Ὅσο γιὰ τὸ φαί, θὰ προσπαθῶ νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατόν πὺ ἐκλεκτό, μὰ στὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου δὲν θὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ πολὺ. Δὲν ἔχω παρὰ ἕνα κρεβάτι στὸ σπίτι μου καὶ σ' αὐτὸ βρίσκεται ἡ γυναῖκα μου πὺν εἰν' ἐτοιμὸν γεννῆ... Θὰ σὰς ἐξοικονομήσω λοιπὸν διωξ-βίως...

— Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Δὲν μοῦ λές ὅμως σὲ ποῦν ἀνίρκει αὐτὸ τὸ δάσος;

— Στὸ βασίλει, εἶπε ὁ χωρικός, καὶ ἐγὼ εἰμαι ὁ φύλακας τοῦ.

Γιὰ νὰ περιποιηθῇ καλὰ τὸν ξένο του, ὁ ἀγαθὸς δασοφύλακος ἔκανε ὅ,τι μπορούσε. Ὡδήγησε στὸ σταῦλο τὸ κορσάκι τοῦ ὀλογο τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ φάῃ ἀφθονο κριθάρι. Ἐπειτα ἔβγαλε ἀπ' τὸν ντουλάτι του τίς πὺ ἐκλεκτές του προμήθειες γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δείπνο τοῦ ξένου του, καί, κατόπι, ζητώντας του πάντα συν-γνώμην, πὺν δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ καλύτερα, τοῦ εἰτοίμασε σ' ἕνα ὑπόστεγο, ἕνα πρόχειρο κρεβάτι με στρώμα ἀπὸ σανὸ γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ βασιλιάς, ἀφοῦ ἔφαγε καλά, ἔπεσε κατόπι νὰ κοιμηθῇ. Κοιρασιμένος καθὼς ἦταν δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ. Μά, ἔξαφνα, μέσ' στὸν ὕπνο του, ἄκουσε μιά φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

— Τὸ παιδί πὺν θὰ γεννηθῇ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θ' ἀνεβῇ, ἔπειτα ἀπὸ σέ-να, στὸ θρόνο σου!

Τρεῖς φρούς, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας, ἡ μυστηριώδης αὐτὴ φωνὴ τοῦ ἐπανελάβε τὰ ἴδια λόγια.

— Ὅχι! φώναξε ὁ βασιλιάς διαν ξύπνησε καὶ θυμήθηκε αὐτὸ πὺν εἶχε ἀκούσει στὸν ὕπνο του. Ὅχι! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!... Δὲν μπορεῖ τὸ παιδί

στὸ σπίτι τοῦ δασοφύλακος, πῆραν τὸ παιδί καὶ τὸ ὠδήγησαν μέσος σ' ἕνα δάσος—γιὰ νὰ τὸ σκοτώσουν. Μὰ τὴν ὥρα πὺν ἐτοιμαζόντουσαν νὰ τὸ σφάξουν καὶ νὰ πάρουν τὴν καρδιά του, τὸ παιδάκι τοὺς κύτταξε με τὰ γλυκά του ματάκια καὶ τοὺς χαμογέλασε. Ἀμέσως ἡ καρδιά τοὺς μαλάκωσε, τὰ χέρια τοὺς παραλόσαν καὶ ὁ ένας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε:

— Ὅχι!... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ἐγκλημα!

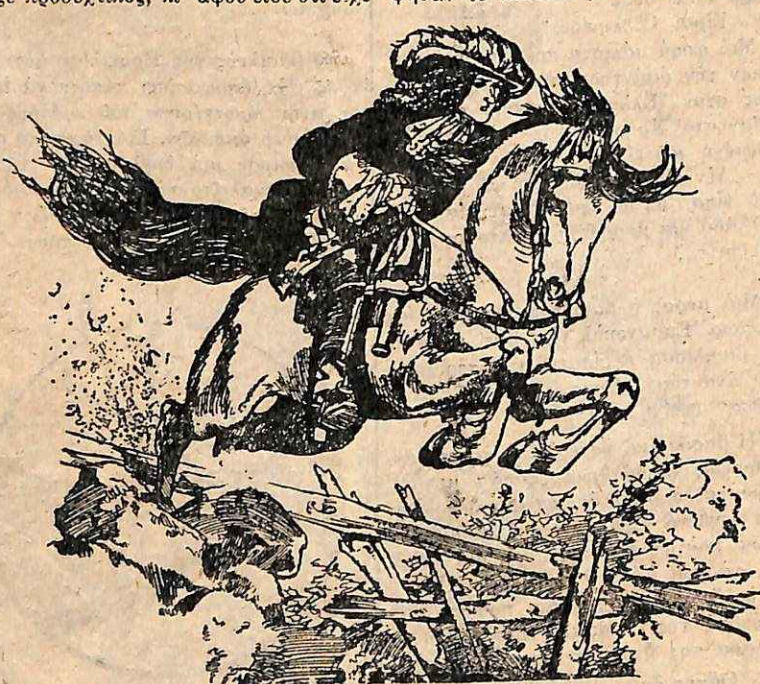
— Ὅχι! φώναξε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Τί ντροπὴ γιὰ μένα νὰ δεχθῶ τόσο ἄσχημα στὸ σπίτι μου τὴ Μεγαλειότητά σας!...

— Ἐκάνες ὅ,τι μπορούσες, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Σ' εὐχαριστῶ μάλιστα πολὺ γι' αὐτό... Μὰ μοῦ εἶ-πες ὅτι ἡ γυναῖκα σου ἦταν ἐτοιμὸν γεννῆ... Γέννησε μήπως;

— Μάλιστα, Μεγαλειότηα. Τὴ νύ-χτα πὺν μὰς πέρασε μοῦ χάρισε ἕνα παιδί...

— Θέλω νὰ τὸ δῶ! εἶπε ὁ βασι-λιάς.

Ὁ δασοφύλακος ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔφερε τὸ παιδί. Ὁ βασιλιάς τὸ κί-ταξε προσεχτικῶς, καὶ ἀφοῦ εἶδε ὅτι εἶχε

Ἐκάλπαζε ἀνράτητος, περνώντας κάθε ἐμπόδιο πὺν βρίσκονταν μπροστά του...

στὸ μέτωπό του ἕνα παράδοξο σημά-δι, εἶπε στὸν πατέρα του:

— Σὲ ἔξη βδομάδες θὰ στείλω νὰ τὸ πάρω. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸ σπουδάσω...

— Ὡ! Μεγαλειότηα! φώναξε μ' εὐγνωμοσύνη ὁ φτωχὸς πατέρας, γο-νατίζοντας μπροστά του. Δὲν ἔξιζα μιά τόσο μεγάλη χάρι. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀνταμειβῇ γιὰ τὴν καλοσύνη σας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ δασοφύλακος καὶ ἡ ακολουθία τοῦ βασιλιά, ἡ ὁποία τὸν ἀναζητοῦσε παν-τοῦ. Ἀμέσως τότε ὁ βασιλιάς ἀπο-χαιρέτησε τὸ χωρικό καὶ γύρισε μαζύ της στὸ παλάτι του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη βδομάδες προσκά-λεσε τρεῖς ἐμπιστους ὑπηρέτες του καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ πάτε στὸ σπίτι τοῦ δασοφύ-λακα καὶ νὰ πάρете τὸ παιδί του. Ἐ-πειτα νὰ τὸ σκοτώσετε καὶ νὰ μοῦ φέ-ρετε τὴν καρδιά του. Πηγαίνετε!...

Ἀν δὲν ἐκτελέσετε κατὰ γράμμα τὴ διαταγὴ μου, θὰ σὰς σκοτώσω!...

Οἱ τρεῖς ὑπηρέτες ἔφυγαν, ἐπῆγαν

στὸ σπίτι τοῦ δασοφύλακα, πῆραν τὸ παιδί καὶ τὸ ὠδήγησαν μέσος σ' ἕνα δάσος—γιὰ νὰ τὸ σκοτώσουν. Μὰ τὴν ὥρα πὺν ἐτοιμαζόντουσαν νὰ τὸ σφάξουν καὶ νὰ πάρουν τὴν καρδιά του, τὸ παιδάκι τοὺς κύτταξε με τὰ γλυκά του ματάκια καὶ τοὺς χαμογέλασε. Ἀμέσως ἡ καρδιά τοὺς μαλάκωσε, τὰ χέρια τοὺς παραλόσαν καὶ ὁ ένας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε:

— Ὅχι!... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ἐγκλημα!

— Ὅχι! φώναξε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Τί ντροπὴ γιὰ μένα νὰ δεχθῶ τόσο ἄσχημα στὸ σπίτι μου τὴ Μεγαλειότητά σας!...

— Ἐκάνες ὅ,τι μπορούσες, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Σ' εὐχαριστῶ μάλιστα πολὺ γι' αὐτό... Μὰ μοῦ εἶ-πες ὅτι ἡ γυναῖκα σου ἦταν ἐτοιμὸν γεννῆ... Γέννησε μήπως;

— Μάλιστα, Μεγαλειότηα. Τὴ νύ-χτα πὺν μὰς πέρασε μοῦ χάρισε ἕνα παιδί...

— Θέλω νὰ τὸ δῶ! εἶπε ὁ βασι-λιάς.

Ὁ δασοφύλακος ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔφερε τὸ παιδί. Ὁ βασιλιάς τὸ κί-ταξε προσεχτικῶς, καὶ ἀφοῦ εἶδε ὅτι εἶχε

στὸ μέτωπό του ἕνα παράδοξο σημά-δι, εἶπε στὸν πατέρα του:

— Σὲ ἔξη βδομάδες θὰ στείλω νὰ τὸ πάρω. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸ σπουδάσω...

— Ὡ! Μεγαλειότηα! φώναξε μ' εὐγνωμοσύνη ὁ φτωχὸς πατέρας, γο-νατίζοντας μπροστά του. Δὲν ἔξιζα μιά τόσο μεγάλη χάρι. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀνταμειβῇ γιὰ τὴν καλοσύνη σας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ δασοφύλακος καὶ ἡ ακολουθία τοῦ βασιλιά, ἡ ὁποία τὸν ἀναζητοῦσε παν-τοῦ. Ἀμέσως τότε ὁ βασιλιάς ἀπο-χαιρέτησε τὸ χωρικό καὶ γύρισε μαζύ της στὸ παλάτι του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη βδομάδες προσκά-λεσε τρεῖς ἐμπιστους ὑπηρέτες του καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ πάτε στὸ σπίτι τοῦ δασοφύ-λακα καὶ νὰ πάρете τὸ παιδί του. Ἐ-πειτα νὰ τὸ σκοτώσετε καὶ νὰ μοῦ φέ-ρετε τὴν καρδιά του. Πηγαίνετε!...

Ἀν δὲν ἐκτελέσετε κατὰ γράμμα τὴ διαταγὴ μου, θὰ σὰς σκοτώσω!...

Οἱ τρεῖς ὑπηρέτες ἔφυγαν, ἐπῆγαν

Πῆρε λοιπὸν ἰδιατέρως τὸν κόμητα, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ποιὸς εἶνε ὁ ὄραϊος αὐτὸς νέος;

— Εἶνε ὁ γιὸς μου! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Προσέχτε, τοῦ εἶπε πάλι ὁ βα-σιλιάς. Τὸ καθήκον σας καὶ ἡ τιμὴ σας σὰς υποχρεοῦν νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια.

— Ἐ, λοιπὸν, εἶπε τότε ὁ κόμης, ἀφοῦ πρέπει νὰ σὰς τὸ δηλοήσω, δὲν ἔχω τίνας εἶνε παιδί. Τὸ βρήκα μιά μέρα στὸ δάσος, τὸ υιοθέτησα καὶ συ-χαίρω τώρα τὸν ἑαυτὸ μου γι' αὐτὸ πὺν ἔκανα.

Ἀμέσως ὁ βασιλιάς προσκάλεσε τοὺς τρεῖς ὑπηρέτες του, στοὺς ὁποίους εἶ-χε ἀναθέσει νὰ θανατώσουν τὸ παιδί τοῦ δασοφύλακος καὶ τοὺς εἶπε ὅτι θὰ τοὺς συχωρῶσεν ἂν τοῦ δηλογοῦσαν τὴν ἀλήθεια. Τότε ἐκεῖνοι τοῦ δηλό-γησαν τὴν ἀπλήτη πὺν εἶχαν διατρέ-ξει εἰς βάρος του.

— Ἀ! εἶπε ὁ βασιλιάς. Αὐτὸ λοι-πὸν εἶνε τὸ παιδί τοῦ δασοφύλακος πὺν πρόκειται ν' ἀνεβῇ στὸ θρόνο μου. Θὰ τὸ ἐμποδίσω!...

Καὶ με τὴ σκέψη αὐτὴ πλησίασε τὸν κόμητα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ Κόνραδ μοῦ ἀρέσει. Ἀφῆστε τον λίγο καιρὸ στὴν αὐλή μου...

Ὁ κόμης, μολοντὶ ἐννοιοῦσε μεγά-λη θλίψη ἀποχωριζόμενος τὸν Κόνραδ, ὅστόσο, γιὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐνθονία τοῦ βασιλέως, τοῦ εἶπε νὰ πα-ραμεινῇ στὸ παλάτι καὶ γύρισε μόνος στὸ σπίτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ βασιλιάς προσκά-λεσε τὸν Κόνραδ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ βασίλισσα βρισκεται μαζύ με τὴν κόρη της σ' ἕνα βασίλειο μακρυ-νὸ. Τὸν ἔγραψα λοιπὸν γιὰ μιά σπου-δαία ὑπόθεσι ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖο θὰ ἐμπιστευθῇ σὲ σὰς... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φύγετε καὶ νὰ τοὺς τὸ πᾶτε...

Ὁ νεαρὸς ἱππότης ξεκίνησε ἀμέσως, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν τιμὴ πὺν τοῦ ἔκανε ὁ βασιλεὺς του. Ἀφοῦ ἐκάλπα-σε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀνάμεσα ἀπὸ ἀπό-τομα μονοπάτια, ὅταν ἐβράδυνε στά-θηκε μπρὸς σ' ἕνα πύργο, ἀπὸ τὸν ἰ-διοκτήτη τοῦ ὁποῖου ζήτησε φιλοξενία.

Ὁ πυργοδεσπότης τὸν δέχθηκε μ' ἐν-θουσιασμό καί, ἀφοῦ τοῦ παρέθεσε με-γαλοπρεπὲς δείπνο, τὸν ὠδήγησε σ' ἕνα ἀπ' τὰ λαμπρά δωμάτια τοῦ πύ-γου του, γιὰ νὰ δι-ανυκτερεύσῃ σ' αὐ-τό.

Ἐκεῖ τὸν καληνύ-χτισε καὶ τὸν ἄφησε, μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ καλὸς πυργο-δεσπότης, ξαναγύρι-σε στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ δι' μὴπως ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὸν ξέ-νο του.

Ὁ Κόνραδ κοιμώ-ταν βαθειά, ἐνῶ τὸ πορτοφύλι του, τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει κάτ' ἀπ' τὸ μαξιλά-ρι του, εἶχε πέσει καταγῆς. Ὁ πυργο-δεσπότης, ἀναγνώρισε στὸ μέτωπό του τὸν παρὰδοξο σημάδι πὺν εἶχε δὴ στὸ μέ-τωπο τοῦ παιδιοῦ τοῦ δασοφύλακα.

Ὁ Κόνραδ κοιμώ-ταν βαθειά, ἐνῶ τὸ πορτοφύλι του, τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει κάτ' ἀπ' τὸ μαξιλά-ρι του, εἶχε πέσει καταγῆς. Ὁ πυργο-δεσπότης, ἀναγνώρισε στὸ μέτωπό του τὸν παρὰδοξο σημάδι πὺν εἶχε δὴ στὸ μέ-τωπο τοῦ παιδιοῦ τοῦ δασοφύλακα.

Ὁ Κόνραδ κοιμώ-ταν βαθειά, ἐνῶ τὸ πορτοφύλι του, τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει κάτ' ἀπ' τὸ μαξιλά-ρι του, εἶχε πέσει καταγῆς. Ὁ πυργο-δεσπότης, ἀναγνώρισε στὸ μέτωπό του τὸν παρὰδοξο σημάδι πὺν εἶχε δὴ στὸ μέ-τωπο τοῦ παιδιοῦ τοῦ δασοφύλακα.

Ὁ Κόνραδ κοιμώ-ταν βαθειά, ἐνῶ τὸ πορτοφύλι του, τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει κάτ' ἀπ' τὸ μαξιλά-ρι του, εἶχε πέσει καταγῆς. Ὁ πυργο-δεσπότης, ἀναγνώρισε στὸ μέτωπό του τὸν παρὰδοξο σημάδι πὺν εἶχε δὴ στὸ μέ-τωπο τοῦ παιδιοῦ τοῦ δασοφύλακα.

Ὁ Κόνραδ κοιμώ-ταν βαθειά, ἐνῶ τὸ πορτοφύλι του, τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει κάτ' ἀπ' τὸ μαξιλά-ρι του, εἶχε πέσει καταγῆς. Ὁ πυργο-δεσπότης, ἀναγνώρισε στὸ μέτωπό του τὸν παρὰδοξο σημάδι πὺν εἶχε δὴ στὸ μέ-τωπο τοῦ παιδιοῦ τοῦ δασοφύλακα.

Ὁ Κόνραδ κοιμώ-ταν βαθειά, ἐνῶ τὸ πορτοφύλι του, τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει κάτ' ἀπ' τὸ μαξιλά-ρι του, εἶχε πέσει καταγῆς. Ὁ πυργο-δεσπότης, ἀναγνώρισε στὸ μέτωπό του τὸν παρὰδοξο σημάδι πὺν εἶχε δὴ στὸ μέ-τωπο τοῦ παιδιοῦ τοῦ δασοφύλακα.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὸ ἀρχαιότερο δέντρο τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀρχαιότερο δέντρο τοῦ κόσμου, ἕνα δέντρο τοῦ ὁποῖο ἡ ἡλικία εἶνε ἀπόλυτος ἐξηκριβωμένη, βρίσκεται στὴν Ἀντουαδόουρα, τὴν παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κεϋλάνης.

Ἐκεῖ φυτευθῇ ἐκεῖ στὰ 288 π. Χ. καὶ ἐπομένως, ἔχει σήμερα ἡλικία 2218 ἐτῶν. Ἐνῆς ἕνα εἶδος συκίας καὶ οἱ ἱθαγενεῖς πιστεύουν ὅτι εἶνε τὸ ἴδιο δέντρο, κάτω ἀπ' τὴ σκιά τοῦ ὁποῖο συνήθιζε νὰ ἀναπαύεται ὁ Βοῦδας. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὸ αἰωνόβιο αὐτὸ δέντρο ἐθεωρεῖτο πάντοτε ὡς ἱερὸν καὶ ἐπροστατεύθη πάντοτε ἀπὸ κάθε καταστροφή. Καὶ σήμερα ἀκόμη τὰ φύλλα του κόβονται με ἀ-λθινην συγκίνησι ἀπὸ τίς μυριάδες τῶν προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι συρρέουν ἐκεῖ γιὰ νὰ γονατίσουν κάτω ἀπὸ τὴ σκιά του καὶ νὰ προσευχηθοῦν. Ὑ-στερ' ἀπὸ ζωὴ τόσων αἰώνων, τὸ πανάργαιο αὐτὸ δέντρο τῆς Κεϋλάνης ἔχει καταστήσει σήμερα πραγ-ματικὸν ἐρεπίκο καὶ γιὰ νὰ μὴν πέ-σῃ ὁ κορμὸς του, ἔχει περιβληθῇ ἀπὸ ἕνα τοίχωμα. Γιὰ νὰ μὴ κα-νεῖς στὸ χάρο ὅπου βρίσκεται τὸ ἱερὸ δέντρο, πρέπει νὰ περῶσῃ πρῶ-τα ἀπὸ τὸ γὰρ, ὅπου παραμένουν οἱ ἱερεῖς πὺν τὸ φροντίζουν καὶ τὸ περιποιούνται. Τὰ φύλλα του ἔ-χουν μέγεθος καὶ σχῆμα παλάμης καὶ κάθε τόσο κινούνται, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἐλαφρὰ προσκολλημένα στὰ κλαδιά τους. Οἱ πιστοὶ ὅμως διατείνονται ὅτι τὸ τρεμουλιασμὸς τῶν αὐτῶν ὀρεῖται στὴ χαρὰ πὺν δοκιμάζουν, ἐπειδὴ ἐκκουράστηκε κά-τω ἀπ' τὸν ἴσκιό τους ὁ Βοῦδας!

— Συμβουλές γιὰ τὰ μάτια. Ἄν θέλετε νὰ διατηρήσετε ζωὴν τὴν ὁρασί, ἀκολουθεῖτε τίς ἐ-ξῆς συμβουλές: Ἀποφεύγετε κάθε ἀπότομη μετά-βασι ἀπὸ τὸ φῶς στὸ σκότος καὶ ἀν-τιθέτως. Μὴ διαβάξετε τὸ βράδυ, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα. Μὴν κοιμάστε γυρισμένοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου. Κανονίσετε ὅταν ἐργάζεστε τὸ φῶς ἔτσι ὥστε νὰ σὰς ἔρχεται ἀπὸ ἀριστε-ρὰ ἢ ἀπὸ πάνω.

— Ἄν αἰσθανθῆτε κουρασμένα τὰ μάτια σας, ἀφῆστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ ἀναπαυθῆτε λίγο, κλείνοντας τὰ μάτια. Ἄν σὰς εἶνε δυνατόν, μακρύνετε τὴ φύσι στὸ χρωματισμὸ τοῦ δωμα-τίου σας. Βάψετε δηλαδὴ τὸ ταβάνι γαλάζιο σὰν τὸν οὐρανὸ, τὸ χαλί

κάλισσε τὸν Κόνραδ καὶ τὸν ἔκανε δι-αδόχον του. Ὅταν ὁ βασιλιάς πέθανε, ὁ Κόν-ραδ τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο.

— Ἄν αἰσθανθῆτε κουρασμένα τὰ μάτια σας, ἀφῆστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ ἀναπαυθῆτε λίγο, κλείνοντας τὰ μάτια. Ἄν σὰς εἶνε δυνατόν, μακρύνετε τὴ φύσι στὸ χρωματισμὸ τοῦ δωμα-τίου σας. Βάψετε δηλαδὴ τὸ ταβάνι γαλάζιο σὰν τὸν οὐρανὸ, τὸ χαλί

κάλισσε τὸν Κόνραδ καὶ τὸν ἔκανε δι-αδόχον του. Ὅταν ὁ βασιλιάς πέθανε, ὁ Κόν-ραδ τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο.

— Ἄν αἰστανθῆτε κουρασμένα τὰ μάτια σας, ἀφῆστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ ἀναπαυθῆτε λίγο, κλείνοντας τὰ μάτια. Ἄν σὰς εἶνε δυνατόν, μακρύνετε τὴ φύσι στὸ χρωματισμὸ τοῦ δωμα-τίου σας. Βάψετε δηλαδὴ τὸ ταβάνι γαλάζιο σὰν τὸν οὐρανὸ, τὸ χαλί

κάλισσε τὸν Κόνραδ καὶ τὸν ἔκανε δι-αδόχον του. Ὅταν ὁ βασιλιάς πέθανε, ὁ Κόν-ραδ τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο.

— Ἄν αἰστανθῆτε κουρασμένα τὰ μάτια σας, ἀφῆστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ ἀναπαυθῆτε λίγο, κλείνοντας τὰ μάτια. Ἄν σὰς εἶνε δυνατόν, μακρύνετε τὴ φύσι στὸ χρωματισμὸ τοῦ δωμα-τίου σας. Βάψετε δηλαδὴ τὸ ταβάνι γαλάζιο σὰν τὸν οὐρανὸ, τὸ χαλί

κάλισσε τὸν Κόνραδ καὶ τὸν ἔκανε δι-αδόχον του. Ὅταν ὁ βασιλιάς πέθανε, ὁ Κόν-ραδ τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο.

— Ἄν αἰστανθῆτε κουρασμένα τὰ μάτια σας, ἀφῆστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ ἀναπαυθῆτε λίγο, κλείνοντας τὰ μάτια. Ἄν σὰς εἶνε δυνατόν, μακρύνετε τὴ φύσι στὸ χρωματισμὸ τοῦ δωμα-τίου σας. Βάψετε δηλαδὴ τὸ ταβάνι γαλάζιο σὰν τὸν οὐρανὸ, τὸ χαλί

πράσινο σὰν τὴ γλῶσσι, τοὺς τοίχους σταχυοῦς σὰν τὰ βουνά!...

— Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ σῶμα του. Μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπί-νου σώματος, ὅταν αὐτὰ εἶνε κανο-νικά, ὑπάρχουν διαφορὲς ἀναλογίαι, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνας Ἀγγλὸς φυσιο-λόγος σημειώνει τίς ἀκόλουθες:

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ ἐνὸς χερσὸς μέχρι τῆς ἀκρῆς τοῦ ἄλ-λου ὀριζώντως, ὅταν αὐτὰ εἶνε τεν-τωμένα, εἶνε ἴση ἢ λίγο μεγαλύτερη πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματος. Τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματος εἶνε ἐ-ξήμισι φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μήκος τοῦ ποδίου. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ σαγῶνι μέ-χρι τῆς ἀκρῆς τῶν τριχῶν τῆς κε-φαλῆς εἶνε τριπλασία τοῦ μήκους τῆς μύτης. Στὰ κανονικά σώματα τὸ κεφάλι

Ἡ ψηλότερη σκάλα τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Κίνα καὶ ὠδηγεῖ στὴν κορυφὴ τοῦ ἱεροῦ ὄρους Ταϊ-σάν, ὅπου βρίσκεται ἕνας ναὸς τοῦ Βοῦδα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 8,000 σκαλοπάτια καὶ τὸ ὕψος τῆς ὑπο-λογίζεται σὲ 1840 μέτρα. Γιὰ νὰ ἀνέβουν οἱ πιστοὶ τὴν πανύψηλὴ αὐτὴ κλίμακα, χρειάζονται δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρες.

— Ἐννεαετής ἀστρὸφύλαξ. Σὲ κάποια πολιτεία τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ζῇ ἕνα παιδί ἐννέα ἐ-τῶν, ὀνόματι Ραττλὴφ Λέις, τὸ ὁ-ποῖο εἶνε ἀστρὸφύλαξ καὶ ὑπηρετεῖ ἀπὸ πέρσι στὴν ἀστρονομία τῆς πό-λεως του.

Ὁ πιτσιρίκος αὐτὸς ἐπιδεικνύει στὴν ἐργασία του μεγάλον ἔζηλο καὶ νοσημοσύνη, διακρίθη δὲ εὐθὺς ἐξ ἀρ-χῆς μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, λα-βὼν μάλιστα καὶ τὸ εἰδικ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΤΥΒΡΑΣΙΑ

‘Ο στρατηγός Βρασίδας είχε πιασ-
κάποτε έναν ποντικό, τον όποιο
μω; ἀναγκάστηκε νά ἀφήσει ελεύθ-
ρο, ἐπειδή τοῦ εἶχε δαγκώσει τὸ δ-
χτύλο, λέγοντας:

— Καὶ τὸ παραμικρότερο ζῶο
κίχνη μπορεῖ νά σωθῇ, ἀρκεῖ ν’ ἀπ-
φασίσῃ νά προστατεύσῃ τὴν ἐλευθ-
ρία του...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

('Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου.)

Στο ξενοδοχείο.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ:—Γκαρσόν, γκαρσόν!... Τι είδους ξενοδοχείο είναι αυτό; Πάνε κι' έρχονται ελεύθερα τα ποτιτάρια, ανάμεσα στα πόδια μας.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝ (ψύχραμο):—Μιά γάτα... στο 28!...

Το βαρόμετρο του ξενοδοχείου.

Σαν πρωτογνωριστήκανε—ερωτικό καμίνι!

Μιλούσε εκείνος τρυφερά και ήσυχα.

Και σαν αρραβωνιάστηκανε—τί γλώσσα κάθε φορά!

Μιλούσε εκείνη κι' άκουγε εκείνος εν έντασει!...

Μ' άφοτου επαντρεύτηκανε—ό βαλάντιο, ο πόνο!

Μιλούσε και οι δυο μαζί κι' άκουσε οι γειτόνοι!...

Πώς αλλάζουν οι καιροί!

Έδω και είκοσι χρόνια, όλα τα διδακτικά βιβλία των ελληνοπαίδων έγραφαν:

Μη δεικνύεις ασπλαγγίαν, κόπτον και τρυπών την νύκτα.

Όπως θέλεις σὺ νὰ ζήσης, θέλει και αυτή έπίσης.

Σήμερα σε όλα τα σχολεία της Ελλάδος είνε κρεμασμένες μεγάλες επιγραφές, ή όποιες λένε στους ελληνόπαιδας:

«Θάνατος εις τὰς νύκτας!»

Τό πράγμα αυτό έκανε τελευταία τον ύπνουγό της Παιδείας κ. Παπανδρέου νὰ πη καλαμπορίζοντας:

—Ουδέποτε ή 'Ελλάς είχε μὲν κατενύθουναν όριμένον.

—Η νεόπλουτος κυρία στην Όπερα.

—Λουπόν, μαντάμ, την ρωτάει ο φίλος της οικογενείας, πώς σας έφαινε το έργο;

—'Αμ' μήπως μ' άφησε αυτή ή μουσική ν' άκούσω τί έλεγαν άπάνω στη σκηνή!...

—Η γυναίκα της έποχής.

—Η κυρία στην ύπνωση.

—Μαρία, θά βγώ περίπατο με ένα από τα δυό μου παιδιά. Ποιό λές πώς ταιριάζει καλύτερα με το... καινούργιο μου φουστάνι;

—Φαβλος κύκλος.

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.

Έπέρασε ένας χρόνος άφότου με προσελάβατε στην ύπνωση σας.

Θά σας παρακαλέσω λοιπόν νὰ μου αξήσετε τον μιστό μου στο τέλος του έτους.

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ.—Θυμώμαι όμως καλά, φίλε μου, πώς, όταν σάς έπήρα, σάς ύποσχεθήκα αΐψις σὲ περίπτωσι που δὲν θά είχα από σας

καμιά άφομή δυσανεκτίας.

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.—Και τότε σάς δυσανέστησα;

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ.—Νά, τώρα που μου ζητάς αΐψις!...

Τ ή σ ζ έ σ τ η ς .

—Παρ' όλίγο χθές νά σκάσω από τη λαύρα, Κάτη.

—Και πώς τή γλύτωσες, Μαίρη;

—Ευτυχώς πήγα σὲ κάποια έξοχη όπου... με γδύσανε!...

Οι νέοι ποιηταί.

—'Αγαπάτε την ποίηση, κυρία;

—Πάρα πολύ! 'Ο Πορφύρας έκρυβεν σε τή φαντασία μου και ο Μαλακάσης την καρδιά μου.

—Τότε δὲν ύπάρχει θέσις γιὰ τους ιδιόκους μου στίχους;

—'Οχι δά!.. Τά δικά σας ποιήματα μου κάθονται... στο στομάχι μου.

Η ΚΥΡΙΑ:

—Μά γιατί, 'Ανδρέα, σήμερα έβαλες τὸ τραπέζι γιὰ τρεις; Δὲν έχουμε κανέναν ξένο.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ:—Μπιά! Και δὲν είτε τὸ άφεντικό, όταν βγήκε έξω, πώς στην έπιστροφή θά σάς φέρη τή...

«Κυρία με τὰς καμελίνας»;

—Μά επί τέλους γκαρσόν, πού είσαι; Έχω μιά ώρα σωστή έδώ! Κουράστηκα νὰ περιμένω.

—'Αμ' έγώ που είμ' έδώ από τὸ πρωί, κύριε, φαντάσου τί κούρασι που έχω!

—'Ο πατήρ σου ΔΗΜ. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ.

Διαφορά άντιλήψεων.

—'Η κατατρομαγμένη κυρία:—'Ω! κύριε γιατί, τί άβλία έποχή είναι αυτή... Γρίπτες, κρυολογήματα, πυρετοί, μηνιγγίτες...

—'Ο γιαιρός:—Νά, δόξα τῷ Θεῷ!.. Δὲν έχω παράπονο.

Σ τὸ ξενοδοχείο:

—'Ακουσε, παιδί. Νά με ξυτηήσης τὸ πρωί στίς πέντε και είκοσι, ξ;

—'Αλλά κύριε, έγώ ξυπνῶ στίς έξ.

—'Ε, και τί μ' αυτό; Με ξυπνάς πρωτιέτερα από... σένα!...

—'Ενὼ ο δάσκαλος παραδίδει λερά ιστορία, ο Παύλος, μαθητής, σκαλίζει με τὸν σονγάι του τὸ θρανίο.

—'Ο διδάσκαλος έρωτά:

—Ποιὸς έκαμε τὸ Σήμπαν, Παῦλο;

—'Ο Παῦλος ταραγμένος:

—Δὲν τὸ έκαμα έγώ, κύριε δάσκαλε.

—'Ο δάσκαλος θυμωμένος:

—Δὲν τὸ έκανες σὺ;

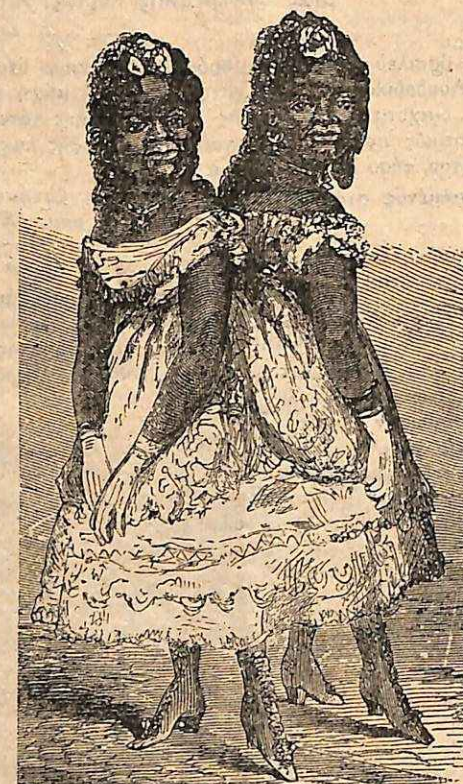
—'Ο Παῦλος σαστισμένος, έντρομος:

—'Εγὼ τὸ έκαμα, αλλά δὲν τὸ ξανακάνω!...

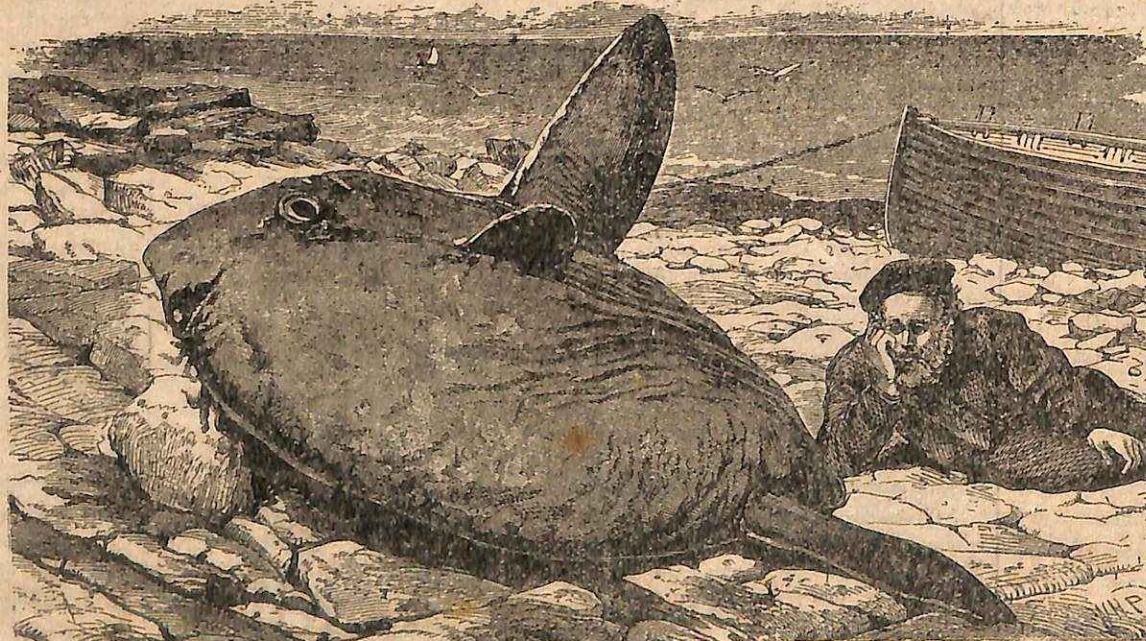
—'Ενας ασητέρος πατέρας έγραφε από τὸ χωριό του σὸν γιού του, που σπούδαζε στην πρωτεύουσα:

«'Αγαπητέ μου νιέ,

Σὺ γράφω γιὰ νὰ σοῦ πῶ ότι είμαι πολὺ στενοχωρημένος με τή διαγωγή σου στην πρωτεύουσα. 'Αν

Δυὸ Σιαμαῖες ἀδελφές. Ὡς γνωστὸν ἡ διδυμία αὐτῶν ἀδελφῶν γεννιοῦνται ἐνωμένως. Τὸ χῶρισμά τους εἶνε ἀδύνατον. Ἐν τούτοις παντρεύονται πολλὰκις καὶ ζοῦν μετὰ τὸν συζύγου των εὐτυχικῶτατα.

Ένα περίεργο ψάρι. Τὸ Φεγγαρόψαρο. Ἀλιεύθηκε τελευταία στίς ἀντὲς τῆς Γροιλανδίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

—'Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Α', όταν έμαθε τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ζωγράφου Λεονάρδο ντὰ Βίντσι, έλυπήθηκε υπερβολικά.

Τότε κάποιος άμαθής αὐλικὸς θέλοντας νὰ παρηγορήσῃ τὸ μόνον, τοῦ είπε:

—Δὲν άρμύζει στή Μεγαλειότητά σας νὰ λιπᾷται τόσο πολὺ γιὰ τὸ θάνατο ἐνὸς ἀνδρὸς ταπεινῆς καταγωγῆς.

—Εὐγενεῖς και πολίτητας κάνω κάθε μέρα όσους θέλω, άπάντησε ὁ βασιλεὺς με πικρία. Ἀλλά ἔναν δέυτερο Λεονάρδο ντὰ Βίντσι μόνο ὁ Θεὸς μπορεί νὰ κλάσῃ...

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ Ἀπόκριφα Εὐαγγέλια. Πειοί τὰ έγραψαν και γιατί τὰ έγραψαν. Ένας μεγάλος ζωγράφος τῆς αρχαιότητος. Ἡ άγωνία μιᾶς μητέρας. Ἡ άναφερά ενός άστυνομικοῦ σταθμαρχοῦ. Πῶς νὰ βρισκετε τίς ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Τὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ βιβλίον, κτλ. κτλ.

—'Ολοι άσφαλῶς θά έχετε άκούσει νῦ γίνεται λόγος γιὰ τὰ Ἀπόκριφα Εὐαγγέλια.

Τὰ Εὐαγγέλια λοιπόν αὐτὰ γράφηκαν κατὰ τὸ δεύτερο ἢ τρίτο μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ἀπὸ διαφόρους Χριστιανούς και ἀπὸ μερικοὺς αἰρετικούς.

Οἱ συγγραφεῖς των όμως υπέγραψαν τὰ βιβλία τους, ὅχι με τὸ ὄνομά των, αλλά με τὸ ὄνομα τῶν Ἀποστόλων. Τὸ έκαναν δὲ αὐτὸ γιὰ νὰ τους δώσουν μεγαλύτερο κύρος, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ συγγραφικὴ δόξα.

—'Ο μόνος των σκοπὸς ἦταν ν' ἀποκτήσουν ὀπαδοὺς ἢ ἰδέες των, και αὐτὸ ἦταν ἀρετὴ ἀμοιβῇ γι' αὐτούς.

—'Η διάφορος όμως Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἀπέκρινεν τὰ Εὐαγγέλια αὐτά, τὰ χαρακτηρίσαν νόθα και πλαστά, τὸ περιεχόμενό τους άμυρίβολο και ἴσχυτο και ἀπαγόρευαν τὴν ἀνάγνωσί τους δημοσίᾳ.

Τὰ Ἀπόκριφα Εὐαγγέλια έχουν γραφεί σὲ γλῶσσα Ἑλληνικὴ και εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ πρωτεὺαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται γιὰ τὴ γέννησι τῆς Παναγίας, και έχει μιά σύντομη ἱστορία των γονέων τῆς.

2) Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Πεντοματθαίου, τὸ ὁποῖον εἶνε τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου με τὸ προηγούμενο.

3) Τὸ Εὐαγγέλιον περὶ γεννήσεως τῆς Μαρίας. Αὐτὸ εἶνε χωρισμένο σὲ δέκα κεφάλαια και έχει γραφεί λατινικά.

4) Τὸ τῆς νηπιότητος τοῦ Σωτῆρος, και

5) Τὸ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰωσήφ.

Αὐτὰ εἶνε τὰ Ἀπόκριφα Εὐαγγέλια των ὁρθόδοξων.

Ἐκτὸς όμως των ὁρθόδοξων, Ἀπόκριφα Εὐαγγέλια έγραψαν και διάφοροι αἰρετικοὶ σὲ Ἑλληνικὴ γλῶσσα και αὐτοί.

Τὰ γνωστότερα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ καθ' Ἑβραίων. 2) Τὸ κατὰ Πέτρον. 3) Τὸ των δώδεκα Ἀποστόλων, και

4) Τὸ κατὰ Θωμᾶν.

Και οἱ μὲν ὁρθόδοξοι έγραψαν τὰ Εὐαγγέλια αὐτὰ γιὰ νὰ συμπληρώσουν, κατὰ τὴ γνώμη τους, τὰ κενὰ ποὺ ὑπῆρχαν μετὰ των Εὐαγγελίων των Ἀποστόλων. Οἱ

δὲ αἰρετικοὶ γιὰ ἀνατρεπτικούς σκοπούς, και γιὰ νὰ διαδόσουν τίς ἰδέες των μετὰ των καταπιησομένων ἀνοήτων, καθὼς λέγει και ὁ ἐπίσκοπος Εἰρηναῖος.

Σύμφωνα με τὴ μαρτυρία τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου, ἕνας ἀπὸ τους μεγάλους ζωγράφους τῆς αρχαιότητος ἦταν και ὁ Ἀριστείδης ὁ Θηβαῖος, ὁ ὁποῖος έζησε κατὰ τους χρόνους τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

—'Ο Ἀριστείδης μαθήτευσε σὸν ζωγράφου Εὐνενίδη και ἀνεδείχθη έξοχος, ἰδίως γιὰ τὴ ζωρότητα με τὴν ὁποία ἀτέδιδε στίς εἰκόνας των τὰ πάθη και τίς ψυχικὰς καταστάσεις.

—'Η πὺν περιφήμη ἀπὸ τίς εἰκόνας του παρίστανε μιά πόλι πολιορκουμένη και, σ' αὐτὴ, μιά μητέρα ἢ ὁποία πληγωμένη και ἡμιπτόθυμη, φανόταν έξαιρετικὰ ἀνίσχυη μήπως τὸ βορέφους τῆς θηλάσῃ αἷμα ἀντὶ γάλα.

—'Ολη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθειά τῆς νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν μαστὸ τῆς ἀπεδίδετο με καταληκτικὴν ζωρότητα στήν εἰκόνα αὐτὴ, τὴν ὁποία άγόρασε ἀργότερα ὁ Μ. Ἀλέξανδρος και τὴ

μετέφερε στήν Πέλλα.

Μιά ἄλλη εἰκόνα τοῦ Θηβαίου Ἀριστείδη παρίστανε ἕναν άρρωστο, σὸν πρόσωπο τοῦ ὁποῖου διεκρίνετο τὸ μοῖραῖον τέλος που έφτανε...

Κατὰ τὴ μεγάλη πλημύρα τῆς Θεσσαλίας, στὰ 1910, ὁ άστynomικός σταθμάρχης τοῦ Δήμου Παιλίων, έσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ τὸν πνιγμὸ ἐνὸς χωρικοῦ στήν προϊσταμένη του άρχή, με τὴν ἑξῆς ἀναφοράν:

«Περὶ πνευμονίης τοῦ χορηγομένου.

—'Εὐσεβέστως ἀναφέρω ότι οικειοθελῶς και ἄνευ τῆς ἡμετέρας συγκαταθέσεως και ἄνευ τινὸς δικαιομάτος, ὁ Νικόλαος Χ... ἐνὼ διερχόμενος τὸν παραπάτον Πηνειὸς, ἀνάποδα ἐπνίγη!...

Εὐπειθέστατος κλπ. ΡΟΥΣΣΑΣ».

—'Ο μακαρίτης Ἑλλην μαθηματικὸς Χατζηδάκης έλεγε:

—Γιὰ νὰ βοῇ κανεῖς πόσες ὥρες ἔχει ἡ νύχτα, άρκει νὰ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ δύο τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς Ἑκκλησιασ.

*** ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ***

—'Ο Τσάρος τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος Β' ἀμυνόμενος ἐναντίον μιᾶς τεραστίας μαύρης ἀρκουδας, ἢ ὁποία τοῦ ἐπετίθη ἐνὼ κνηγούσε σ' ἕνα μεγάλο δάσος.

τοῦ ἡλίου. Ἐπίσης ἅμα πολλαπλασιάσῃ τὴν ὥρα τῆς δύσεως ἐπὶ δύο, θά βοῇ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας...

Τὸ πρῶτο βιβλίον που τυπώθηκε ἑλληνιστὶ ἀπὸ Ἑλλήνα, εἶνε ἡ Γραμματικὴ τοῦ Κωνσταντ. Λασκάρεως.

Τυπώθηκε στὰ 1476 στὸ Μιλάνο, σήμερα δὲ εἶνε σπανία και περιζήτητη.

—'Απὸ τους πὺν παληοὺς Ἑλληνες τυπογράφους στήν Ἰταλία ἦταν και ὁ Ἀλέξανδρος Γεωργίου, ἀπὸ τὸν «Χάνδακα» τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος διδάχθηκε τὴν τυπογραφικὴν τέχνην στή Βενετία, ὅπου και τύπωσε τὸ Ψαλτήριον τοῦ Δαυὶδ στὰ 1486.

Στὰ 1840, ἡ πόλις των Ἀθηνῶν είχε μόνον 18.800 κατοίκους!...

—'Ο δὲ ἄνθρωπος Ἀθηναῖος ἀποτελεῖτο ἀπὸ τους ἑξῆς συνοικισμοὺς: Ἀθηναῖν, Ἀμαρουσίου, Πατησίων, Κηφισιάς, Χαλανδρίου, Ἡρακλείου, Σεπολίων, Μονῆς Πεντέλης, Γέρακα, Ἀμπελοκήπων, Κυψέλης, Καρὰ, Τραυλίων, Μαραθαίου, Λογοθέτη, Καρυτοῦ, Χασανίου, Κερατσινίου, Δερβισαγούς, Ἀδάμης, Πελλίας, Καλογρεῖας και Εὐμορφῆς Ἑκκλησιασ.

—'Ενας ἀπὸ τους πὺν μεγάλους γλύπτες τῆς αρχαιότητος ἦταν και ὁ Ἀλκαμένης, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, σύγχρονος καὶ ἐφάμμος τοῦ Φειδία.

—'Ο Ἀλκαμένης είχε κάνει ἕναν περίφημο χρυσελεφάντινο Βάσχο. Τὸ ἀριστούργημά του όμως ἦταν ἡ Ἀφροδίτη, ἢ ἐν Κήποις ἀποκλήθεῖσα, γιὰ τὸ νὰ σὲ τῆς ἦταν μέσα σὲ κήπους εδωμασίους και τερεπνοὺς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν Ραγκαβᾶν, θοισκόντουσαν κοντὰ σὸν σήμενον Ἀμπελοκήπου (άγγελο κήπου), σὸν παλαιὸν δῆμο Ἀλοπεκίης.

—'Επίσης αξιοθαύμαστο ἔργο τοῦ Ἀλκαμένης ἦταν και ἕνα σήμπλεγμα που παρίστανε κενταυρομαχία, και τὸ ὁποῖον είχε τοποθετηθεῖ στὸ ὀπίσθιο ἀέτωμα τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός.

—'Αλλά γνωστὰ ἔργα τοῦ γλύπτη αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀσκληπιὸς στή Μαντινεῖα και ἡ Ἑκάτη στὸ ναὸ τῆς Ἀπτερου Νίκης, στήν Ἀκρόπολι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΧΟΛΜΠΑΪΝ

Η δύσκολη αρχή ενός μεγάλου σταδίου. Ημέρες φτώχειας και καταναγκαστικής εργασίας. Μία φάρα του Χόλμπαϊν. Ο φαρμακοποιός και τα ζωγραφισμένα πόδια. Τα μαρτύρια της οικογενειακής ζωής του ζωγράφου. Μία σύζυγος μέγαυρα. Η φίλια του Έρασμου. Ο Χόλμπαϊν στο Λονδίνο. Προστατευόμενος του βασιλέως Καρόλου δ', κ.τ.λ.

Στους αναγνώστας μας δεν μπορεί να είναι άγνωστος ο μεγάλος Φλαμανδός ζωγράφος Χόλμπαϊν. Θα διηγηθούμε σήμερα τη ζωή του, ή ό-ποια είναι γυμνάτη από διάφορα ενδιαφέροντα επιστάδια.

Ο Χόλμπαϊν στην αρχή του σταδίου του δεν ευνοήθηκε από την τύχη. Έτσι, η νεανική του ηλικία πέρασε σκυ-

θωπή και άχρηστη, μέσα στη βιοπάλη. Και ο ζωγράφος αυτός, ο οποίος έγινε αργότερα ο ευνοούμενος ενός ισχυρού βασιλέως, πολλές φορές βρέθηκε τότε στην ανάγκη να βρουν προ-βίματα καυστήριων και να κάνουν ε-να σωρό άλλες χοντροκολλημένες για να εξοικονομήσει το ψωμί του!

Στην εποχή εκείνη της δυστυχίας του Χόλμπαϊν αναφέρεται και ένα από τα ωραιότερα ανέκδοτά του, το εξής:

Ο ζωγράφος είχε αναλάβει κάποτε να ζωγραφίσει μία επιγραφή επάνω από την πόρτα ενός φαρμακείου. Μά τα βάσανα της ζωής του τον είχαν κάνει ν' αποκτήσει την κακή συνήθεια να πίνει. Έτσι ο Χόλμπαϊν άφηνε συχνά την εργασία του, κατέβαινε τις σκαλωσιές και έτρεχε στο γειτονικό καπηλειό για να δρο-σιστεί. Στο τέλος όμως ο φαρμακο-ποιός του απηγόρευσε να διακοπτεί την εργασία του και τον απείλησε μάλιστα ότι, αν τον ξανόβλεπε να κατεβή από τη σκαλωσιά του, δεν θα του πλήρωνε πεντάρα. Για περισ-σότερη μάλιστα ασφάλεια, έδωκεν κάθε τόσο ένα για να βεβαιωθεί ότι ο ζωγράφος εργαζόταν πράγματι.

Στη θέα όπου βρισκόταν ο Χόλμπαϊν επάνω στις σκαλωσιές, άμα κινείτο κανείς από κάτω δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτε άλλο εκτός από τα πόδια του. Αυτό όμως ήταν αρκετό για τον φαρμακοποιό, ο οποίος φυσικά δεν μπορούσε να υποθέσει ότι ο ζωγράφος ήταν δυνατόν να πηγαί-νει στο καπηλειό χωρίς πόδια!

Ο Χόλμπαϊν όμως, τον οποίο η διαρκής αυτή επίβλεψη δεν έκανε να διψά ακόμη περισσότερο τη ρακή, συ-νέλαβε τότε ένα απίστευτο σχέδιο: Να ζωγραφίσει δυο πόδια στον τοίχο, μπάνεσα από τις σκαλωσιές, σε τό-πο ώστε να ξεγελάσει τον φαρμακο-ποιό! Και πράγματι, ζωγράφισε με τόση επιτυχία τα δυο πόδια εκεί ψη-λά στον τοίχο, ώστε ήταν αδύνατο να αναγνωρίσει κανείς την απάτη, εκτός εάν σκαρφάλωνε ως εκεί ψη-λά. Έτσι ο Χόλμπαϊν μπορούσε και διέναι την εργασία του και πη-γαίνε ήσυχος στο καπηλειό!...

Μπορεί κανείς να θεωρήσει κάπως υπερβολικό το ανέκδοτο αυτό, μα είναι βέβαιον ότι ο Χόλμπαϊν ήταν από τη νεανική του ακόμη ηλικία ένας με-γάλος καλλιτέχνης.

Ήταν όμως συγχρόνως και ένας δυστυχημένος άνθρωπος.

Είχε παντρευτεί μία γυναίκα την οποία αγαπούσε με όλη τη δύναμη της καλλιτεχνικής του ψυχής και στην ό-ποια είχε νομίζει ότι θα εύρισκε την ιδεώδη γυναίκα, τη γυναίκα ή οποία εμπνέει και την οποία λαχραούν ό-λοι οι καλλιτέχναι. Μα η γυναίκα αυτή στάθηκε αντίθετη του. Αντί να γίνη ο φύλαξ άγγελος του σπιτιού του Χόλμπαϊν, έγινε ο δαίμονάς του.

Είχε ανεκδιήγητο το τί υπέφερε ο άμειβος ζω-γράφος! Αύ-τη τη γυναί-κα. Ο Χόλμπαϊν, όπως έλοι οι άν-θρωποι που έχουν μεγάλο ταλέντο, εί-χε καρδιά α-δύναμη και θέληση μι-κρή. Και έ-τσι, έσκυβε παθητικά κά-τω από το ζυγό, τον ά-παισιο και μισηρό ζυγό, που του επέ-βαλλε εκείνη ή μέγαυρα!

Έχουμε διηγηθή έλ-λοτε στους ά-ναγνώστας μας το δρά-μα ενός άλ-λου καλλιτέ-χνου, του Άνδρέα ντελ Σάρτο, ο ό-ποιος ήταν προωρισμένος να γίνη έ-νας μεγάλος δημιουργός και του ό-ποιου έν τούτοις και το ταλέντο και τη ζωή κατέστρεψε μία άναξία γυ-ναίκα. Ακριβώς το ίδιο θα συνέβαινε και με τον Χόλμπαϊν, αν στο δρόμο του δεν βρισκόταν για να τον σώσει ένας άλλος άνθρωπος: Ο μεγάλος Όλλανδός σοφός της εποχής εκεί-νης, ο Έρασμος.

Ο Έρασμος είχε σπουδάσει πολ-λά, είχε ιδη πολλά και είχε υποφέρει επίσης πολλά. Είχε ταξιδεύσει επί-σης στην Άγγλία, όπου έμεινε άρ-κετόν καιρό κοντά στο βασιλέα Έρ-ρίκο Η', ο ό-ποιος τον περιέ-βαλε με μεγά-λες τιμές. Ο-ταν έγύρισε, συ-νέδεχεν με στενή φι-λία με τον Χόλμπαϊν. Ο ά-μειβος ζωγράφος

την εποχή εκείνη ήταν απογοητευ-μένος, απελπισμένος, ένα ζωντανό πτώμα. Είχε όμως μεγάλο ταλέντο και ο Έρασμος το διέκρινε αυτό.

Άρχισε τότε σιγά-σιγά να έμβο-ρύνει τον καλλιτέχνη και στο τέλος τον έπεισε να φύγει από την άπαισία άμειβοσύνη, μέσα στην όποια ζούσε ως τότε και να πάει στην Άγγλία. Τού έδωσε μάλιστα και πολλά συστα-τικά γράμματα για μερικούς ισχυ-ρούς άριστοκράτες, τους όποιους γνώ-ριζε εκεί.

Έτσι ο Χόλμπαϊν πήγε στο Λον-δίνο. Πράγματι, εκεί τον υποδέχτη-καν θερμά. Πολλοί του άνέθεσαν έρ-γασίες, τις όποιες ο ζωγράφος έξε-τέλεσε με μαεστρία. Στο τέλος ο βα-σιλέως Έρρί-κος Η', ο ό-ποιος είδε και έθαύμα-σε μερικά ά-πό τα έργα του αύ-τά, τον πήρε στο παλάτι του. Ο Χόλμπαϊν ήταν πει-ά ο ευνούμε-νος ζωγρά-φος του ισχυ-ροτέρου βα-σιλέως της Ευρώπης!

Η τύχη του χαμογε-λούσε πειά, ή δόξα άρχι-σε να τον πλησιάζει. Ο Χόλμπαϊν δεν ήταν μο-νάχα ο ευ-νοούμενος ζω-γράφος, είχε γίνει ά-κόμη και φίλος του βασιλέως της Άγγλίας!

Θά διηγηθούμε εδώ ένα άλλο ω-ραίο ανέκδοτο του ζωγράφου, από την ώραία αυτή εποχή του.

Ο Χόλμπαϊν είχε, όπως έλοι άλ-λως, οι μεγάλοι καλλιτέχναι, αυτό που μπορεί να ονομασθή καλλιτεχνι-κή κοκετταρία: Δεν μπορούσε να ά-νεχθή να εργάζεται μπροστά σε άλ-λους, και πρό παντός όταν αυτοί ό-λλοι δεν καταλάβαιναν τίποτε από την τέχνη του. Μία μέρα λοιπόν, έ-νας νεαρός άριστοκράτης πήγε στο έργο-εργαστήριο του ζωγράφου, με τη θέ-ση να μείνει εκεί και να τήν παρακο-λουθήσει στην εργασία του.

Ο Χόλμπαϊν του είπε τότε με εγείνεια έ-τι δεν μπορού-

σε να εργασθή εμπρός σε άλλον και ότι ύπάρχον στο Λονδίνο πολλά άλ-λα πιο ένδιαφέροντα και πιο διασκε-δαστικά πράγματα για να ιδη κα-νείς, παρά έναν ζωγράφο να ζωγρα-φίζει. Δυστυχώς όμως ο άριστοκρά-της αυτός ήταν τόσο θαρσύν, όσο σύ-γχρονός ήταν ο καλλιτέχνης, και εί-πε στο ζωγράφο το όνομά του, νομί-ζοντας ότι το μεγάλο αυτό όνομα θα τον άφηνε άποσβολωμένο.

Μά ο Χόλμπαϊν έμεινε και πάλι: και μία φιλονεικία άρχισε τότε με-ταξύ τους, τόσο ζωστή, ώστε στο τέ-λος ο ζωγράφος, ο όποιος βιαζόταν να τελειώσει έναν πίνακα, τον όποιο του είχε παραγγείλει ο βασιλέως, θύ-μωσε πειά και άρπάχοντας τον άρι-στοκράτη, τον πέταξε με δύναμη κά-τω από τη σκάλα!

Όταν όμως γύρισε στο εργαστή-ριό του, τότε σκέφθηκε ότι ο άρχον-τας αυτός θα είχε πληγωθεί περισ-σότερο στη φιλοτιμία και στον έγωί-σμό του από ό-τι μπορούσε να είχε πληγωθεί στο σώμα του με το πέσι-μό του άπ' τη σκάλα. Σκέφθηκε επί-σης ότι ο άριστοκράτης αυτός, ο ό-ποιος ήταν ισχυρός και είχε μεγάλη μέση, θα ζητούσε να τον εκδικηθή, αυτόν που δεν είχε τίποτε άλλο έξω από την παλέττα και τα πινέλα του. Και τότε πήγε και έπεσε στα πόδια του βασιλέως και τον παρακάλεσε να τον συγχωρήσει για ένα μεγάλο σφάλμα που έκανε, χωρίς όμως και να του πη εύθες εξ άρχης ποιά ήταν αυτό το σφάλμα του.

Ο Έρρίκος Η', ο όποιος, όπως είπαμε, τον αγαπούσε πολύ, του έ-δωσε το λόγο του ότι τον συγχωρού-σε προκαταβολικά. Τότε πειά, παίρ-νοντας θάρρος, ο ζωγράφος είπε με λίγα λόγια στο βασιλέα το τί είχε συμβεί.

— Έτσι λοιπόν, ο κόμης ήθελε να μπη με το στανιό στο εργαστήριό σας; τον ρώτησε ο βασιλέως.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Και τί δικαιολογία έφερε για την έπιμονή του αυτή;

— Τό όνομά του, Μεγαλειότατε!

— Ά! Και συ τί του είπες;

— Του είπα το δικό σας όνομα, Μεγαλειότατε, το όποιο έπεκαλέσθην για την προστασία μου!

— Και αυτός επέμεινε;

— Ναι, Μεγαλειότατε!

— Και τότε;

— Τότε, καθώς εγώ βιαζόμουν για να τελειώσω τον πίνακα που μου πα-ραγγείλατε, τον έσπρωξα και τον έ-κανα να κατεβή τρία-τρία τα σκα-λιά...

— Μά δεν σκοτώθηκε;

— Ό! Όχι, Μεγαλειότατε... Πρέ-πει όμως να είνε πληγωμένος αυτήν την ώρα...

Την ίδια στιγμή, ο θαλαμηπόλος του βασιλέως μπήκε μέσα και άνήγ-γισε ότι ένας ευγενής, πληγωμένος και σακατεμένος, ήθελε να του ύπο-βάλη ένα παράπονο. Η καρδιά του

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— Η χουχουλίστρα της Λεθα-δεΐας.

Στα μέρη της Λεθαδεΐας ζή ένα πουλί, ή χουχουλίστρα, που άμα κε-λαηδάει φαίνεται σαν ν' άναστηνάη και νά λέη:

— "Όχι! Όχωχωχό!..."

Το πουλί αυτό κελαηδάει ως επί το πλείστον το βράδυ μέσα στα πυκνά δάση και στις βαθιές ρεματιές και γι' αυτό ή φωνή του παίρνει μεγα-λύτερο άκρη μυστήριο και προξενεί φόβο στους νυχτοκόπους.

Γιά τη χουχουλίστρα λοιπόν υπάρ-χει ή εξής παράδοση:

Σ' ένα από τα χωριά της Λεθα-δεΐας είχε πέσει μία φορά θανατικό μεγάλο. Ένα μεσημέρι μία γυναίκα που χωριό είδε μία στριγγλισμένη γρή άπέξω από το σπίτι της νά κά-νη κάτι παράξενες χειρονομίες. Η γρή εκείνη ήταν έντελώς άγνωστη στο χωριό και ως βίου να την καλο-κυτάξη ή χωρική, χάληκε. "Ότε-ρα από λίγες ημέρες όμως, ή χωρική πέρασε και ξεκληρίστηκε και όλο το σπίτι της. Κανένας δεν άπομεινε. Μονάχα ο άνδρας της γλύτωσε, γιατί βρισκόταν σε ταξίδι. Όταν γύρισε και είδε το σπίτι του ξεκληρισμένο, παρακάλεσε ο δυστυχισμένος το Θεό νά τον κάνει πουλί, για νά κλαίη τη δυστυχία του.

Και το πουλί αυτό είνε ή χου-χουλίστρα.

— Η νεραϊδοπαρμένες Άθηνω-τοπούλες.

Όταν είνε καμιά κόρη άμορφη και ζηλευμένη, την ζηλεύουν ή Άνε-ράδες και την παίρνουν νά γίνη κι' αυτή Άνεράδα.

Έτσι, κάποτε, μία Άνεράδα έξή-λεσε μία ώραία κόρη από την Άθή-να, την θυγατέρα του Μπούσουλα, και νά, τη θυγατέρα έφαγαν τότε κό-σμο για νά τη βρούν, γιατί είχαν την ιδέα πως κάποιος τους την έλαβε. Δέν πέρασαν όμως πολλές ημέρες και την έβρηκαν στούς Άέρηδες, όπου την είχαν αφήσει ή Άνεράδες. Η κόρη ήταν βουθή, είχε χάσει τη μιλιάν της και μόνο με τα νοτήριε προσπαθούσε νά τους παραστήσει τα παθήματά της. Οι γονείς της έφραγαν τότε τους παπάδες, την έδιάδασαν και την πή-γαν στην έκκλησία, όπου την άφρασαν όχτώ ήμέρες. Έτσι την έκαναν κα-λά και μπόρεσε ή νέα νά μιλήσει πάλι.

Τότε τους διηγήθηκε καταλα-πώς, πως την άρπαξαν ή Άνερά-δες χωρίς νά μπόρη νά καταλάβη πού την πήγαιναν. Γιατί πήγαιναν, πή-γαιναν όλοένα και στεκόντουσαν μό-νο στις κορυφές τών βουνών. Μά ε-πειδή ή νέα έκλαιγε άδιάκοπα, στο

τέλος τη λυπήθηκε μία Άνεράδα και της έδωσε μία και βρέθηκε στούς Άέρηδες.

Το ίδιο συνέβη και στην κόρη του Μούρουρα. Και αυτήν ή Άνεράδες την άφρασαν στούς Άέρηδες.

— Τά στοιχειωμένα μελίσσια.

Μεταξύ του Ευλοκάστρου και της Ζούρας της Κορινθίας βρίσκεται ένας γκρεμός που τον λένουν «Ψηλό λι-θάρι». Στο βάθος του γκρεμού αυτού

Μά ένας Όθωμανός, Σούλης όνο-μαζόμενος, πήγε και κατασκήνωσε κι' αυτός εκεί για νά ξεπατώσει τους χριστιανούς από το μέρος εκείνο. Έ-νας άγριος, μυστικός και άμειλικτος πόλεμος κηρύχτηκε τότε μεταξύ των χριστιανών πομπών και των ανθρώ-πων του Σούλη, από τον ύποιο νικη-ται βγήκαν οι χριστιανοί. Ο άγριος Σούλης και οι άνθρωποί του εξοντώ-θησαν.

Μετά την εξόντωση του Σούλη, οι αίγοβοσκοί εγκαταστάθηκαν καλύτερα εκεί και από τότε το χωριό από το όνομα του Σούλη ονομάστηκε Σούλι και οι κάτοικοι του Σουλιώτες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΣΑΧΙΝΗ

Όταν ο Γεώργιος Σαχίνης κατά το 1828 κατέστρεψε τα Τουρκικά ό-χυρώματα του Κηναίου της Θεσσα-λίας, συνέλαβε αιχμαλώτους άρκε-τούς Τούρκους, μεταξύ αυτών δε και το μοναχογυριό ενός πλουσίου άγά από τον Άλμυρό.

Τότε ο πατέρας του αιχμαλώτου έ-στειλε στο Σαχίνη λίγα χρήματα, τα όποια μάλιστα κατόρθωσε νά εξοικονο-μήσει και τον παρακαλούσε νά του άπελευθερώσει το γυιό.

Ο Σαχίνης, μολis είδε το γελοίο ποσό των άποσπελλόμενων λύτρων, γύρισε προς τον άνθρωπο του άγά και ήθελε νά τον φάη.

Κι' άπάνω στην άπόγνωση του, έ-βγαλε το μαχαίρι του και έκοψε με

— Πάρε τον αιχμάλωτο, φέρ' τον στον πατέρα του και πές του ότι έ-μεις στον τόπο μας μονάχα τά ζωά άγοράζουμε και πουλούμε, όχι τους ανθρώπους!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαιρετικώς κα-λά τιμής παλαιά βιβλία και δλοκλή-ρους διελθισήμας, χειρόγραφα πα-λαιά και είκονας (χαλκογραφίας, λι-θογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδι-κά έκδοθέντα μέχρι του 1900, ε-φημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γρα-φεία μας.

ΒΑΡΕΙΑ Η ΚΑΛΟΓΗΡΙΚΗ...

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ ΣΤΑ ΚΑΘΟΛΙΚΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Τὰ τάγματα τῶν καθολικῶν μοναχῶν. Ποιὸς ἐγκαινιάσει πρῶτος τὴ μοναστικὴ ζωὴ. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Βενεδικτοῦ. Πῶς χριστιανὸς τὸ πρῶτο μοναστήρι. «Προσεύχου καὶ ἐργάζου!». Πῶς ἐκπολιτίστηκε ἡ βάρβαρη Εὐρώπη. Τὰ μαρτύρια τῶν Καρτεσιανῶν μοναχῶν. Ἡ μέλισσα καὶ ὁ καλόγερος. Ἀπαγορεύεται ἡ ὁμιλία. Ἡ Σχολὴ τῶν Ἰησοῦϊτῶν, κτλ. κτλ.

ἀποφάσεις νὰ ἀπαρνηθῇ τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ ζήσει μόνος τοῦ σ' ἑνα βουνό, ἀρροισμένος στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Ποτὲ τοῦ βέβαια δὲν φανταζόταν ὁ νεαρὸς Βενεδικτὸς ὅτι τὸ παράδειγμά του θὰ τὸ ἀκολουθοῦσαν ἀμέσως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Ἔτσι, ἐνῶ ἡ Γερμανικὴ ὁρδὴ κατέστρεφαν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ Ρωμαιοῦ πολιτισμοῦ, ὁ Βενεδικτὸς μὲ τοὺς ὁπαδοὺς του ἐκτίε ἐπάνω στοὺς βράχους τοῦ Μόντε Κασίνου τὸ πρῶτο μοναστήρι. Τὸ μοναστήρι αὐτὸ ἦταν ὁ πυρὴν, μέσα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ διαδοθῇ σ' ὅλη τὴ Δύση ὁ χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἐνίκησε τοὺς κατακτητὰς βαρβάρους, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετέβαλλε στοὺς ση-

προωρισμένους μόνον γιὰ τοὺς δούλους. Ἐπίσης πολλοὶ γενναῖοι πολεμιστὰι, γεννημένοι μόνον γιὰ τὰς μάχας καὶ γιὰ τοὺς ἀγῶνες, ἐγκατέλειπαν τὸ σπαθί τους καὶ ἐδίδασκαν στὰ μικρὰ παιδάκια γραφὴ καὶ ἀνάγνωσι. Πολλὰ παιδιά, τέλος, πλουσίαν ἐμπόρων ἐχάρισαν τὴν περιουσίαν τους στοὺς φτωχοὺς καὶ, φτωχοὶ περὶ αὐτοῖς, ἐργαζόντουσαν σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὅλοι αὐτοὶ ὁ ἄνθρωποι, οἱ φωτισμένοι μὲ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Βενεδικτοῦ, σὲ κάθε συμφορὰ καὶ σὲ κάθε ἐπιδημία βρισκόντουσαν παρόντες. Ἀντὶ δὲ ν' ἀποφεύγουν, ὅπως ἄλλοι, μολυσμένους ἀρρώστους καὶ τοὺς λεπρούς, τοὺς ἐπαίρναν καὶ, μὲ τὴν περιποίησιν των, τοὺς ἀνακούφι-

καί μ' ἑνα μικρὸ περιβολάκι, στὸ ὁποῖο καλλιεργεῖ ὁ ἴδιος λουλούδια. Ὁ Καρτεσιανὸς μοναχὸς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μὲν διαρκῶς σιωπηλὸς καὶ νὰ μὴ διακόπῃ τὴ σιωπὴν του παρὰ στίς ὥρες τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐξομολόγησως. Τὸ χειμῶνα τρώει μόνον μιὰ φορὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὸ καλοκαίρι δύο. Τὴ νύκτα σκηκώνεται τρεῖς φορές ἀπὸ τὴν ἀχυρένια στρωμνὴ καὶ κρατώντας ἑνα φαναράκι στὸ χερί, διευθύνεται στὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου, ὅπου προσεύχεται μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς του. Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τῆς φοβερῆς αὐτῆς νηστείας καὶ τῆς ἀδιάκοπης προσευχῆς, κάθε Καρτεσιανὸς μοναχὸς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μαστιγώνεται μόνος του καθημερινῶς μέχρι αἵματος!

Οἱ Καρτεσιανοὶ μοναχοὶ θεωροῦν τὴν κακουχίαν καὶ τοὺς φυσικοὺς πό- νους ὡς εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ θεωροῦν μάλιστα τὸν ἐαυτὸν τοὺς τρισευχαρισμένο, ὅταν μποροῦν νὰ υποστοῦν μιὰ σωματικὴ δοκιμασία. Ἔτσι, κάποτε, ἑνας ἀπ' τοὺς μοναχοὺς αὐτοὺς, ἐνῶ ἔκανε μιὰ μέρα τὸν περιπατὸν τοῦ στὸν κήπο τοῦ μοναστηρίου, περικυλῶντο ἀξάντας ἀπὸ ἑνα σιγῆ- νος μελισσῶν, ἡ ὁποία ἀρχισαν νὰ τὸν ταμπουνῇ στὸ πρόσωπο, στὸ κεφάλι καὶ στὰ χέρια. Παρὰ τοὺς φρικτοὺς πόνους ποὺ ἔνοιωσε ὁ καλόγερος, ὄχι μόνον δὲν δοκίμασε νὰ διώξῃ τὴν μέλισσαν, ἀλλ' ἐξακολούθησε ἡρεμὸς τὸ δρόμο του καὶ εὐχαριστοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὴ δοκιμασίαν ποὺ τοῦ εἶχε στείλῃ!...

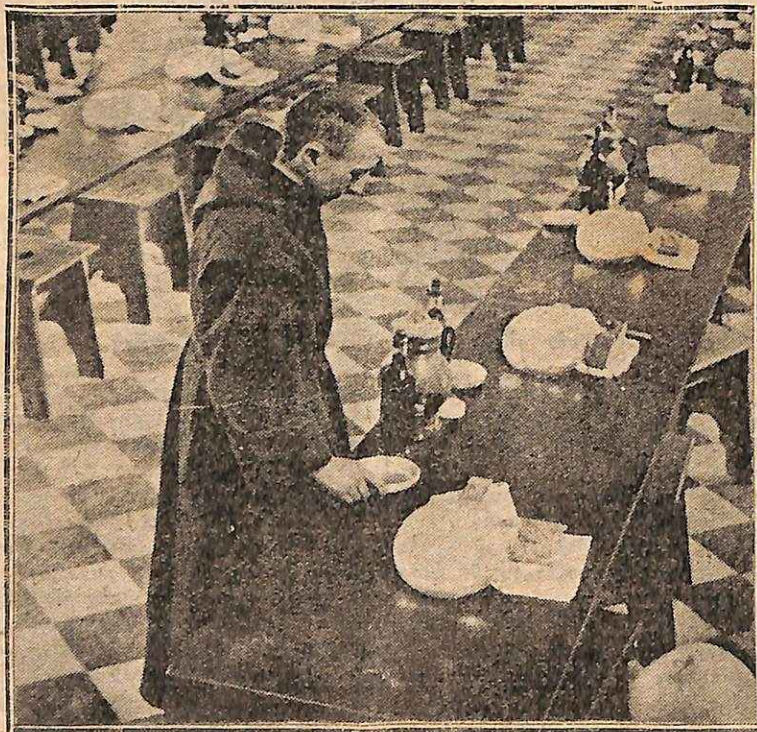
Ἐντελὸς διαφορετικὴ εἶνε ἡ ζωὴ τῶν Τραπιστῶν μοναχῶν. Αὐτοὶ ὄχι μόνον δὲν ζοῦν χῶρια, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε ἰδιαιτέρο κελλί ὁ καθένας τους. Κοιμῶνται ὅλοι μαζὺ μέσα σὲ εὐρύχωρες αἰθούσες, χωρισμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον μ' ἑνα παραπέτασμα. Ἐργάζονται σκληρὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέραν στὰ χωράκια καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶνε γενικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους, καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς γεροὺς καὶ τοὺς ἀρρώστους.

Ὅπως καὶ στοὺς Καρτεσιανούς, ἔτσι καὶ στοὺς Τραπιστὰς ἀπαγορεύονται ἡ ὁμιλίες. Συνεννοοῦνται μεταξὺ τους μὲ νεύματα καὶ μόνον στοὺς ἐπισκέπτες τοῦ μοναστηρίου μιλοῦν.

Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτοὺς πάλι μόνον ὁ ἀδελφὸς θυρωρὸς καὶ ὁ ἡγούμενος ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσουν.

Τὰ δύο αὐτὰ τάγματα εἶνε ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα ἐπικρατεῖ μεγαλειότητα σκληραγωγία. Στὰ ἄλλα οἱ κανόνες δὲν εἶνε τόσο πολὺ αὐστηροί. Ὑπάρχουν μάλιστα τάγματα, ὅπως τῶν Ἰησοῦϊτῶν, στὰ ὁποῖα οἱ μοναχοὶ ἐπιδίδονται περισσότερο στὴν μελέτη καὶ στὴ διδασκαλίαν, παρὰ στὴ σκληραγωγίαν τοῦ σώματός του.

Στὰ μοναστήρια τῶν Ἰησοῦϊτῶν μάλιστα ὑπάρχουν καὶ σχολὴς ἱστορίας καὶ φυσικῆς, καὶ ἄλλες, ἐκ-

Τὸ πρόγευμα τῶν δοκίμων μοναχῶν σ' ἑνα μοναστήρι Τραπιστῶν.

μερινούς πολιτισμένους Εὐρωπαίους. Ἀπὸ τὸ πρῶτο αὐτὸ μοναστήρι τοῦ Μόντε Κασίνου ἐδύνησαν κατὰ τὸ διάστημα τῶν αἰώνων ὡς σήμερον ἑκατοντάδες χιλιάδων μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχτισαν σ' ὅλο τὸν κόσμον περὶ τὴν 60,000 μοναστηρίων.

Οἱ Βενεδικτῖνοι ἔχουν ὡς ἑμβληματὶ τὴν φράσιν «Ora et labora», δηλαδὴ «Προσεύχου καὶ ἐργάζου».

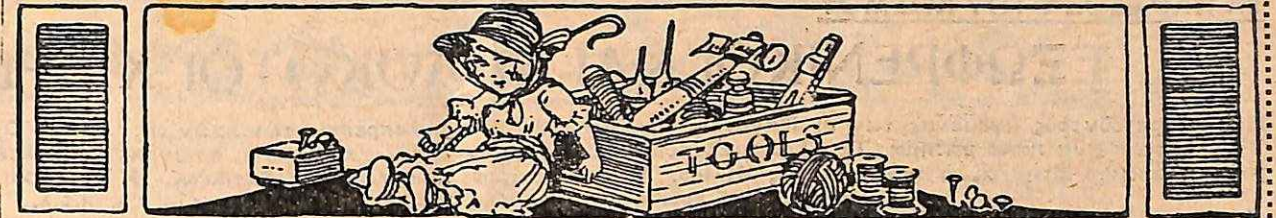
Ἡ φράσις αὕτη, μὲ τὴν ὑψηλὴν τῆς ἐννοίας, ἦταν ἐκεῖνη ποὺ συνετέλεσε κυρίως ὅσπερ νὰ μεταβάλλῃ τὴν Εὐρώπην τῶν ληστών, τῶν νομιδῶν καὶ τῶν ἀλλοτρίοις ἀρροισμένων λαῶν σὲ μιὰ Εὐρώπην ἡσυχῆ καὶ πολιτισμένης.

Ἡ διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Βενεδικτοῦ καρποφόρησε τόσο, ὥστε πολλοὶ γυνεὶ προηγήσαν καὶ δοκίμους ἀρχισαν νὰ καταπιάνονται μὲ δουλείας ἡ ὁποῖες στὴ Ρωμαιοὶ ἐποχὴ ἦσαν

ζαν τοὺς πόνους των. Ἔτσι ἀρχισε ἡ βάρβαρη Εὐρώπη νὰ ἐκπολιτίζεται. Ἔτσι ἀρχισε πραγματικὰ ν' ἀπλώνεται στὸν κόσμον ὁ χριστιανικὸς πολιτισμός!...

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Βενεδικτοῦ τὸ ἀκολουθήσαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι σοφοὶ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἴδρυσαν τὰ διάφορα τάγματα τῶν καθολικῶν μοναχῶν ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Ἐπὶ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ τάγματα ἔχει καὶ διαφορετικὴ ὁργάνωσι, ὅπως ἐπίσης διαφορετικὴ εἶνε καὶ ἡ ζωὴ τῶν μοναχῶν του. Ἔτσι, στὰ τάγματα τῶν Καρτεσιανῶν, οἱ καλόγεροι ζοῦν σὰν πραγματικοὶ ἐρμῆται. Καθ' ἑνὰς ἀπ' αὐτοὺς κατοικεῖ χωριστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους, σ' ἑνα μικροσκοπικὸ σπιτάκι μὲ δύο δωμάτια, ἑνα στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ἑνα στὸ κάτω

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΠΕΤΡΑ

Τὸν καλομοῖραν μιὰ καλὴ μοῖρα τὸ δοξασιμένο βασιλῆα καὶ τοῦ χάρισε μιὰ βασίλισσα πεντάμορφη, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν μάνα, τὸν ἐλάτρευε σὰν ἀδερφὴ καὶ ἔδωκεν κάθε ἔγνοια ἀπ' τὸ μέτοπό του σὰν γυναῖκα του...

Μὰ μιὰ μοῖρα κακιά, στριγγίλα, ξήλεψε τὴν εὐτυχίαν του καὶ τοῦ χάρισε αἰ' ἐκείνην σκόπιμα ἑνα φυλαχτό, μιὰ μαγεμένη πέτρα, ποὺ ἔδωκεν τὴν συμφωνίαν. Τὴν πέτρα αὐτὴ, χαλίκι τοῦ γιαιτοῦ, ὁ βασιλῆας τὴ φυλάξε σὲ χρυσὴ θήκη μ' ἀγάπη καὶ εὐλάβεια.

Ἡ βασίλισσα τοῦ ἔφερε στὸν κόσμον βασιλόπουλα πεντάμορφα, καὶ μοῖρας τὴ ζωὴ τῆς αὐτῆς καὶ σ' ἐκείνην.

Ἡ ἀγάπη τῆς, ἀδυστή καὶ πανσδύναμη, ἡ ἀγάπη τῆς μάντευσεν τὸ θέλημα τοῦ, ἀλήθευε τὰ δεινὰ τοῦ καὶ ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ζωῆς τοῦ ἄγκυρα ἐξορίζον...

Κι' ὅταν ὁ δοξασιμένος βασιλῆας γλυντοῦσε βασιλικά καὶ στὴ μέθῃ του τὴ λησμονοῦσε, ἡ βασίλισσα παθὴ καὶ ἀφοσιωμένη περιμένει νὰ φύγουν οἱ κληνοὶ, καὶ ὅταν τῆς ξαναγυρνοῦσε δὲν τοῦδεχνε πρόσωπο σκυθρωπὸ, μόνον τοῦ χαμογελοῦσε γλυκὰ, μὲ ἀγάπη ἀτελείωτη...

Κι' ὅταν τὴν ἐτάραξε βασιλικὸς θυμὸς, καὶ ἔτρεμαν ἀδῶσι καὶ ἔνοχοι καὶ δέντρα καὶ βουνά, ἡ βασίλισσα ταπεινὴ ἐσκυφε τὸ τίμημα τῆς κεφαλῆς μὲ ὑπομονὴν μπροστὰ του.

Κι' ὅταν ἤθελε νὰ λάμψῃ καὶ νὰ τυφλώσῃ τὰ πλῆθη—ποὺ μόνον ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ κυβερνήσῃ—ἡ βασίλισσα στὸ πλάι τοῦ, πεντάμορφου, γλυκομίλητου, ἐθάμπωνε μὲ τὸ ἄσπρο τῆς μετὰ καὶ μὲ τὴν ὁλόασπρη ἀρετὴ τῆς...

Τὴν ἤξεραν οἱ φτωχοὶ τὴ βασίλισσα, γιὰ τὴν βασιλικὰν τοὺς ἐδοθοῦσε, τὴν ἤξεραν καὶ οἱ δυνατοί, γιὰ τὴν ποτὲ τῆς δὲν ἀνακατόνηκε στὴν πολιτικὴ καὶ ποτὲ δὲν τοὺς ἐταπεινῶσε.

Μὰ εἶχε μιὰ πληγὴ ἡ βασίλισσα... Ἐξήλεψε τὴν πέτραν ποὺ πρῶτ-βραδὺν τὴν προσκυνοῦσε ὁ βασιλῆας καὶ ἔλεγε πῶς σ' ἐκείνην χρωστέται τὴν εὐτυχίαν του.

Ἄξαφνα μιὰ μέρα, ἀρρώστησε τὸ βασιλόπουλο. Ἐτρεξάν οἱ μάγοι καὶ οἱ γιάτροι καὶ νὰ τὸ σώσουν δὲν μποροῦν.

Λογῶν δὲν εἶνε τὰ ἐγκόσμια, ἀλλ' ἡ ἐξάγκυια τῶν ψυχῶν τους.

Ἡ μοναχικὴ ζωὴ δὲν ἐδόσε, ὅπως πολλοὶ θὰ νομίζον. Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται στίς χώρες ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν λειτουργίαν τῶν μοναστηρίων καὶ πολλὰς χιλιάδες ἀνθρώπων ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ ζοῦν μέσα στὰ μοναστήρια.

σαν. Κι' ἑνας γέρος γιαντὸς καὶ ἰάγος εἶπε πῶς μπορεῖ νὰ τὸ κἀνὴ καλὰ, ἂν βορθεὶ κανένας νὰ τοῦ δώσῃ ἑνα ποτήρι αἷμα. Μὰ εἶπε ἀκόμη πῶς τὸ βασιλόπουλο θάπαρνε ὅλα τὰ φρεσκά του ἀνθρώπου ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε τὸ αἷμα.

Ὁ δοξασιμένος βασιλῆας, ποὺ ἦταν γενναῖος σὰν βασιλῆας, καθόλου δὲν ἐδίστασε καὶ ἀποφάσισε νὰ σφάξῃ ἑνα ἀγαπημένο του ἀξιωματικόν, γιὰ νὰ ποτίσῃ μὲ τῆς καρδιάς του τὸ αἷμα τὸ διάδοχόν του, τοῦ λαοῦ τοῦ τὴν ἐλπίδα. Μὰ ἡ βασίλισσα ἀνοῖξε μιὰ φλέβα τῆς καὶ ἔδωκε ἑνα ποτήρι αἷμα στὸ μάγο. Ἀδύνατη, λυωμένη, μὲ τὸ Χάρο πάλαιψε καὶ ἔσωσε τὸ βασιλόπουλο.

Μὰ ὅταν τὴν γινώρισαν οἱ φρονιμαδες δάκρυσαν, καὶ ἐκείνη, ἥσυχη ποὺ ἐσώθηκε ὁ βασιλῆας, τοὺς ἐχαμογέλασε γλυκὰ.

Ἡ τοικνυμία πέρασε. Κι' ὁ βασιλῆας, ἀφοῦ ἐδόσε τὴν ἐπανάστασι, ἀνοῖξε τὴ θύρην καὶ προσκύνησε τὴν πέτραν τὴ θαματουργόν, ποὺ τὸν ἔσωσε μὲ τὰ μάγια τῆς τὰ παντοδύναμη.

Ἡ βασίλισσα ἀδύνατη ἀκόμη, τὸν εἶδε καὶ πικράθηκε.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς ἔνοιωσε κατὰ νὰ βράξῃ μέσα τῆς, σὰν ὀργή, σὰν ἀγανάκτησι. Μὲ μάτια δολὰ, σὰν μεθυσμένη, ἔτρεξε στὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Μπῆκε ἔπειτα μέσα, πῆρε τὴν πέτραν καὶ τὴν ἔβριξε στὴ θάλασσά...

Κι' ὁ βασιλῆας ἐδόμωσε βασιλικὰ, ὅπως ἐθῆμονε ὅταν οἱ ἄλλοι ἔκαναν ἀδικίες, τῆς εἶπε λόγια πικρά, φαρμακωμένα.

Ἡ βασίλισσα μετάνιωσε, ἔκαμε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα, ἢ τὴν πέτρα νὰ βοῇ ἢ τὸ Χάρο... Μὰ ἡ πέτρα ἀνακατέθηκε μὲ τ' ἄλλα χαλίκια τ' ἀδελφῆς τῆς.

Ὁ βασιλῆας ὁ δοξασιμένος παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ περιέργεια βασιλικὴ καὶ ἔνοιωσε καὶ κάποια κούρασι βλέποντας τὴ βασίλισσαν νὰ σκαλίζῃ στὰ χαλίκια καὶ νὰ παλεῖ μὲ τὰ κύματα. Κι' ὅταν τὴν εἶδε ἀκίνητη, νεκρή, νὰ τὴν δέχον ἑνα πελώριο κύμα, σὰν ἀπὸ τὴν κορφή του ἀνοῖξε τ' ἀφρισμένα χεῖλη τοῦ καὶ ἐστομάσε κατὰ φροβερὴ γιὰ τὴ νεκρὴ ποὺ τοῦ ἔκλεψε τὴν εὐτυχίαν του...

Ἡ βασίλισσα βγήκε στὸν ἐξώστη τοῦ Παλατιοῦ καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ...

Ὁ βασιλῆας τότε νομίζοντας πῶς ἡ πέτρα ἔσωσε τὸ παιδί του, ἔτρεξε καὶ μὲ ταπεινὴν προσκύνῃσε τὸ φυλαχτό του τὸ τίμημα.

Κι' ἡ βασίλισσα πολὺ ἐπόνεσε... Σὰν κατὰ ζωντανόν, τὴν ἐμίσησε τὴν πέτρα, ποὺ ἀναίτητη δέχονταν ὅσα δὲν ἔβριξε καὶ φέριε ὅπου δὲν ἔσπειρε.

Μὰ ἐκείνη ἦταν πέτρα, καὶ ὅπως ἡ λατρεία δὲν τὴν ἄλλαξε, ἔτσι καὶ τὸ μῖσος τὴν ἄφηνε κρύα...

Μιὰ νύκτα, ἀγρία μονοκοῖτε ἡ ἐπανάστασι. Διὰ τρεῖς ἡμέρας μόνον τὴν αἰτία τῆς. Οἱ ἄλλοι, ἀγριοὶ καὶ ἀνήμεροι, ἡ βασίλισσα δὲν εἶνε τὰ ἐγκόσμια, ἀλλ' ἡ ἐξάγκυια τῶν ψυχῶν τους.

Ἡ μοναχικὴ ζωὴ δὲν ἐδόσε, ὅπως πολλοὶ θὰ νομίζον. Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται στίς χώρες ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν λειτουργίαν τῶν μοναστηρίων καὶ πολλὰς χιλιάδες ἀνθρώπων ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ ζοῦν μέσα στὰ μοναστήρια.

τοὺς ἀκολουθοῦσαν χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ γιατί, καὶ ἄλλοι τέλος μὲ τὴ φαντασίαν τοὺς ἐπλάσαν αἷμα φοβερά, καὶ ἤθελαν αἷμα σὰν θηρία...

Ὁ βασιλῆας ὁ δοξασιμένος κρύφτηκε στὸ δωμάτιο τῆς βασιλίσσης. Ἡ βασίλισσα διακρυσιμένη τὸν ἐγδύσε ἀπ' τὰ βασιλικά φορέματα, τοῦ φόρεσε τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμά τῆς καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά...

Τ' ἄγρια πλῆθη ἀνοῖξαν τόπο γιὰ νὰ περάσῃ ἡ πολυαγαπημένη βασίλισσα. Ἐκείνην φόρεσε τὸ δικό του τὸ σῶμα καὶ εἶδε τὴν ὀρμὴν τοῦ πλῆθους καὶ δοκίμασε τὴν ὀργὴν του.

Μὰ ὅταν τὴν γινώρισαν οἱ φρονιμαδες δάκρυσαν, καὶ ἐκείνη, ἥσυχη ποὺ ἐσώθηκε ὁ βασιλῆας, τοὺς ἐχαμογέλασε γλυκὰ.

Ἡ τοικνυμία πέρασε. Κι' ὁ βασιλῆας, ἀφοῦ ἐδόσε τὴν ἐπανάστασι, ἀνοῖξε τὴ θύρην καὶ προσκύνησε τὴν πέτραν τὴ θαματουργόν, ποὺ τὸν ἔσωσε μὲ τὰ μάγια τῆς τὰ παντοδύναμη.

Ἡ βασίλισσα ἀδύνατη ἀκόμη, τὸν εἶδε καὶ πικράθηκε.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς ἔνοιωσε κατὰ νὰ βράξῃ μέσα τῆς, σὰν ὀργή, σὰν ἀγανάκτησι. Μὲ μάτια δολὰ, σὰν μεθυσμένη, ἔτρεξε στὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Μπῆκε ἔπειτα μέσα, πῆρε τὴν πέτραν καὶ τὴν ἔβριξε στὴ θάλασσά...

Κι' ὁ βασιλῆας ἐδόμωσε βασιλικὰ, ὅπως ἐθῆμονε ὅταν οἱ ἄλλοι ἔκαναν ἀδικίες, τῆς εἶπε λόγια πικρά, φαρμακωμένα.

Ἡ βασίλισσα μετάνιωσε, ἔκαμε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα, ἢ τὴν πέτρα νὰ βοῇ ἢ τὸ Χάρο... Μὰ ἡ πέτρα ἀνακατέθηκε μὲ τ' ἄλλα χαλίκια τ' ἀδελφῆς τῆς.

Ὁ βασιλῆας ὁ δοξασιμένος παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ περιέργεια βασιλικὴ καὶ ἔνοιωσε καὶ κάποια κούρασι βλέποντας τὴ βασίλισσαν νὰ σκαλίζῃ στὰ χαλίκια καὶ νὰ παλεῖ μὲ τὰ κύματα. Κι' ὅταν τὴν εἶδε ἀκίνητη, νεκρή, νὰ τὴν δέχον ἑνα πελώριο κύμα, σὰν ἀπὸ τὴν κορφή του ἀνοῖξε τ' ἀφρισμένα χεῖλη τοῦ καὶ ἐστομάσε κατὰ φροβερὴ γιὰ τὴ νεκρὴ ποὺ τοῦ ἔκλεψε τὴν εὐτυχίαν του...

Ἡ βασίλισσα βγήκε στὸν ἐξώστη τοῦ Παλατιοῦ καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ...

Ὁ βασιλῆας τότε νομίζοντας πῶς ἡ πέτρα ἔσωσε τὸ παιδί του, ἔτρεξε καὶ μὲ ταπεινὴν προσκύνῃσε τὸ φυλαχτό του τὸ τίμημα.

Κι' ἡ βασίλισσα πολὺ ἐπόνεσε... Σὰν κατὰ ζωντανόν, τὴν ἐμίσησε τὴν πέτρα, ποὺ ἀναίτητη δέχονταν ὅσα δὲν ἔβριξε καὶ φέριε ὅπου δὲν ἔσπειρε.

Μὰ ἐκείνη ἦταν πέτρα, καὶ ὅπως ἡ λατρεία δὲν τὴν ἄλλαξε, ἔτσι καὶ τὸ μῖσος τὴν ἄφηνε κρύα...

Μιὰ νύκτα, ἀγρία μονοκοῖτε ἡ ἐπανάστασι. Διὰ τρεῖς ἡμέρας μόνον τὴν αἰτία τῆς. Οἱ ἄλλοι, ἀγριοὶ καὶ ἀνήμεροι, ἡ βασίλισσα δὲν εἶνε τὰ ἐγκόσμια, ἀλλ' ἡ ἐξάγκυια τῶν ψυχῶν τους.

Ἡ μοναχικὴ ζωὴ δὲν ἐδόσε, ὅπως πολλοὶ θὰ νομίζον. Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται στίς χώρες ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν λειτουργίαν τῶν μοναστηρίων καὶ πολλὰς χιλιάδες ἀνθρώπων ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ ζοῦν μέσα στὰ μοναστήρια.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΚΟΤΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Πώς χαιρετούν τους ήγεμόνες των οί ιθαγενείς της Αφρικής. Η δουλοπρέπεια των λαών της Ασίας. Ο Γάλλος πρεσβευτής και ο Μέγας Μογγόλος. Ένα καλό μάθημα. Το «Σαλαμαλέκι» των Τούρκων. Μία χαριτωμένη περιγραφή του Πιέρ Λοτί. Ο χαιρετισμός των σοματωφύλων. Στην αυλή του βασιλέως Ηλίου. Η παροιμιώδης ευγένεια ενός βασιλέως. Η Γαλλική επανάσταση καταργεί την ευγένεια!... Η κυρία της αριστοκρατίας επί Ναπολέοντος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και άλλοτε έχουμε γράψει για τους παράδοξους τρόπους, με τους οποίους χαιρετούν ή διάφορες φυλές των πολιτισμένων λαών της γης. Σήμερα θ' ασχοληθούμε ακόμη μία φορά με το ζήτημα αυτό και θ' αναφέρουμε μερικώς από τους πιο αλλόκοτους και εξωφρενικούς χαιρετισμούς, όχι μόνο των αγρίων, αλλά και των πολιτισμένων λαών σε παλαιότερες εποχές.

Έτσι οι κάτοικοι της Ουγκάντας στην Αφρική, για να χαιρετήσουν τον ήγεμόνα τους ορίζονται με την κοιλιά καταγής και σφιγγορρίζουν, ανασηκώντας διαρκώς και κυλιόμενοι μέσα στη λάσπη. Οι ιθαγενείς πάλι Βούα—Ούσι της Κεντρικής Αφρικής, όταν βλέπουν τον ήγεμόνα τους ξαπλώνονται ανάσκελα κάτω και, σ' αυτή τη στάση, τον χειροκροτούν!

Στην Περσία, όταν ο σάχης βγαίνει από το παλάτι του και διασχίζει τους δρόμους της Τεχεράνης, οι υπήκοοί του, μόλις τον βλέπουν γονατίζουν κι αγγίζουν με το μέτωπό τους το χῶμα. Επίσης οι Μανδαίοι της Κίνας, όσους επρόκειτο να παρουσιαστούν στον αυτοκράτορά τους, ήταν υποχρεωμένοι ν' αγγίζουν με τη μύτη τους το πάτωμα!... Τό να σταθί κανείς όρθιος μπρός στους ήγεμόνες των ασιατικών χωρών θεωρείται ως τρομερό έγκλημα, τό όποιοι τιμωρείται πολλές φορές με θάνατο.

Άλλοτε μάλιστα οι άσιαται μονάρχαι ήθελαν νά επιβάλουν τους εξευτελιστικούς αυτούς χαιρετισμούς και σ' αυτούς ακόμη τους πρεσβεπτάς τών ευρωπαϊκών κρατών. Μά οι διπλωμάται, άνθρωποι έξυπνοι και τετραπέρατοι, κατάθρωναν νά ξεφεύγουν απ' αυτούς. Έτσι, κατά τόν 18ον αιώνα, ένας Γάλλος πρεσβευτής στην αυλή του Μεγάλου Μογγόλου, άρνήθηκε δρθά—κοπτά νά γονατίσθι μπροστά του. Έξω φρενών γ' αυτό, ο πανίσχυρος μονάρχης σκέφτηκε τότε τό έξης τέχνασμα γιά ν' αναγκάσθι τόν πρεσβευτή νά συμμορφωθί με τήν άσιατική έθιμοτυπία. Τοποθέτησε στην μέση τής πόρτας, απ' τήν όποία έμπαιναν οι πρεσβευται στην αίθουσα του θρόνου, μία σανίδα, όπως όποτε ν' αναγκάζωνται νά μπαίνουν με τά τέσσερα. Μά ο Γάλλος διπλωμάτης, πύ πονηρός απ' τό Μεγάλο Μογγόλο, όχι μόνο κατάθρωνόσε νά μη συμμορφωθί με τήν άπαιτησί του, αλλά και τόν προσέβαλε συγχρόνως. Μπήκε μέσ στην αίθουσα του θρόνου με τά τέσσερα, αλλά έγοντας γυρισμένα τά νύτα του προς τό πρόσωπο του Μεγάλου Μογγόλου!...

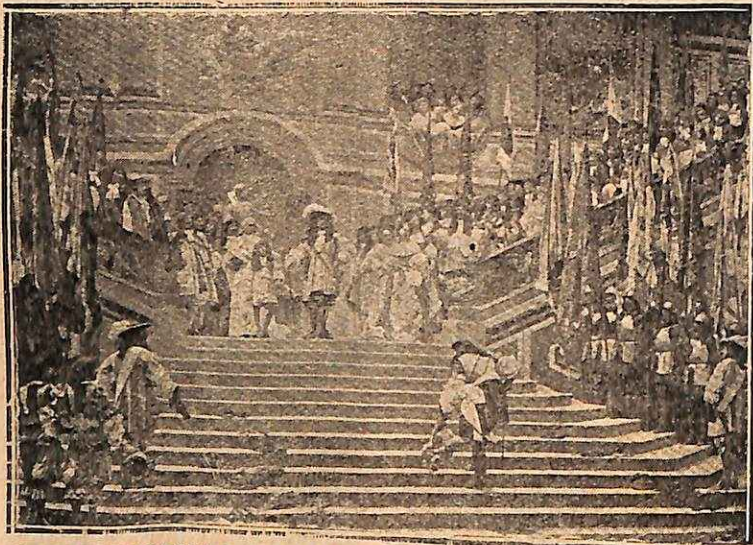
Ο Κινέζος ήγεμών κατάλαβε τό μάθημά του και από τότε έπαυε νά έχη τήν άξίωσι νά συμμορφώνωνται και οι ευρωπαίοι πρεσβευται με τήν άσιατική έθιμοτυπία. Στο Σιάμ, όπου ή έθιμοτυπία εινε αυστηρότερη από κάθε άλλο άσιατικό κράτος, κάθε άξιωματικός, ό όποιος γίνεται δεκτός σέ άρρόβας από τό βασιλέα, πρέπει καταγής με τά μούτρα μόλις μπαίνει στη βασιλική αίθουσα και

προχωρεί ως τά πόδια του θρόνου σούρνοντας και επικαλούμενος τήν έπείκεια του μονάρχου του.

Η συνήθεια των δουλικών και εξευτελιστικών αυτών χαιρετισμών εινε τόσο ριζωμένη στους λαούς της Ανατολής, όποτε οι κάτοικοι της, χαιρετούν έτσι όχι μόνο τους ήγεμόνας και τους άξιωματικούς, αλλά και αυτούς άκό-

τά ίδια, αλλά με τρόπο άφελή και χαριτωμένο, και όχι δουλικό, γίνονται με τό χαιρετισμό και στην Ιαπωνία.

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέυς Πιέρ Λοτί, σ' ένα από τά έργα του, περιγράφει πώς τόν άποχαρήτησε τό προσωπικό ενός πανδοχείου, στο όποιο είχε καταλύσει κατά τήν διαμονή του στην Ιαπωνία.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΠΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΗΛΙΟΥ.—Ο Λουδοβίκος 14ος δεχόμενος τόν Πρίγκηπα του Κονδὲ στο Άνάτορο των Βερσαλλιών, τό 1674.

(Κάτα τόν πίνακα του Ζερμ)

μη τους όμοιους των. Έτσι όταν ένας Τούρκος πηγαίνει νά επισκεφθί έναν άλλο, κάνει πώς σκύβει κάτω και πώς παίρνει μία φοβχτα χῶμα, τήν όποία σκορπίζει άπάνω στα μαλλιά του, ενώ συγχρόνως ύποκλίνεται βαθειά ψιθυρίζοντας:

—Σ α λ α μ α λ ε κ ο ύ μ ! (ή ειρήνη του Κυρίου νά εινε μαζί σου!).

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΩΝ.—Δύο νεοσύλλεκτοι πού βγαίνουν γιά πρώτη φορά από τό στρατόνα τους συναντούν στο δρόμο τους ένα κλητήρα Τραπεζίης και, παίρνοντας τόν γιά σερβιτόρο, τόν χαιρετούν, καθώς βλέπετε, ναυονκώτατα!

«Κ α λ ο τ α ξ ε ι δ ι !...» Έγώ έγραφα τότε προς αυτούς έν' άποχαρητιστήριο βλέμμα και τότε τους είδα νά σκύβουν άκόμα περισσότερο και ν' αγγίζουν με τό μέτωπό τους τό χῶμα... Παρέμειναν στη στάσι αυτή ως ότον τό άμάξι μου χάθηκε μακριά στο δρόμο... Κάθε φορά δέ πού γύριζα προς τό μέρος τους, έσπευδαν νά φέρον πάλι τό μέτωπό τους στη γή!...

Ας συγκρίνουμε όμως τώρα τους δουλοπρεπείς αυτούς χαιρετισμούς, τις κομικές αυτές παντομίμες με τόν τρόπο πού χαιρετούσαν κατά τους περασμένους αιώνες στην Ευρώπη. Έτσι θα δούμε ότι ο χαιρετισμός όχι μόνο δεν εινε μία ταπεινή έκδήλωσις δουλικότητας, αλλά μία χειρονομία, μία κίνησις λεπτή, ευγενική, χαριτωμένη, πού έκδηλώνει συγχρόνως τήν έκτίμησι, τό σεβασμό και τήν αγάπη...

Πόση πόησις αλήθεια δεν ύπήρχε στον χαιρετισμό των αρχόντων και των ίπποτων του μεσαίωνα... Οι άρχοντες πού παρουσιάζονταν μπροστά στην έλεγκτή τους, γυρίζοντας νικητές απ' τόν πόλεμο, καθώς και οι τροβαδούροι πού τους δεχόντουσαν τούς άτυχούς των ή πυργωδέσποινες, γονάτιζαν μπροστά τους, φέρνοντας τό χέρι στην καρδιά τους.

Επίσης πόση περηφάνεια δεν ύπήρχε στον τρόπο με τόν όποιον χαιρετούσαν οι σωματοφύλακες και οι ευγενείς κατά τό 16ον και τόν 17ον αιώνα. Μόλις έβλεπαν κανένα γνωστό τους, έβγαζαν γοργά-γοργά τό μεγάλο τους καπέλλο, τό έφερναν ένα γύρο μπροστά τους, όπως όποτε τά φτερά τους νά σαρώσουν λίγο τό χῶμα, ενώ συγχρόνως ύποκλινόντουσαν. Κατόπιν έφερναν πάλι γρήγορα τό καπέλλο στο κεφάλι τους, διαγράφοντας μ' αυτό μία μεγάλη καμπύλη! Όσοι από τους άναγνώστες μας έχουν διή στο θέατρο τό «Συρανό ντε Μερζεράκ» του Ροσάν, θα έθαύμασαν χωρίς άλλο τό χαιρετισμό αυτό ά λ ά μ ο υ σ κ ε τ α ί ρ !

Η αυλή της Γαλλίας επί Λουδοβίκου 14ου ήταν ένα άσπύγκριστο σχολείο πολιτισμού και ή ευγένεια είχε φτάσει σ' αυτή τότε στο μεγαλύτερο σημείο της εξέλιξής της. Ο ίδιος ο Λουδοβίκος 14ος έδινε πρώτος τό παράδειγμα στα ζήτληματα της ευγενείας. «Ποτέ—γράφει σχετικώς ο Σαιν-Σιμόν—ό βασιλεύς δεν περνούσε μπροστά από γυναίκες, έστω και άν αυτές ήσαν καμαριέρες των άνακτόρων, χωρίς νά βγάλι τό καπέλλο του».

Τόση ήταν ή ευγένεια των αρχόντων κατά τήν εποχή εκείνη, όποτε και στα πεδία των μαχών, οι άξιωματικοί των αντίπαλων στρατευμάτων, πριν άρχίσει ή μάχη, χαιρετιόντουσαν μεταξύ τους. Περίφημο σχετικώς εινε και τό παρακάτω ανέκδοτο, τό όποιον άσφαλώς θα έξερουν οι άναγνώστες μας:

Πρό της μάχης του Φονταينوά, οι Άγγλοι άξιωματικοί χαιρετίσαν τους

Γάλλους, βγάζοντας τά καπέλλα τους. Οι Γάλλοι άξιωματικοί τούς ανταπέδωσαν άμέσως τό χαιρετισμό τους. Τότε ο λόρδος Καίη, ό άρχηγός των Άγγλων εφώνασε:

—Κύριοι Γάλλοι, άρχίσατε τό πυρ! Μά ό άρχηγός των Γάλλων, ό κόμης ντ' Ουερός, τού άπάντησε:

—Κύριοι Άγγλοι, δεν πυροβολούμε ποτέ πρώτοι. Άρχίσατε σεις...

Και, λέγοντας αυτά, χαιρέτησε ίπποτικά τους αντίπαλους του βγάζοντας τό καπέλλο του. Μά τήν ίδια στιγμή, οι Άγγλοι άρχισαν νά πυροβολούν και ό κόμης Ουερός πλήρωσε με έπτά σφαίρες στο κορμί του τήν ευγενική αυτή χειρονομία του...

Μά όλες αυτές τις λεπτότητες και τις ευγένειες, τις σάρωσε ή δυνατή πνοή της Γαλλικής Επανάστασεως. Τους λεπτούς τρόπους τους διαδέχτηκαν άλλοι τρόποι, άπτότεροι και λαϊκοί.

Έτσι μ' ένα διάταγμα της Επαναστατικής Συνελεύσεως τό «εις» αντικαταστάθηκε με τό «σύ» καί τό «κύριος» με τό «πολίτης». Συγχρόνως άπαγορεύθηκε και ό χαιρετισμός δι' ύποκλίσεως και άποκαλήψεως, ως άνάξιος έλευθέρων ανθρώπων. Όταν δυό επαναστάται συναντάντο στο δρόμο, έπρεπε νά πλησιάζουν ό ένας τόν άλλον με τό κεφάλι ψηλά και νά κοιτάζονται μέσ' στα μάτια...

Έτσι ή παράδοσις της ευγενείας είχε χαθεί πιά γιά πάντα. Όταν άργότερα, επί Διευθυντηρίου, οι κομψοί όμοιοι της εποχής θέλησαν νά επαναφέρουν τις παλαιές συνήθειες, όταν ήθελαν νά δείχνουν πώς είχαν άριστοκρατικούς τρόπους, φαινότουσαν κομικοί.

Και ό Ναπολέων, όταν έγινε αυτοκράτωρ προσπάθησε νά επιβάλι διά διατάγματος στο Παλάτι τήν έθιμοτυπία πού επικρατούσε επί του καταλυθέντος βασιλικού καθεστώτος. Όλες ή κυρίες της αυλής έτρεξαν τότε στον περίφημο χοροδιδάσκαλο της εποχής Ντεπρεώ γιά νά τις μάθι πώς νά ύποκλινώνται και πώς νά χαιρετούν. Όταν τέλος πάντων έμαθαν όλες τους νά φέρνουν όπως πρέπει έγινε μία μεγάλη δεξίωσις στα άνάτορα του Κερμαυκού.

Άλλ' άς δώσουμε τό λόγο στην «Ρεφωζά, ή όποία, σ' Άπομνημονεύματά της, περιγράφει τήν τελετή αυτή: «Ο αυτοκράτωρ καθόταν στο θρόνο του, έχοντας άριστερά του τήν αυτοκράτειρα. Η κυρία της αυλής άρχισαν τότε νά παρελαύνουν μπροστά τους και, καθώς έφταναν μπρός στο θρόνο, ύποκλινόντουσαν σιωπηλές. Η τελετή εγγήτευσε στην άρχή τόν αυτοκράτορα, ό όποιος, από ματαιοδοξία, έδχαριστιόταν στην έθιμοτυπία. Μά στο τέλος άρχισε νά πλήττει θανάσιμα και διάταξε τόν αλάρχη νά τελειώνη. Με δυσκολία δέ κατάθρωναν νά τόν πείσουν νά μείνι ως τό τέλος...» Η γυναίκες των στρατηρχών του Ναπολέοντος ήσαν ός επί τό πλείστον όπως ή περίφημη κυρία Σάν-Ζέν, λαϊκής καταγωγής. Φαίνεται λοιπόν με πόση άδεξιότητα έκαναν τις ύποκλίσεις τους και τί γέλια θα προκάλεσαν σέ όσους είχαν γνωρίσει τή χάρι και τήν κομψότητα των κυριών της παλαιάς βασιλικής αυλής.

Στην εποχή μας, όπως όλα τά πράγματα, έτσι και ό χαιρετισμός έχει χάσει κάθε του χάρι και ποιήσι. Και μόνο μέσ' στα σαλόνια της παλαιάς αριστοκρατίας—όχι της αριστοκρατίας των νεοπολιτών—μπορεί νά συναντησθι κανείς ανθρώπους πού νά ξέρουν νά χαιρετάνε!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ

Ένας μεγάλος Ρήγας της Ανατολής άπόχτησεν ένα μονακριβό παιδί. Χρόνια και χρόνια τό περιέμενεν ο Ρήγας τό βασιλόπουλο. Χρόνια και χρόνια τό περιέμενεν ό λαός του. Ο Ρήγας έκινδύνευε νά πεθάνη άκληρος. Στα τελευταία έδωκεν ό Θεός κι' εγγενήθηκε τό παιδί. Μά τό βασιλόπουλο, μόλις άνοιξε τά μάτια του στον κόσμο και κίτταξε τριγύρω του με τό μεγάλη γαλανά του μάτια, αντί νά κλάψι όπως όλα τ' άλλα παιδιά, σιγοάνοιξε τό στοματάκι του κι' άρχισε νά χαμογελά.

Όλοι οι μεγάλοι κι' όλοι οι σοφοί του παλατιού έμαζεύτηκαν επάνω από τή χρυσή κοίνα νά ιδούν τό παράξενο μωρό. Οι σοφοί έσκιψαν τά κεφάλια τους με τά μακριά τους κάτασπρα μαλλιά, οι μάγοι κίτταξαν τ' άστέρια και γυρίζοντας κατά τό Ρήγα, τού ειπαν:

—Τό παιδί αυτό θα γίνι μεγάλος σοφός και μεγάλος μάγος, μεγαλείτερος από μās...

Τό μωρό, σάν νάνουσε τά λόγια των σοφών και των μάγων, έκάρφωσε τά μάτια του επάνω στις άσπρες τούς γενειάδες κι' έχαμογέλασε πάλι.

Τό βασιλόπουλο έμεγάλωσε μέσα στα πούπουλα και μέσα στα χρυσάφια. Ο Ρήγας τό πότιζε με τού πούλιού τό γάλα. Σκλάβοι και σκλάβες τό παρόστεκαν μέρα και νύχτα. Μά τό βασιλόπουλο ήταν πάντα χλωμό κι' άρρωστημένο και τά μεγάλα γαλανά του μάτια ήσαν πάντα γυρισμένα καταγής.

Ο Ρήγας εκάλεσεν όλους τούς γιατρούς από Ανατολή και Δύσι. Κι' οι γιατροί με τά γιατροσόφια και τά βότανα τους μαζεύτηκαν επάνω από τή χρυσή κοίνα. Άνοίξαν τά γιατροσόφια τους κι' άρχισαν νά μιλούν λατινικά άναμεταξύ τους. Και τό βασιλόπουλο, χλωμό κι' άρρωστημένο, επάνω στα πούπουλά του προσέφαλα, τούς έκίτταξε με τά μεγάλα του μάτια. Και σάν νά κατάλαβαν τά λατινικά τους και σάν νά ξεδιάλυνε τή σοφία τους, χαμογέλωσε πάλι, χαμογέλωσε όλοένα.

Τά χρόνια περνούσαν. Τά βότανα και τά μαντζούνια των γιατρών δεν άπαργινές πού δεν βασιλεύει ποτέ ό ήλιος, πήγαν κεί πού πέφτουν οι μεγάλοι καταράχτες από τούς θεόρατους βράχους, περάσαν από τις θάλασσες πού κυλούν τά βουνά τά παγωμένα κι' άσπροβόλουν μέσα στα σκοτάδια. Έβγιναν κι' έσφριγίνισαν στα δάση πού κελαιδούν τά όραϊότερα πουλά του κόσμου... Οι δασκάλοι ακολουθούσαν από κοντά κι' έξηγουσαν τά ιν-

τία, σιγοάνοιγε τά χλωμά του χείλια κι' έχαμογέλωσε.

Ο Ρήγας τό πήρε κατάκαρδα. Τά νεράματα των είχαν πλακώσει και, βλέποντας τό παιδί του τό άμύλητο και τό άρρωστημένο, θυμήθηκε τά λόγια των μάγων και των σοφών, πού τού ειπαν πώς τό βασιλόπουλο θα γίνι πύ μεγάλος μάγος και πύ μεγάλος σοφός απ' αυτούς, και τά δάκρυα τού ήρθαν στα μάτια. Εφώνασε τούς μάγους και τούς σοφούς του παλατιού τριγύρω του και τούς ειπε νά χαιθούν από τά μάτια του, νά φέγουν άμέσως από τό παλάτι.

Έβδωξε τούς μάγους και τούς σοφούς ο Ρήγας και πήρε τό μονακριβό του και τράβηξε σέ μακρινό ταξείδι.

Ο κ. Παύλος Νιρβάνας

μήπως και τά δάμματα του κόσμου κι' ή τέχνης των ανθρώπων στις ξένες χώρες άναστήσουν τήν ψυχή τού παιδιού του και δυναμώσουν τό κορμί του. Πήρε τό παιδί του ο Ρήγας, άρρώστως τή βασιλική του φρεγάδα κι' έτοράβηξε στο μακρινό ταξείδι.

Έσχίσανε τά πέλαγα από Ανατολή σέ Δύσι, πήγαν στις χώρες τις άπαργινές πού δεν βασιλεύει ποτέ ό ήλιος, πήγαν κεί πού πέφτουν οι μεγάλοι καταράχτες από τούς θεόρατους βράχους, περάσαν από τις θάλασσες πού κυλούν τά βουνά τά παγωμένα κι' άσπροβόλουν μέσα στα σκοτάδια.

Έβγιναν κι' έσφριγίνισαν στα δάση πού κελαιδούν τά όραϊότερα πουλά του κόσμου... Οι δασκάλοι ακολουθούσαν από κοντά κι' έξηγουσαν τά ιν-

—Φτωχό παλληκάρι! Δεν έβλεπε παρατέρα από τή μύτη του! Οι μάγοι κι' οι σοφοί κυταγίτηκαν άναμεταξύ τους κι' ειπαν:

—Φτωχό παλληκάρι! Έβλεπε πύ βαθειά απ' όλους μας. Τά κλειστά του μάτια βλέπουν τώρα τά μυστήρια της άλλης ζωής...

Και τό βασιλόπουλο, πού έβλεπε με τά κλειστά του μάτια τά μυστήρια της άλλης ζωής, χαμογέλωσε με τό ίδιο χαμόγελο, κάτω από τά νεκρολούλου-
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΠΙΣΕΓΚΡΥ

Από καταφύγιο σε καταφύγιο. Όπου μπαίνουν οι προδότες και οι κατάσκοποι στη μέση. Ο Πισεγκρύ δμα προδοσίας. Τα χρήματα του αίματος. Η δραματική νύχτα. Οι αστυνομικοί περικυκλώνουν το σπίτι του συνωμότη. Η απεγνωσμένη αντίστασις του Πισεγκρύ. Στη φυλακή του Τάμπλ. Αυτόκτονία ή δολοφονία; Ένα ιστορικό μυστήριο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο ποιά μέτρα έλαβε ο Βοναπάρτης για τη σύλληψη του αντιπάλου του στρατηγού Πισεγκρύ, ο οποίος συνωμοτούσε εναντίον του και πώς κατόρθωσε να τον αποκλείσει μέσα στο Παρίσι.

Ο Πισεγκρύ, ξέροντας πως, αν έπεφτε στα χέρια του θανασίμου εχθρού του, ήταν χαμένος, για να μην ανακαλύψουν οι αστυνομικοί τα ίχνη του, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να αλλάξει διαρκώς καταφύγιο.

Ένα βράδυ, αλαλιμένος πειά καθώς ήταν από την αδιάκοπη καταδίωξη και μη βρίσκοντας πειά πουθενά άλλο, αναγκάστηκε να πάη στο σπίτι κάποιου μετρίου εμπόρου, ονομαζομένου Τρένι, στην οδό Βιδιέν. Έκει, τον διόρησε κάποιος γνωστός του, Ντεζιρέ Ζολικλέρ, για τον οποίον ο Πισεγκρύ είχε την ιδέα πως ήταν άφοσιμος στην ιδεολογία των βασιλοφρόνων, μα ο οποίος στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά κατάσκοπος της αστυνομίας, ένα βρωμερό υποκείμενο.

Ο ρόλος που έπαιξε ο Ζολικλέρ σ' αυτή την υπόθεση ήταν πολύ άτιμος. Έγνώριζε τον Πισεγκρύ από καιρό και είχε κατορθώσει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του. Γι' αυτό όταν είδε τι προσπάθειες κατέβαλε ο ύπουλός της αστυνομίας Φουσέ, για να ανακαλύψη τον άρχηγό των βασιλοφρόνων, παρουσιάστηκε μπροστά του και του έδήλωσε ότι θα κατώρθωνε μέσα σε λίγες μέρες να ανακαλύψη τον Πισεγκρύ.

Πράγματι, ο Ζολικλέρ βρήκε τα ίχνη του άρχισυνωμότη και, αφού τον συνήνησε και του εξασφάλισε ο ίδιος ως καταφύγιο το σπίτι της οδού Βιδιέν, παρουσιάστηκε πάλι στον ύπουλό της αστυνομίας και του απέκάλυψε πού βρισκόταν κρυμμένος ο τόσο καταζητούμενος άρχισυνωμότης.

Μολαταύτα ούτε αυτή τη φορά η Αστυνομία κατόρθωσε να τον συλλάβη. Όταν οι αστυνομικοί περιεκυκλώσαν κατά εκατοντάδες το σπίτι της οδού Βιδιέν και εισήλθαν μέσα σ' αυτό, ο Πισεγκρύ είχε γίνει πειά άφαντος.

Τό βέβαιο σχετικάς είναι ότι ο Πισεγκρύ είχε καταλάβει τον κίνδυνο που διέτρεχε μέσα στο σπίτι αυτό, είχε καταλάβει ότι δεν είχε καμιά ασφάλεια και γι' αυτό δεν θέλησε να μείνει περισσότερο εκεί.

Τό εγκατέλειψε λοιπόν κατά τις τελευταίες ημέρες του Φεβρουαρίου και έπηγε να εγκαταστήθηκε σ' ένα μικρό οίκημα της οδού Καμπανέ, το οποίο του είχε εξασφαλίσει ένα υποκείμενο όχι λιγότερο ύποπτο, βρωμερό και μυστηριώδες από το Ζολικλέρ.

Τό υποκείμενο αυτό, αν και δεν είχε πολύ καιρό πού είχε γνωριστεί με το στρατηγό, είχε κατορθώσει ωστόσο να κερδίσει την εμπιστοσύνη του. Ο Πισεγκρύ τον είχε κάνει φίλο του και τον χρησιμοποιούσε για οδηγό του.

Τό πρόσωπο αυτό ονομαζόταν Λεμπλάν και δεν ήταν κι' αυτός παρά ένας κατάσκοπος της αστυνομίας, ο δ-

ποιος ήξερε να κάνει τη δουλειά του καλύτερα από το Ζολικλέρ. Ωστόσο κι' οι δυο έπαιξαν τον ίδιο ρόλο στην τραγική αυτή υπόθεση: Έξασπτησαν τον Πισεγκρύ και του προσοπήθηκαν τον άφοσιωμένο και το φίλο, ενώ ο πραγματικός τους σκοπός ήταν να τον προδώσουν και να τον παραδώσουν στην αστυνομία...

Όταν ο Λεμπλάν έτοποθέτησε το θύμα του στο σπίτι της οδού Καμπανέ, δεν έπαιξε να του προσοπήσει το φίλο. Τόν διεβεβαίωνε μάλιστα, για να τον καθησυχάσει και να μη ζητήσει να αλλάξει και πάλι καταφύγιο, ότι εκεί πού βρισκόταν τώρα δεν διέτρεχε κανένα άπολύτως κίνδυνο.

Έτσι, ο Πισεγκρύ, ύστερ' από τόσες καταδιώξεις και περιπέτειες, είχε αρχίσει να ησυχάζει κάπως. Έσπεύτταν να ξεκουραστεί λίγο και έπειτα, συνεννοούμενος, με τη μεσολάβηση του Λεμπλάν, με τους άλλους βασιλόφρονες να ξαναρχίσουν τη δράση του κατά του Βοναπάρτου.

Ήταν ο δυστυχής βέβαιος πως δεν διέτρεχε πειά κανένα κίνδυνο. Πού να υποψιαζόταν ότι ο Λεμπλάν τον είχε πουλήσει αντί εκατό χιλιάδων φράγκων.

Πράγματι, ο Λεμπλάν όταν είδε ότι δεν υπήρχε πειά κανένας κίνδυνος να του ξεφύγη το θύμα του, παρουσιάστηκε στον ύπουλό της Αστυνομίας Φουσέ και του έδήλωσε ότι μπορεί να του παραδώσει τον Πισεγκρύ όποια ώρα ήθελε.

Διευθύνθηκε άμέσως σε κάποιο γει-

Ο Φουσέ, αφού εβεβαίωσε ότι ο συνωμότης του του έλεγε την αλήθεια, τον έρώτησε: — Πόσα θέλεις; — Διακόσιες χιλιάδες φράγκα! απάντησε ο Λεμπλάν.

Τό ποσό όμως αυτό φάνηκε υπερβολικό στον ύπουλό και, ύστερ' από πολλές συζητήσεις μαζί με τον καταδότη, κατόρθωσε να το κατεβάσει σε 100.000 φράγκα, τις οποίες ανέλαβε δι' έγγραφου, σωζομένου ως σήμερα, την υποχρέωση να του πληρώσει μόλις θα εβετυγχάνετο η σύλληψη.

Τό ίδιο βράδυ κατά τις 9, ο προδότης έπεσκέφθη το ν Πισεγκρύ, κουδέντισσε λίγη ώρα φιλικά μαζί του και έπειτα τον άποχαιρέτησε, αφήνοντάς του το χέρι.

Μά δεν έφυγε άμέσως απ' το σπίτι. Αντί να διευθυνθή προς την έξοδο, κρύφτηκε στο διάδρομο κι' από κει παρακολούθησε τις κινήσεις του στρατηγού...

Ο Πισεγκρύ, μη υποψιαζόμενος τίποτε, έφαγε ήσυχά και έπειτα γδύθηκε, φόρεσε τα νυχτικά του και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του, όπου έμεινε κανένα τέταρτο δια-

βάζοντας κάποιο βιβλίο. Έπειτα όμως φάνηκε νύσταξε και έκλεισε το βιβλίο και έδοσε το φως...

Ο Λεμπλάν τότε, πατώντας στίς

μύτες των ποδιών του, προχώρησε ως το δωμάτιό του και, αφού εβεβαίωσε πως ο στρατηγός είχε άποκοιμηθεί πειά, βγήκε έξω, παίρνοντας το κλειδί της έξοδου.

Διευθύνθηκε άμέσως σε κάποιο γει-

Ο Λεμπλάν, αφού εβεβαίωσε ότι ο συνωμότης του του έλεγε την αλήθεια, τον έρώτησε: — Πόσα θέλεις; — Διακόσιες χιλιάδες φράγκα! απάντησε ο Λεμπλάν.

Τό ποσό όμως αυτό φάνηκε υπερβολικό στον ύπουλό και, ύστερ' από πολλές συζητήσεις μαζί με τον καταδότη, κατόρθωσε να το κατεβάσει σε 100.000 φράγκα, τις οποίες ανέλαβε δι' έγγραφου, σωζομένου ως σήμερα, την υποχρέωση να του πληρώσει μόλις θα εβετυγχάνετο η σύλληψη.

Τό ίδιο βράδυ κατά τις 9, ο προδότης έπεσκέφθη το ν Πισεγκρύ, κουδέντισσε λίγη ώρα φιλικά μαζί του και έπειτα τον άποχαιρέτησε, αφήνοντάς του το χέρι.

Μά δεν έφυγε άμέσως απ' το σπίτι. Αντί να διευθυνθή προς την έξοδο, κρύφτηκε στο διάδρομο κι' από κει παρακολούθησε τις κινήσεις του στρατηγού...

Ο Πισεγκρύ, μη υποψιαζόμενος τίποτε, έφαγε ήσυχά και έπειτα γδύθηκε, φόρεσε τα νυχτικά του και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του, όπου έμεινε κανένα τέταρτο δια-

βάζοντας κάποιο βιβλίο. Έπειτα όμως φάνηκε νύσταξε και έκλεισε το βιβλίο και έδοσε το φως...

Ο Λεμπλάν τότε, πατώντας στίς μύτες των ποδιών του, προχώρησε ως το δωμάτιό του και, αφού εβεβαίωσε πως ο στρατηγός είχε άποκοιμηθεί πειά, βγήκε έξω, παίρνοντας το κλειδί της έξοδου.

Διευθύνθηκε άμέσως σε κάποιο γει-

Ο Στρατηγός Πισεγκρύ

Η σύλληψη του Πισεγκρύ.

(Χαλκογραφία της εποχής)

την απεγνωσμένη του αντίστασι, κατόρθωσαν στο τέλος να τον δέσουν, στερεά χειροπόδαρά και να τον μεταφέρουν μ' ένα άμαξι στη φυλακή του Τάμπλ και να τον φυλακίσουν στο ίδιο κελί όπου προ δωδεκαετίας είχαν φυλακιστεί και ο Λουδοβίκος 16ος μαζί με τη Μαρία Άντουανέτα.

Στη φυλακή του Τάμπλ ο Πισεγκρύ άπομονώθηκε άσπρηά και άπαγορεύτηκε κάθε έπικοινωνία μαζί του. Έλάχιστα άλλωστε έμεινε εκεί μέσα...

Τη δεύτερη μέρα το πρωί, όταν ο δεσμοφύλακας άνοιξε το κελί του άντικρυς ένα τραγικό θέαμα.

Είδε τον Πισεγκρύ νεκρόν άπάνω στο κρεβάτι...

Μιά λουρίδα πανί δεμένη σε θηλειά γύρω απ' το λαιμό του φανέρονε πως ο δυστυχής στρατηγός είχε στραγγαλιστεί μόνος του κατά τη διάρκεια της νύκτας.

Αυτή τουλάχιστον ήταν η έπίσημη έκδοσις περί του θανάτου του.

Μά μόλις το πράγμα έγινε γνωστό στο Παρίσι, άγνωστο πως, έκυκλοφόρησε η φήμη πως ο Πισεγκρύ είχε στραγγαλιστεί κατά τη διάρκεια της νύκτας από τους νικητοφύλακας.

Πολλοί έπίστεψαν τότε αυτή τη φήμη, την οποία και σήμερα άκόμη παραδέχονται πολλοί ιστορικοί.

Η αλήθεια όμως δεν θα εξακριβωθεί ποτέ...

Έπειτα από μερικά χρόνια, όταν η βασιλεία παλινεστρώθηκε στη Γαλλία, ο Λουδοβίκος 18ος θυμήθηκε τον Πισεγκρύ και τις υπηρεσίες που είχε προσφέρει στη βασιλική ιδεολογία και διέταξε και του έστησαν έναν άνδριάντα, στην πατρίδα του, το Άρμπον.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΣΕ ΜΟΝΑΧΟ...

(ΤΗΣ ΑΔΑΣ ΝΕΓΚΡΙ)

Έλα σμά μου, ώ, έλα δώ να χύσω τους πόνους της καρδιάς, τά βάσα-

πού τόσα χρόνια βρίσκονται πνιγμένα μέσα στην έρημ, τη φτωχή καρ-

διά μου... Θέλω να κλάψω!

Στο μαλακό το στήθος σου, ώ, άσε να γείρω το κεφάλι άποσταμένο σαν το πουλί που κρύβει στα φτε-

ρήν κεφαλή σαν είνε τρομαγμένο... Ζητώ ήσυχία!

Στ' ώραίο πρόσωπό σου, ώ, άφρσε με τ' άγέλι να κολλήσω φλογισμένο και να σου πώ τη μοναχή τη λέξι που τόμαυλό μου μόρε τραλλυμένο...

Γυρεύω άγάπη!

Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξααιρετικώς κα-

λάς τιμάς παλαιά βιβλία και δλοκλή-

ρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα πα-

λαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λι-

θογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έκδοθέντα μέχρι το 1900, ε-

φημερίδας, βιβλία έξων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία από γρα-

φεία μας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Μιά λίμνη... σαπουνισό! Ένας τρομερός έρκος. Οι ύπασπισται του βασιλέως του Σιάμ. Μιά Βενετσάνικη πρόληψις. Πώς έδγθηκε η λέξις «Μπεμπές». Η θρησκεία των Περωίν. Ο χορός του αίματος, κ.τ.λ.

Στη Νικαράγουα υπάρχει μιá λίμνη, η Νέζπα, της οποίας το νερό περιέχει τόση μεγάλη ποσότητα σόδας, ποτάσης και μαγνησίας, ώστε αν βουτήξετε μέσα ένα πανί και το τρίψετε κατόπιν, κάμνει σαπουνίδα, σαν να χρησιμοποιήσατε σαπούνι.

Τό νερό αυτό έχει και ένα άλλο προτέρημα: Θεραπεύει τελείως τους ρευματισμούς.

Αί, και να το είχαμε εδώ στην Ελλάδα! Πόσοι γερούσιασαι θα γλύτωναν!...

Ο έρκος, τον οποίον δίνουν οι προσλαβέντοι στην Αύλη του Σιάμ, ως ύπασπισται του βασιλέως, είνε φοβεροί και τρομεροί. Ίδού τον: «Νά μου χυθή το αίμα σταγόνα προς σταγόνα.

Νά πείση κεραυνός και να με κόψη στα δύο.

Νά γοητιστώ για όρεκτικό σε κροκίδελο πεινασμένο.

Νά καταδικασθώ να μεταφέρω νερό με τρύπα δοχείο.

Η φυγή μου να ξαναγορίση μετά το θάνατό μου στο σώμα ενός σκλάβου.

Μετά το θάνατό μου να βασανίζομαι τόσα χρόνια, όσοι είνε οι κόκκοι της άμμου.

Νά ξαναγεννηθώ κωφάλαλος και άνόστιος για το κάθε τι.

Νά βασανίζομαι, τέλος, διαρκώς από το Σατανά (Πρίει Γιώμ), αν παρσώ τον έρκο μου πού δίδω σήμερα στο βασιλέα μου».

Στη Βενετία υπάρχει η πρόληψις πως όταν άποθάνη κανείς σε ξενοδογείο, ο άρχιερός του δωματίου πού έμεινε θα κληρωθή κατά την πρώτη ποσειγ κλήρωσι του λαχείου και θα κερδίσει το μεγαλύτερο ποσό!...

Έρερετε από πού προήλθε η λέξις «Μπεμπές»; Άκούστε λοιπόν για να μάθετε.

Τά μικρά παιδιά άρχισαν να τα λέν «Μπεμπές» από τα μέσα του παρελθόντος αιώνας, από κάποιον περίφημο νάνο, ο οποίος έζωσε τότε και ονομαζόταν Bebe.

Ο Bebe αυτός είχε γεννηθή στη Λωρραίνη κατά το έτος 1741, από ύγιεινους γονείς, ήταν δε μικροσκοπικότατος.

Όταν έβάρφισαν τον νάνο αυτό, τον έπήγαν στην εκκλησία μέσα σ' ένα... πιπίο, σε ηλικία δε ένος και ήμισους έτους, τον ζύγισαν και τον βρήκαν να έχει βάρος 7 λίτρων.

Σε ηλικία 8 ετών τον πήγαν στην Αύλη του βασιλέως της Πολωνίας Στανισλάου, όπου έ-

μεινε διασκεδάζοντας με τα άστεία του τον άνακτα, μέχρι του θανάτου του, πού έπληθε στο 23ο έτος της ηλικίας του.

Η γυναίκα του, νάνος κι' αυτή, άπέθανε σε ηλικία 70 ετών.

Από τον Μπεμπέ αυτόν, έπεκράτησε στην Αύλη της Πολωνίας να λένε «Μπεμπές» τά μικρά παιδιά, κι' από την Πολωνία η λέξις «Μπεμπές» έγινε γνωστή σ' όλη την Ευρώπη.

Οι Πέρσαι, καθώς είνε γνωστόν, αντί του Μωάμεθ, πού λατρεύουν τόσα εκατομμύρια μουσουλμάνων, ά-

ντά το αίμα του μιá πέννα και γράφει ένα ρητό του Κορανίου εις δόξαν του 'Αλλάχ!

Έννοείται ότι ο κόκκινος αυτός χορός του αίματος έχει και τα όματά του. Όσοι όμως πεθαίνουν, πεθαίνουν εύτυχώς, γιατί το όνομά των θ' αναγραφή στο βιβλίο των μαρτυρούντων για τον Χουσείν και τά κατορθώματά των θα τα ψάλλη ένας από τους ποιητάς της πατρίδας των.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Έλπιζω, παιδί μου, λέγει: η μητέρα στο γυϊό της πού του γάμου του, ότι από δώ και πέρα θα βάλης μυαλό και θα άφήσης κατά μέρος τις άνοσιές...

— Ναι, μητέρα. Έλπιζω κι' εγώ ότι η τελευταία μου άνοση θα είνε δ... γάμος!

— Ο ιερεύς ένος χωριού, θέλοντας να παρηγορήσει ένα συγχωριανό του για το θάνατο της συζύγου του, μετ' από τών άλλων, πού έπτε:

— Μη στενοχωριέσαι. Την έπηρε ο Θεός!

— Ο Θεός την έπηρε; «Ω, τον άποτυχισμένο!...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΪΕΜΟ

Περαιτέρω από τά παιδιά σου στα γεραστά όσα και συ ο ίδιος θα κάνης για τον πατέρα σου.

Πιπτακός. Ο λαός μοιάζει με τά παιδιά. Θυμιάζει ότι δεν ένοσεί.

Ούγκω. Ότι έγινε γελαίο δεν είνε παιά επικίνδυνο. Κάμεν Σόλδα.

Η έργασία κι' η χαρά είνε δυό πράγματα πού προκαλούν το ένα το άλλο.

Ρανάν. Εύτυχισμένη ζωή δεν ύπάρχει. Ύπάρχουν μόνον εύτυχισμέ-

νες μέρες.

Ούγκω.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Δ. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς προαναγγέλλουν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, θα φορεθούν πολύ κατά το καλοκαίρι, μπλούζες σχεδίου «σεμιζέ», άσπρες, ή από «σουά-έκρυν», με σκούρες φούστες.

— Συχνά ή μπλούζες αυτές θα γαρνίζονται με μία μακρὰ γραβάτα από ύφασμα «εμπριμέ», της οποίας ή άκρες θα περνούν μέσα από τη ζώνη. Η ζώνη αυτή θα είναι συνήθως από δέρμα.

— Έπ'αυτο από τις σεμιζέτες αυτές, θα φορέσουμε, αν θέλουμε, κατά τις δρασερές ιδίως ήμέρες, ένα μικρό κοντό μπλοκέ, άσπρι με τη φούστα.

— Άρκετά καλοκαιρινά φορέματα θα έχουν κορσάκι ίσια, γαρνισμένα με ήλλιπαλλήλες όριζόντιες πιέτες. Η γαρνιτούρα αυτή όμως πηγαίνει μόνο στις λεπτές και ύψηλες κυρίες. Επίσης πολλά κορσάκια θα γαρνίζονται εμπρός με σειρές από φιόγκους. Έννοείται ότι και αυτή ή γαρνιτούρα πηγαίνει σε λεπτά μόνο σώματα.

— Η κυριότερη γαρνιτούρα των καλοκαιρινών φορεμάτων θα είναι τα βολάν και τα πλισέ. Θα ίδουμε μάλιστα κατά το εφετεινό καλοκαίρι και πολλές ζακέτες και επανωφόρια γαρνισμένα όλογυρα κάτω με βολάν.

— Στα φορέματα, τα βολάν θα προσαρμόζονται κατά διαφόρους τρόπους. Άλλα θα πηγαίνουν ίσια, άλλα θα γίνονται πλισέ και άλλα θα είναι βαλμένα διαγωνίως.

— Θα ίδουμε ακόμη και βολάν μικρά, σουρωτά, και βολάν μεγάλα «άν-φόρμ».

— Τα ελαφρά φορέματα θα γαρνίζονται με ήλλιπαλλήλες σειρές από βολάν πλισέ, τέσσερες ως πέντε.

— Η μεταξωτές ζακέτες, και πρό πάντων όσες θα είναι καμωμένες από ταφτά, θα γαρνίζονται επίσης με σειρές από στενά βολάν, πλισέ.

— Δεν θα είναι όμως απαραίτητο να είναι βαλμένα κατά σειρές τα βολάν αυτά. Η εφετεινή μόδα επιτρέπει να τα τοποθετήσουμε όπως θέλουμε. Π. γ. ένα φορεματάκι από μπλέ-μαρέν ζωζέτα, σχεδίου «πρενσέ», μοντέλλο του Παρισινού οίκου Παπού, γαρνίζεται έντελώς ιδιόρρυθμα με στενά βολάν πλισέ. Η φούστα είναι κάτω άνηση—πίο μακρὰ πίσω και γαρνίζεται με τρία επίσης άνησα βολάν. Το φόρεμα γαρνίζεται κάτω από τους γοφούς με τρία λοζά βολάν. Επίσης τρία βολάν περιβάλλουν το κορσάκι λοζά, από τον δεξιό ώμο. Ο άριστερός ώμος μένει άγαν-νίσιος. Τέλος τα μανίκια γαρνίζονται με δυό ήμισια βολάν.

— Τα μεταξωτά ταχίς με φούστες «άν-φόρμ» θα έχουν ζακέτες ή γαρνισμένες όλογυρα με βολάν.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

- 1) Σεμιζέτα με γραβάτα εμπριμέ και μπλοκέ άσπρι με τη φούστα.
- 2) Φόρεμα από μαροκάν, με κορσάκι γαρνισμένο με όριζόντιες πιέτες και με κουμπιά.
- 3) Κορσάκι γαρνισμένο με στενές μάντες και με φιόγκους.

— Συχνά, στα καλοκαιρινά ταχίς, θα περιβάλλουν όλη την καλότα γύρω, αλλά τη μισή μόνο, εμπρός ή πίσω.

— Θα είναι επίσης πολύ της μόδας για τα καπέλλα μας εφέτοι, τριαντάφυλλα ίσια από βελούδο ή από δέρμα και καμύλλες μαύρες και άσπρες. Θα είναι ακόμη της μόδας και άνη από κρένα ή από ψάβα πολύ ελαφρά, πολύ ιδιόρρυθμα, των οποίων τα πέταλα θα έχουν λεπτή μπροστινιά από δέρμα.

— Άργότερα, κατά τα μέσα του καλοκαιριού, τα καπέλλα θα γαρνίζονται και με φρούτα, πρό πάντων με κεράσια.

— Με πολύ λουστά φορέματα θα φορεθούν εφέτοι και καπέλλα γαρνισμένα με φτερά.

— Τα λουστά αυτά καπέλλα θα έχουν μοτίφ από φτερά «φανταζί», φτερά γυαλιστερά και γυράντες από μικρά πολύχρωμα φτερά, φτερά έργασμένα σε σχήμα φύλλων και φτερά πλατεία, τα όποια θα περιβάλλουν σαν κορδέλλα την καλότα.

— Η «αίγχερέτε» θα τοποθετούνται πρός τα κάτω από μέσα από το καπέλλο, στο πλάι. Κάποτε μία μικρή φτερούγα θα άντικαθιστά την αίγχερέτα και θα σκεπάζει το αυτί.

— Άπλά καπελλάκια από τυσφά

ή από λινό πηγαίνουν πολύ με φορεματάκια άσπρι, πρωϊνά και άσπρι. Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΡΕΛΛΩΝ

Ένας τρελλός που νόμιζε πως ήταν από βούτυρο! Πώς επνίγηκε για να μη λιώσει απ' τη ζέστη. Η έπισκεψις του καρδινάλιου στο Φρενοκομείο! Ένας λογι-κώτατος... τρελλός! Η ήμέρα της άκροάσεως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίφημος ποιητής, ιατρός και ρήτωρ Γασπάρ Βαρλαι είχε κουράσει τόσο πολύ το πνεύμα του από τις μελέτες και τις άγρύπνιες, ώστε στο τέλος τρελλάθηκε και νόμιζε πως το σώμα του ήταν... από βούτυρο! Δεν τολμούσε δέ να πλησιάσει κοντά στη φωτιά, γιατί φοβόταν μήπως λιώσει!... Μία μέρα, τέλος, που έκανε πολλή ζέστη, έπεσε μέσα σ' ένα... πηγάδι για να μη λιώσει και έτσι πνίγηκε!...

Ο καρδινάλιος ντε Νοάι είχε πάει κάποτε να επισκεφθί το Φρενοκομείο της Βισέττης. Ένώ έπεσε πετο τα τμήματα των διαφόρων άσθενών, τον έπληξαίσε ένας άνθρωπος σάρβαντα περίπου χρόνων, με ύψος σθαυράτο, και του είπε:

— Έρχομαι να σάς παρακαλέσω, Παν.ερώτατε, να με υποστηρίξετε. Έπειδή έχω άρκετά σεβαστή περιουσία, οι κληρονόμοι μου κατόρθωσαν και με χαρακτηρίσαν ως τρελλό και με έκλεισαν εδώ. Έξορκίζω λοιπόν την Πανιερότητά σας να μου υποβάλτε όσες έρωτήσεις θέλετε... Είμαι βέβαιος πως θα πεισθίτε κι' ο ίδιος για την άδικία που έγινε εις βάρος μου...

Ο καρδινάλιος, πράγματι, έκούσθησε μαζί του επί μισή ώρα περίπου, στο τέλος δέ έπεισθή πως ο συνομιλητής του ήταν πολύ καλός στην ύγεια του.

Σας λυπούμαι πολύ, του είπε πριν φύγει, και σας υπόσχομαι ότι θα ενεργήσω για να ελευθερωθίτε το ταχύτερον. Θα ξανάρθω την έρχομένη έβδομάδα και έλπίζω να φέρω μαζί μου και τι διαταγή της άπολύσεώς σας.

Έβλεπε ακόμη μία χάρι: να σάς ζητήσω, Πανιερώτατε, του είπε τότε ο φυλακισμένος. Η ήμέρα που θέρετε φροντίστε να μην είναι Σάββατο, γιατί το Σάββατο... δέχομαι συνήθως σ' άκρόασι τις... ψυχές της Κολάσεως! Σας προειδοποιώ για να μην κάνετε άδίκιαν την κόπο...

Έκράματε θανάσιμα που με προειδοποιήσατε, άπάντησε ο καρδινάλιος, ο οποίος κατόλαβε πειά με ποιόν είχε να κάνει.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

Πωλούνται εις τα Φαρμα-
κεία και τα Έμπορικά
της Συνοικίας σας

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Έτοιμοι και επί παραγγελία. Τελευταίας μόδας, στενές και πομπές. (Κακατιών 18, ήγγυημένοι, δρόμια 3 και με το ένδοματεπάνωμον έντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔ' ΜΑΝΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ

Όδός 'Απελλεύ 3 και Λυκούργου

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Τηλ. 73—17. Όδός Πανεπιστημίου 51

Μέγαρον Πεσματζόγλου

Άνακαινισθέν, παρέλαβε όλα τα νεώτερα σπεσιαλιτέ. Έκτέλεισις συνταγών μετ' έλέγχου. Χημικά και μικροσκοπικά άναλύσεις εύρων. Άπολυμάνσεις οικιών.

ΔΟΥΤΡΑ ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Αισθησού—Υπάτης—Λουτρακίου—Μεθάνων άρωματικά και των κυριωτέρων της Εύρώπης, λουτρά άνθρωπικού δέξος, κατά νευρασθενειών και καρδιακών νευρημάτων, άποστέλλονται διά την λήψιν κατ' οίκον, συνιστώμενα παρὰ των έξοχώτερων ιατρών.

Ένέργεια άσφαλής. Άποφεύγετε τας άπομιμήσεις

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΔΗΓΙΑΣ

ΩΡΑΙΟΤΗΣ - ΥΓΕΙΑ

Τα σπηρία του προσώπου, τα έκχέματα, καλόγεροι και όλα τα δερματικά εξανθήματα, θεραπεύονται ριζικώς με τα δισκία

(Γερμανικής προελεύσεως)

ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΛΟΖΙΝΗΣ

Ζητήσατε οδηγίαν δωρεάν. Άντιπρόσωπος

Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όδός Κάνιγγος 12. Άθήναι

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελευταίαν 'Οφθαλμολογίην Κλεινίην του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας

έν τῷ Πανεπιστημίῳ

νδρου 27, Άθήναι. Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΚΟΥΝΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Έπί δερματικών Έμπειρήν επί δερματικών Κλινικῆς τοῦ καλλυγμένου κ. Γεωργ. Φωτεινῆ. Δέχεται κατ' έκαστην ἡμέραν ἰδίως Κεραικῆς 98.

Όρα 8-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. π.

Άρτέας τηλεφ. 7-62 (Πλάτωνα).

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μεσαίον πά-
μα επί της πλατείας Αγίου Γε-
ργίου Καρύστην 5 δωματίων

Α.Π. Πληροφορία: Όδός Λέκκα 7

Γραφεία «Μπουκέτου», 10—11

μ. και 4—6 μ. μ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΤΙΚΟΥΣ

Έξοχότη και καλότητα εις όλα τα βιβλιοπωλεία Άθηνών 'Ο

Μρακινός, Όδός της Άννα μα-
ρκευίας 61, καὶ τῶν φαρμακικῶν τοῦ καλλυγμένου τοῦ Πα-
νεπιστημίου τοῦ Βαρβακίου

HERMANNADONNER

κατὰ προσέταξιν ἐν τῷ Γερμανικῷ καὶ ἑλ.

ΓΕΩΡΓ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΟΥ

Ίατρος - Χειρουργός

Όδός Σίνα 2, Άρτέας τηλεφ. 3-72

ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΗΣ ΡΙΝΟΣ

Όσθηδον

Άποστέλλεται έξοχότη

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΔΡΕΑΝ

ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ-Άγ. Κωνσταντίνου 2

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ ΒΥΤΙΝΗΣ

"Ο ΑΓΙΟΣ ΤΡΥΦΩΝ,

ΥΨΟΜΕΤ. 1.200. ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

70 κλίνας, πλήρεις εγκαταστάσεις, άκτινες, άπολύμανσις, τεχν. πνευμοδράξ, ιδεώδης διατροφή. ΤΡΕΙΣ ΙΑΤΡΟΙ, προσωπικόν άρτιον. Τιμά λογικά.

Άθήναι Γαμβέττα 14. (Πάτραι, Τρίπολις, Καλάμαι).

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Έρμού 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Δαραρίνες μαύρες, Άτσάδια, Αέλαςωτές,

Δάρες, Δαράκια, στρογγυλά, τετράγωνα,

Σιδηρογωνιάς, Τάφ κ.λ.κ. κ.λ.κ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Ο "ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ"

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Η μεγαλειότερα ένδοξη όργάνωσις της

Άμερικής και ό συνεικνής δεσμός πού

κρατεί εις έπικοινωνίαν όλους τους Έλ-
ληνας του Νέου Κόσμου.

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ, «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΣ» και «ΜΗΝΙΑΙΟΣ»

Ο «Κυριακάτικος» κυκλοφορεί παν-
τού όπου υπάρχουν Έλληνες. Είς τας

σελίδας του έντυπωσιν όλη ή έν-
διαφέρονσα και πολύδουλος Άμερικανική

ιστορία (και εικονογραφημένη) με τας

έκκεντροκότητας των ένδοξων ήρώων

της, με τας έρωτικές περιπέτειάς της

και με τας εις όλας τας έπαδόσεις

προόδους των Έλλήνων της Άμερικής.

Όσοι παρακολουθούν την «Κυριακά-
τικόν» παρακολουθούν και την ζωή της

μεγάλης Άμερικής, όσον μακρὰν και

άν έσθλησαντα.

Ο «Μηνιαίος», όργανο καλλιτεχνικής

έμφανίσεως και συμπλήρωμα απαραίτη-
τον κάθε Έλληνικής βιβλιοθήκης. Αί

σελίδες του, πλούσιαι εις έπικαιρα θέ-
ματα και ζητήματα, τών ήλιοντων συ-
νεργαζόντων.

Τας έκδόσεις του «Εθνικού Κήρυ-
κος» της Νέας Υόρκης συμπληρώνει το

«Ημερολόγιόν του με τας διαποικισ-
σας σελίδας του, αί όποιας άποστέλλουν

άληθινήν άγκυροσπασίαν.

Τό Ημερολόγιον εμάς άνα ένός

μόνον δολαρίου κοστίζει.

Συνδρομητά άγγράφονται διά κάθε

έκδοσιν ή όλας μαζί εις τό Γραφείον

του «Εθνικού Κήρυκος» έν Άθήναις,

όδός Βουλής, άρ. 18.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τιμήν πραγμα-
τικής έκτακτής τα κάτωθι όδοντοιατρικα

κα μηχανήματα: 1) Ένα ποτε ήλεκ-
τρικόν χειρουργείον RITTER, και 2)

Ένα ταμπλό ήλεκτρικόν DENTAL.

άμφότερα έν άρίστη κατστάσει. Πλη-
ροφασία όδός Κορσῆ 5, γ' όροφος,

γραφεία Π. Α. Ε. Κ.

Ζ. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ και ΖΑΧ.

Ν. ΣΥΜΕΩΝ. Βιβλιοδισκίαι και

τυπογραφικαί έργασίαι. Όδός Λε-
κα 20. Άθήναι.

ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ έν 1100 πήχεων,

παρὰ την «Αίραν» και έναντι άν-
ταϊδευτηρίου Ζαμίνης, πωλείται

πρός δρασ. 89 τών πήχων. Πληρο-
φορία όδός Λέκκα 7, Τυπογραφεί-
ον Σ. Στραγγάλου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έκαιρετι-
κώς καλὰς τιμὰς βιβλία και όλο-

κληρούς βιβλιοθήκας, χειρόγραφα

παλαιά και είκόνας (χαλκογραφί-
ας, λιθογραφίας της Έπαναστάσε-

ως κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έν-
δεσμένα πρό του 1900, έφημερίδας,

βιβλία ξένων γλωσσών κτλ. κτλ.

Πληροφορία στα γραφεία μας.

Κάσες από καρδιά και γραμ-
μές Σέλερ ποντιλιέ, ήμίμαυρες,

κορινθίες μονές, ως και πολύχρωμα,

εύρισκετε στα Τυπογραφεία

Σπ. Στραγγάλου, όδός Λέκκα 7.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ

Κάσες από καρδιά και γραμ-
μές Σέλερ ποντιλιέ, ήμίμαυρες,

κορινθίες μονές, ως και πολύχρωμα,

εύρισκετε στα Τυπογραφεία

Σπ. Στραγγάλου, όδός Λέκκα 7.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΤΗΣ 8-ΚΥΛΙΝΔΡΟΥ ΜΗΧΑΝΗΣ

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὀκτακύλινδρων αὐτοκινήτων ἀπεδείχθη πανηγυρικῶς διὰ τῆς εἰσαγωγῆς 17 νέων ὀκτακύλινδρων εἰς τὴν ἐκθεσὶν αὐτοκινήτων τῶν Παρισίων τοῦ 1929. Θετικὴ ἀπόδειξις τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὀκτακύλινδρων Στουντεμπάκερ εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐταιρία Στουντεμπάκερ πωλεῖ σήμερον περισσότερα ὀκτακύλινδρα αὐτοκίνητα ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην ἐταιρίαν αὐτοκινήτων. Ἡ πολυτέλειά των, ἡ ἀνυπέρβλητος λειτουργία των καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν κατόχων των ἐξησφάλισαν δι' αὐτὰ τὴν περιβλεπτοὺν ταύτην θέσιν. Ἡ Στουντεμπάκερ σήμερον προσφέρει ἰδίᾳ νέα αὐτοκίνητα: Τὸ ὀκτακύλινδρον Director, τὸ ὀκτακύλινδρον Commander καὶ τὸ ὀκτακύλινδρον President. Ἡ 78ετής πείρα τῆς Στουντεμπάκερ εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοκινήτων ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησίν σας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ & ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 49 - ΑΘΗΝΑΙ

STUDEBAKER